
USTAWA

z dnia 13 września 1996 r.

o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

(Dz. U. z 1996r. Nr 132, poz. 622)

Rozdział 1 Przepisy ogólne

Art. 1.

1. Ustawa określa zadania gminy oraz obowiązki właścicieli nieruchomości dotyczące utrzymania czystości i porządku, a także warunki udzielania zezwoleń podmiotom świadczącym usługi w zakresie objętym regulacją ustawy.
2. Zasady wykorzystywania lub unieszkodliwiania odpadów niebezpiecznych regulują odrębne przepisy.

Art. 2.

1. Ilekroć w ustawie jest mowa o:
 - I. właścicielach nieruchomości - należy przez to rozumieć także współwłaścicieli, użytkowników wieczystych oraz jednostki organizacyjne i osoby posiadające nieruchomości w zarządzie lub użytkowaniu, a także inne podmioty władające nieruchomościami,
 - II. odpadach komunalnych - należy przez to rozumieć stałe i ciekłe odpady powstające w gospodarstwach domowych, w obiektach użyteczności publicznej i obsługi ludności, w tym nieczystości gromadzone w zbiornikach bezodpływowych, porzucone wraki pojazdów mechanicznych oraz odpady uliczne, z wyjątkiem odpadów niebezpiecznych z zakładów opieki zdrowotnej i zakładów weterynaryjnych.
2. Obiekty użyteczności publicznej i obsługi ludności, o których mowa w ust. 1 pkt 2, są to w szczególności urzędy organów administracji, zakłady opieki zdrowotnej i opieki społecznej, szkoły i placówki w rozumieniu przepisów o systemie oświaty, placówki kulturalno-oświatowe, zakłady poprawcze i schroniska dla nieletnich.
3. Jeżeli nieruchomość jest zabudowana budynkami wielolokalowymi, w których ustanowiono odrębną własność lokali, obowiązki właściciela nieruchomości obciążają osoby sprawujące zarząd nieruchomością wspólną, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz.U. Nr 85, poz. 388), lub właścicieli lokali, jeżeli zarząd nie został wybrany.

Rozdział 2 Zadania gmin

Art. 3.

1. Utrzymanie czystości i porządku w gminach należy do obowiązkowych zadań własnych gminy.
2. Gminy zapewniają czystość i porządek na swoim terenie i tworzą warunki niezbędne do ich utrzymania, a w szczególności:

- I. tworzą warunki do wykonywania prac związanych z utrzymaniem czystości i porządku na terenie gminy lub zapewniają wykonanie tych prac przez tworzenie odpowiednich jednostek organizacyjnych,
- II. zapewniają budowę, utrzymanie i eksploatację, własnych lub wspólnych z innymi gminami, składowisk odpadów komunalnych i obiektów wykorzystywania lub unieszkodliwiania tych odpadów,
- III. zapobiegają zanieczyszczeniu ulic, placów i terenów otwartych przez: likwidację składowania odpadów w miejscach do tego nie przeznaczonych i przeciwdziałanie takiemu składowaniu, budowę i utrzymanie szaletów publicznych, ustawianie koszy ulicznych na odpady w rejonach intensywnego ruchu pieszego, organizowanie odbioru odpadów komunalnych z urządzeń ruchomych,
- IV. określają wymagania wobec osób utrzymujących zwierzęta domowe w zakresie bezpieczeństwa i czystości w miejscach publicznych,
- V. organizują ochronę przed bezdomnymi zwierzętami na zasadach określonych w odrębnych przepisach,
- VI. tworzą warunki do selektywnej zbiórki, segregacji i składowania odpadów przydatnych do wykorzystywania oraz współdziałają z jednostkami organizacyjnymi i osobami podejmującymi zbieranie i zagospodarowywanie tego rodzaju odpadów,
- VII. współdziałają z właściwymi organami administracji rządowej w organizowaniu gospodarki odpadami niebezpiecznymi wydzielonymi z odpadów komunalnych.

Art. 4.

Rada gminy, po zasięgnięciu opinii państwowego terenowego inspektora sanitarnego, ustala, w drodze uchwały, szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące:

1. 1) wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości,
2. 2) rodzaju urządzeń przeznaczonych do gromadzenia odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, a także zasad ich rozmieszczania,
3. 3) częstotliwości, zasad i sposobu usuwania odpadów komunalnych z nieruchomości oraz z innych terenów przeznaczonych do użytku publicznego,
4. 4) obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku,
5. 5) zasad utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach,
6. 6) wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania.

Rozdział 3

Obowiązki właścicieli nieruchomości

Art. 5.

1. Właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku przez:
 1. 1) wyposażenie nieruchomości w urządzenia służące do gromadzenia odpadów komunalnych oraz utrzymywaniu tych urządzeń w odpowiednim stanie sanitarnym i porządkowym oraz przyłączenie do istniejącej kanalizacji sanitarnej,
 2. 2) gromadzenie powstałych na terenie nieruchomości odpadów komunalnych w urządzeniach, o których mowa w pkt 1,
 3. 3) usuwanie i unieszkodliwianie odpadów komunalnych,
 4. 4) oczyszczanie ze śniegu i lodu oraz usuwanie błota i innych zanieczyszczeń

z chodników położonych wzdłuż nieruchomości.

2. Wykonywanie obowiązków określonych w ust. 1, na terenie budowy należy do kierownika budowy.

3. Oczyszczanie przystanków komunikacyjnych oraz wydzielonych krawężnikiem lub oznakowaniem poziomym torowisk pojazdów szynowych ze śniegu i lodu oraz usuwanie odpadów komunalnych, błota i innych zanieczyszczeń na tych terenach należy do obowiązków jednostek użytkujących tereny służące komunikacji publicznej.
4. Obowiązki utrzymania czystości i porządku na terenach nie wymienionych w ust. 1-3 należą w odniesieniu do dróg publicznych - do zarządu drogi, a w odniesieniu do pozostałych terenów - do gminy.

Art. 6.

1. Właściciele nieruchomości, przy wykonywaniu obowiązku określonego w art. 5 ust. 1 pkt 3, zobowiązani są do udokumentowania korzystania z usług wykonywanych przez zakład będący gminną jednostką organizacyjną lub podmiot posiadający zezwolenie na wykonywanie usług usuwania odpadów komunalnych przez okazanie umowy i dowodów płacenia za usługi lub okazanie, na żądanie wójta, burmistrza lub prezydenta miasta, dowodów płacenia za składowanie odpadów na składowisku odpadów komunalnych.
2. Rada gminy może ustalić, w drodze uchwały, górne stawki opłat ponoszonych przez właścicieli nieruchomości za usługi w zakresie usuwania i unieszkodliwiania odpadów komunalnych, świadczone przez gminne jednostki organizacyjne oraz podmioty posiadające zezwolenie, o którym mowa w art. 7.
3. W przypadku gdy właściciele nieruchomości nie udokumentują korzystania z usług gminnych jednostek organizacyjnych lub podmiotów posiadających zezwolenie, o którym mowa w art. 7, obowiązek usuwania i unieszkodliwiania odpadów komunalnych przejmuje gmina, pobierając od tych właścicieli nieruchomości opłaty.
4. Stawki opłat, o których mowa w ust. 3, ustala rada gminy.
5. Szczegółowe zasady rozliczania świadczonych usług usuwania i unieszkodliwiania odpadów komunalnych, o których mowa w ust. 2 i 3, ustala rada gminy.
6. Rada gminy ustalając stawki opłat, o których mowa w ust. 2 i 4, stosuje niższe stawki za usuwanie i unieszkodliwianie odpadów komunalnych, jeżeli gromadzone są w sposób selektywny.
7. Przepisów ust. 1-6 nie stosuje się do obiektów wykorzystywanych do celów wojskowych Ministerstwa Obrony Narodowej oraz jednostek organizacyjnych Służby Więziennej, w zakresie usuwania odpadów komunalnych.

Rozdział 4

Warunki udzielania zezwoleń na świadczenie usług

Art. 7.

1. Na prowadzenie przez podmioty inne niż gminne jednostki organizacyjne działalności polegającej na usuwaniu, wykorzystywaniu i unieszkodliwianiu odpadów komunalnych, prowadzeniu działalności ochronnej przed bezdomnymi zwierzętami oraz prowadzeniu schronisk dla bezdomnych zwierząt - wymagane jest uzyskanie zezwolenia.
2. Gminne jednostki organizacyjne prowadzące działalność, o której mowa w ust. 1, muszą spełniać warunki wymagane przy udzielaniu zezwolenia.
3. Zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, udziela, w drodze decyzji, właściwy wójt, burmistrz lub prezydent miasta, każdemu podmiotowi, który dysponuje odpowiednimi środkami do wykonania usług oraz zapewnia należyty ich poziom.

Art. 8.

1. Wniosek o udzielenie zezwolenia powinien zawierać:
 - 1) 1) oznaczenie podmiotu ubiegającego się o zezwolenie, jego siedzibę oraz wskazanie pełnomocników, jeżeli zostali wyznaczeni,
 - 2) 2) określenie przedmiotu i obszaru wykonywanej działalności,
 - 3) 3) określenie środków technicznych, jakimi dysponuje ubiegający się o zezwolenie, w celu zapewnienia prawidłowego wykonywania działalności objętej wnioskiem,
 - 4) 4) określenie czasu, na jaki zezwolenie ma być udzielone.
2. Podmiot ubiegający się o zezwolenie na usuwanie odpadów komunalnych powinien udokumentować gotowość ich odbioru przez zakład prowadzący działalność w zakresie wykorzystywania lub unieszkodliwiania odpadów.
3. Podmiot ubiegający się o zezwolenie na wykorzystywanie lub unieszkodliwianie odpadów komunalnych powinien dołączyć do wniosku informację o miejscu i stosowanej technologii

wykorzystywania lub unieszkodliwiania odpadów oraz udokumentowanie prawa do terenu, na którym prowadzona ma być ta działalność.

Art. 9.

1. Zezwolenie powinno określać:
 1. 1) podmiot, któremu udzielono zezwolenia i jego siedzibę,
 2. 2) przedmiot oraz zakres wykonywanej działalności,
 3. 3) miejsce unieszkodliwiania odpadów,
 4. 4) okres ważności zezwolenia,
 5. 5) niezbędne zabiegi z zakresu ochrony środowiska i ochrony sanitarnej, wymagane po zakończeniu działalności,
 6. 6) obowiązek zawierania umów lub wystawiania dowodów, o których mowa w art. 6 ust. 1,
 7. 7) inne wymagania szczególne wynikające z odrębnych przepisów,
 8. 8) inne wymagania dotyczące standardu sanitarnego wykonywania usług, ochrony środowiska i obowiązku prowadzenia odpowiedniej dokumentacji wykonywanej działalności.
2. Jeżeli podmiot, który uzyskał zezwolenie, nie wypełnia określonych w nim warunków, organ, który wydał zezwolenie, wzywa go do niezwłocznego zaniechania naruszania tych warunków. Jeżeli podmiot mimo wezwania nadal narusza te warunki, organ może cofnąć, w drodze decyzji, zezwolenie bez odszkodowania.
3. Wygaśnięcie lub cofnięcie zezwolenia nie zwalnia podmiotu z wykonania określonych w zezwoleniu obowiązków dotyczących wymagań sanitarnych i ochrony środowiska.
4. Organ, który wydaje zezwolenie, określa, w drodze decyzji, zakres i sposób wykonywania obowiązków, o których mowa w ust. 3.

Rozdział 5 Przepisy karne Art. 10.

1. Kto prowadzi działalność określoną w art. 7 bez wymaganego zezwolenia - podlega karze aresztu lub karze grzywny.
2. Kto nie wykonuje obowiązków wymienionych w art. 5 ust. 1 - podlega karze grzywny.
3. Postępowanie w sprawach, o których mowa w ust. 1 i 2, toczy się według przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Rozdział 6 Przepisy o zmianie przepisów obowiązujących oraz przepisy końcowe Art. 11.

W ustawie z dnia 31 stycznia 1980 r. o ochronie i kształtowaniu środowiska (Dz.U. z 1994 r. Nr 49, poz. 196, z 1995 r. Nr 90, poz. 446 i z 1996 r. Nr 106, poz. 496) wprowadza się następujące zmiany:

1. 1) skreśla się art. 57;
2. 2) w art. 58:
 1. a) w pkt 2 skreśla się wyrazy "i art. 57",
 2. b) skreśla się pkt 3.

Art. 12.

W ustawie z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym (Dz.U. z 1996 r. Nr 13, poz. 74, Nr 58, poz. 261 i Nr 106, poz. 496) w art. 7 w ust. 1 w pkt 3:

1. a) po wyrazach "utrzymania czystości" dodaje się wyrazy "i porządku",
2. b) wyraz "utylizacji" zastępuje się wyrazem "unieszkodliwiania".

Art. 13.

Podmioty gospodarcze prowadzące w dniu wejścia w życie ustawy działalność, na którą zgodnie z art. 7 wymagane jest uzyskanie zezwolenia, są zobowiązane uzyskać stosowne zezwolenie w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia ustawy w życie.

[Art. 14.](#)

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1997 r.

USTAWA

z dnia 27 lipca 2001 r.

o wprowadzeniu ustawy

- Prawo ochrony środowiska, ustawy o odpadach oraz o zmianie niektórych ustaw.

(Dz.U.01.100.1085 z dnia 18 września 2001 r.)

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1.

1. Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 62, poz. 627), zwana dalej "Prawem ochrony środowiska", wchodzi w życie z dniem 1 października 2001 r., z wyjątkiem art. 201-219, 272-321 i 401 ust. 2, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2002 r.
2. Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz. U. Nr 62, poz. 628), zwana dalej "ustawą o odpadach", wchodzi w życie z dniem 1 października 2001 r.

Art. 2.

1. Z dniem wejścia w życie ustaw, o których mowa w art. 1, tracą moc:
 - I. ustawa z dnia 31 stycznia 1980 r. o ochronie i kształtowaniu środowiska (Dz. U. z 1994 r. Nr 49, poz. 196, z 1995 r. Nr 90, poz. 446, z 1996 r. Nr 106, poz. 496 i Nr 132, poz. 622, z 1997 r. Nr 46, poz. 296, Nr 96, poz. 592, Nr 121, poz. 770 i Nr 133, poz. 885, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 1999 r. Nr 101, poz. 1178, z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 48, poz. 550, Nr 62, poz. 718 i Nr 109, poz. 1157 oraz z 2001 r. Nr 38, poz. 452, Nr 45, poz. 497, Nr 63, poz. 634, Nr 73, poz. 764, Nr 76, poz. 811 i Nr 84, poz. 907), z wyjątkiem art. 37a,
 - II. ustawa z dnia 27 czerwca 1997 r. o odpadach (Dz. U. Nr 96, poz. 592, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 113, poz. 715, z 1999 r. Nr 101, poz. 1178 oraz z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 22, poz. 272, Nr 89, poz. 991 i Nr 109, poz. 1157),
 - III. ustawa z dnia 9 listopada 2000 r. o dostępie do informacji o środowisku i jego ochronie oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 109, poz. 1157 oraz z 2001 r. Nr 73, poz. 761, Nr 76, poz. 811 i Nr 81, poz. 875).

Art. 3.

1. Do spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy, a niezakończonych decyzją ostateczną, stosuje się przepisy dotychczasowe, o ile przepisy ustawy lub przepisy odrębne nie stanowią inaczej.
2. Postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko przeprowadzone na podstawie ustawy o dostępie do informacji o środowisku i jego ochronie oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, a także dokonane w ich wyniku rozstrzygnięcia powodują skutki prawne, o

których mowa w art. 46 ust. 4 pkt 8 i ust. 7, art. 51 ust. 6 oraz art. 52 ust. 5 Prawa ochrony środowiska.

Art. 4.

1. Przepisy wydane na podstawie ustawy, o której mowa w art. 2 pkt 1 i 3, zachowują moc, o ile nie są sprzeczne z ustawą, nie dłużej niż do dnia 30 czerwca 2003 r.
2. Do czasu wydania przez Radę Ministrów rozporządzenia w przedmiocie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko zachowują moc przepisy określające rodzaje inwestycji szczególnie szkodliwych dla środowiska i zdrowia ludzi oraz mogących pogorszyć stan środowiska, wydane na podstawie przepisów o zagospodarowaniu przestrzennym.
3. Do czasu wydania przepisów, o których mowa w ust. 2, określających przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, jednak nie dłużej niż do dnia 30 czerwca 2003 r.:
 - I. za przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, określone w art. 51 ust. 1 pkt 1 Prawa ochrony środowiska, uważa się inwestycje szczególnie szkodliwe dla środowiska i zdrowia ludzi, określone w dotychczasowych przepisach,
 - II. za przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, określone w art. 51 ust. 1 pkt 2 Prawa ochrony środowiska, uważa się inwestycje mogące pogorszyć stan środowiska, określone w dotychczasowych przepisach.
4. Do czasu wydania przepisów, o których mowa:
 - I. w art. 45 pkt 15 lit. c), pkt 19 i 20 w zakresie dotyczącym art. 62b,
 - II. w art. 47 pkt 14 w zakresie dotyczącym art. 47c ust. 3, art. 47h ust. 4 i art. 47l ust. 2-5,
 - III. w art. 54, stosuje się, nie dłużej niż do dnia 30 czerwca 2003 r., przepisy dotychczasowe, o ile nie są sprzeczne z ustawą, akty wykonawcze

Art. 5.

1. Jeżeli postępowanie w przedmiocie wydania decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu dotyczące przedsięwzięcia, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1 Prawa ochrony środowiska, wszczęto przed dniem 1 stycznia 2001 r., art. 49 ust. 2 Prawa ochrony środowiska nie stosuje się.
2. Jeżeli postępowanie w przedmiocie wydania decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu dotyczące przedsięwzięcia, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 2 Prawa ochrony środowiska, wszczęto przed dniem 1 stycznia 2001 r., art. 51 ust. 6 Prawa ochrony środowiska w zakresie, w jakim wyłącza on stosowanie art. 50 ust. 2 i art. 51 ust. 2 Prawa ochrony środowiska, nie stosuje się; uzgodnienia przed wydaniem decyzji w przedmiocie pozwolenia na budowę z organem ochrony środowiska w rozumieniu Prawa ochrony środowiska oraz z organem, o którym mowa w art. 57 ust. 1 Prawa ochrony środowiska, dokonuje organ właściwy do wydania pozwolenia na budowę.
3. Do czasu wydania:
 - I. przez ministra właściwego do spraw środowiska oraz ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego rozporządzenia, określonego w art. 52 ust. 8 i 9 Prawa ochrony środowiska,
 - II. przez ministra właściwego do spraw rolnictwa rozporządzenia, o którym mowa w art. 50 pkt 2 zachowują moc, nie dłużej niż do dnia 30 czerwca 2003 r., przepisy dotychczasowe, akty wykonawcze

Art. 6.

Wymaganie stosowania opracowań ekofizjograficznych, o których mowa w art. 72 ust. 4 Prawa ochrony środowiska, nie dotyczy miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, o przystąpieniu do sporządzania których ogłoszono w drodze obwieszczenia przed dniem 1 stycznia 2001 r.

Art. 7.

Do czasu dokonania w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego wskazania, które z terenów należą do poszczególnych rodzajów terenów, określonych w art. 113 ust. 2 pkt 1 Prawa ochrony środowiska, dopuszczalny poziom hałasu w środowisku określa się, przyjmując wartości dopuszczalne dla rodzaju terenu o zbliżonym przeznaczeniu.

Art. 8.

Do roszczeń związanych z ograniczeniami sposobu korzystania z nieruchomości w związku z ochroną zasobów środowiska, powstałych przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. Roszczenia te przedawniają się z dniem 30 czerwca 2004 r.

Art. 9.

1. W sprawach opłat za gospodarcze korzystanie ze środowiska, opłat za szczególne korzystanie z wód oraz opłat za składowanie odpadów oraz administracyjnych kar pieniężnych, należnych za okres do dnia wejścia w życie art. 272-321 Prawa ochrony środowiska, stosuje się przepisy dotychczasowe.
2. W razie ustalenia kary pieniężnej łącznej za okres do dnia 31 grudnia 2001 r. i braku stwierdzenia po wejściu w życie art. 272-321 Prawa ochrony środowiska zmiany wielkości przekroczeń co do ilości substancji dopuszczonych do wprowadzania do powietrza, dopuszczalnego poziomu hałasu, przekroczeń związanych z wprowadzaniem do wód lub do ziemi ścieków oraz naruszeń warunków składowania odpadów, dotychczasowe kary godzinowe i dobowe stają się z dniem wejścia w życie art. 272-321 Prawa ochrony środowiska karami biegnącymi w rozumieniu tego Prawa.
3. W sprawach kar pieniężnych, których termin płatności został odroczony przed dniem wejścia w życie art. 272-321 Prawa ochrony środowiska, stosuje się przepisy dotychczasowe.
akty wykonawcze

Art. 10.

1. Polityka ekologiczna państwa określona przez Radę Ministrów na podstawie art. 90 ust. 2 ustawy, o której mowa w art. 2 pkt 1, staje się polityką ekologiczną państwa w rozumieniu Prawa ochrony środowiska.
2. Rada Ministrów przedłoży Sejmowi projekt nowej polityki ekologicznej państwa do dnia 31 grudnia 2002 r.
3. Programy zrównoważonego rozwoju oraz ochrony środowiska opracowane przez sejmiki województw oraz rady powiatów i gmin stają się odpowiednio wojewódzkimi, powiatowymi i gminnymi programami ochrony środowiska, o których mowa w Prawie ochrony środowiska.
4. Sejmiki województw uchwalą nowe wojewódzkie programy ochrony środowiska do dnia 30 czerwca 2003 r., rady powiatów - powiatowe programy ochrony środowiska do dnia 31 grudnia 2003 r., a rady gmin - gminne programy ochrony środowiska do dnia 30 czerwca 2004 r.

Art. 11.

1. Właściwy wojewoda w terminie do dnia 31 marca 2002 r. na podstawie dostępnych danych wyodrębni strefy, o których mowa w art. 88 ust. 2 Prawa ochrony środowiska.
2. Właściwy wojewoda w terminie do dnia 30 czerwca 2003 r. określi, w drodze rozporządzenia, program ochrony powietrza, o którym mowa w art. 91 Prawa ochrony środowiska.

Art. 12.

1. Władający powierzchnią ziemi w dniu wejścia w życie ustawy, na której przed jej wejściem w życie nastąpiło odpowiednio zanieczyszczenie ziemi lub gleby albo niekorzystne przekształcenie naturalnego ukształtowania terenu spowodowane przez inny podmiot, jest obowiązany do zgłoszenia tego faktu właściwemu staroście w terminie do dnia 30 czerwca 2004 r.; w tym przypadku przepisów art. 102 ust. 1-3 Prawa ochrony środowiska nie stosuje się.

2. Do zgłoszenia należy załączyć odpowiednio wyniki badań potwierdzających fakt zanieczyszczenia ziemi lub gleby lub dokumentację potwierdzającą niekorzystne przekształcenie ukształtowania terenu oraz opis okoliczności wskazujących, iż sprawcą tych zdarzeń był inny podmiot.
3. Właściwy starosta uwzględnia zgłoszenie w rejestrze określonym w art. 110 Prawa ochrony środowiska, z zastrzeżeniem ust. 4.
4. Starosta może odrzucić, w drodze decyzji, zgłoszenie w ciągu roku od jego dokonania, jeżeli nie są spełnione warunki ustawy; ostateczna decyzja w przedmiocie odrzucenia zgłoszenia powoduje, iż nie powoduje ono skutków prawnych, o których mowa w ust. 1.

Art. 13.

1. Jeżeli podmiot obowiązany do rekultywacji zanieczyszczonej gleby lub ziemi wykaże, że zanieczyszczenie nastąpiło przed dniem 1 września 1980 r., rekultywacja może być ograniczona do przeprowadzenia działań, które wykluczają:
 - I. zagrożenie życia lub zdrowia ludzi bądź powstanie innych szkód,
 - II. możliwości rozprzestrzeniania się zanieczyszczenia; w tym przypadku przepisów art. 103 ust. 2 Prawa ochrony środowiska nie stosuje się.

Art. 14.

1. Z zastrzeżeniem ust. 2:
 - I. właściwy starosta sporządzi mapę akustyczną, określoną w art. 118 ust. 1 Prawa ochrony środowiska, w terminie do dnia 30 czerwca 2009 r.,
 - II. właściwa rada powiatu uchwali program działań, określony w art. 119 ust. 1 Prawa ochrony środowiska, w terminie do dnia 30 czerwca 2010 r.
2. W aglomeracji o liczbie mieszkańców większej niż 250 tysięcy:
 - I. właściwy starosta sporządzi mapę akustyczną, określoną w art. 118 ust. 1 Prawa ochrony środowiska, w terminie do dnia 30 czerwca 2004 r.,
 - II. właściwa rada powiatu uchwali program działań, określony w art. 119 ust. 1 Prawa ochrony środowiska, w terminie do dnia 30 czerwca 2005 r.
 - III. Właściwy wojewoda określi program działań dla terenów poza aglomeracjami, o których mowa w art. 179 ust. 1 Prawa ochrony środowiska, w terminie do dnia 30 czerwca 2005 r.

Art. 15.

1. Prowadzący w dniu wejścia w życie ustawy zakład o zwiększonym lub dużym ryzyku jest obowiązany do:
 - I. dokonania zgłoszenia zakładu, o którym mowa w art. 250 Prawa ochrony środowiska, właściwemu organowi Państwowej Straży Pożarnej w terminie do dnia 31 marca 2002 r.,
 - II. przedstawienia właściwemu organowi Państwowej Straży Pożarnej programu zapobiegania awariom, o którym mowa w art. 251 Prawa ochrony środowiska, w terminie do dnia 30 września 2002 r.
2. Jeżeli nie przedstawiono właściwemu organowi programu zapobiegania awariom lub przedstawiony dokument nie spełnia wymagań określonych w przepisach, właściwy w rozumieniu Prawa ochrony środowiska organ Państwowej Straży Pożarnej może wstrzymać, w drodze decyzji, działalność zakładu o zwiększonym lub dużym ryzyku; podjęcie wstrzymanej działalności może nastąpić w warunkach określonych w art. 251 ust. 4 Prawa ochrony środowiska.
3. W decyzji, o której mowa w ust. 2, określa się termin wstrzymania działalności, uwzględniając potrzebę bezpiecznego dla środowiska jej zakończenia.

Art. 16.

1. Prowadzący w dniu wejścia w życie ustawy zakład o dużym ryzyku jest obowiązany do przedstawienia, w terminie do dnia 31 grudnia 2002 r., właściwemu komendantowi wojewódzkiemu Państwowej Straży Pożarnej raportu o bezpieczeństwie, o którym mowa w art. 253 Prawa ochrony środowiska, oraz wewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego i

informacji niezbędnych do opracowania zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego, o których mowa w art. 261 Prawa ochrony środowiska.

2. Jeżeli nie przedstawiono do zatwierdzenia raportu o bezpieczeństwie lub przedstawiony do zatwierdzenia raport nie spełnia wymagań określonych przez przepisy, właściwy komendant wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej może wstrzymać, w drodze decyzji, działalność zakładu o dużym ryzyku; uruchomienie zakładu może nastąpić po uzyskaniu zatwierdzenia raportu o bezpieczeństwie w drodze decyzji.
3. W decyzji, o której mowa w ust. 2, określa się termin wstrzymania działalności, uwzględniając potrzebę bezpiecznego dla środowiska jej zakończenia.

Art. 17.

1. Właściwy komendant wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej sporządzi dla istniejącego zakładu o dużym ryzyku zewnętrzny plan operacyjno-ratowniczy do dnia 30 czerwca 2003 r.
2. Przez istniejący zakład rozumie się zakład, którego użytkowanie rozpoczęto przed dniem wejścia w życie ustawy.

Art. 18.

1. Wydane przed dniem wejścia w życie ustawy decyzje ustalające rodzaje i ilości substancji zanieczyszczających dopuszczonych do wprowadzania do powietrza oraz decyzje o dopuszczalnym poziomie hałasu przenikającego do środowiska wygasają z upływem okresu, na który były wydane, a jeżeli nie był podany termin ich obowiązywania, z dniem 30 czerwca 2006 r., z zastrzeżeniem ust. 3.
2. Do czasu wygaśnięcia decyzji, o których mowa w ust. 1, stosuje się do nich przepisy dotyczące pozwoleń określonych w art. 181 ust. 1 pkt 2 i 5 Prawa ochrony środowiska.
3. Jeżeli wprowadzanie gazów i pyłów do powietrza nie wymaga pozwolenia, decyzje ustalające rodzaje i ilości substancji zanieczyszczających dopuszczonych do wprowadzania do powietrza wygasają z dniem wejścia w życie ustawy.

Art. 19.

1. Prowadzący istniejącą instalację, z której emisja wymaga pozwolenia zintegrowanego, powinien je uzyskać do dnia 1 stycznia 2004 r.
2. Minister właściwy do spraw środowiska, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, może określić, w drodze rozporządzenia, późniejsze terminy do uzyskania pozwolenia zintegrowanego, z uwzględnieniem warunków ekonomicznych i technicznych w poszczególnych dziedzinach przemysłu oraz skali prowadzonej działalności; termin ten nie może przekroczyć dnia 31 grudnia 2010 r.
3. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 2, ustalone zostaną:
 - I. rodzaj instalacji,
 - II. termin uzyskania pozwolenia zintegrowanego.
4. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 2, mogą zostać określone terminy do uzyskania pozwolenia zintegrowanego w zależności od terminu rozpoczęcia użytkowania instalacji.
5. Przez istniejącą instalację, o której mowa w ust. 1, rozumie się instalację, dla której pozwolenie na budowę zostało wydane przed dniem wejścia w życie ustawy, a której użytkowanie rozpocznie się nie później niż do dnia 30 czerwca 2003 r.

Art. 20.

1. Prowadzący istniejącą instalację, z której emisja wymaga pozwolenia na emitowanie pól elektromagnetycznych, powinien je uzyskać do dnia 31 grudnia 2005 r.
2. Przez istniejącą instalację, o której mowa w ust. 1, rozumie się instalację, której użytkowanie rozpoczęto przed dniem wejścia w życie ustawy.

Art. 21.

1. Prowadzący istniejącą instalację objętą obowiązkiem uzyskania pozwoleń innych niż zintegrowane może uzyskać pozwolenie pomimo niespełniania wymagań wynikających ze

standardów emisyjnych oraz obowiązku nieprzekraczania standardów jakości środowiska, jeżeli wykaże, że w okresie do dnia 1 stycznia 2006 r. wymagania te zostaną spełnione.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1:
 - I. wniosek o wydanie pozwolenia, spełniający wymagania Prawa ochrony środowiska, powinien zawierać dodatkowo analizę możliwości ograniczenia wielkości emisji do poziomu niepowodującego przekroczenia standardów jakości środowiska i standardów emisyjnych, wraz z podaniem terminu oraz sposobu dokonania ograniczeń w okresie, o którym mowa w ust. 1,
 - II. warunki wprowadzania do środowiska substancji lub energii określa się w pozwoleniu na poziomie, który nie powodowałby przekroczenia wymagań, o których mowa w ust. 1.
3. Przez istniejącą instalację, o której mowa w ust. 1, rozumie się instalację, której użytkowanie rozpoczęto przed dniem wejścia w życie ustawy.

Art. 22.

Jeżeli władający instalacją, z której emisja wymaga pozwolenia, nabył do niej tytuł prawny inny niż własność przed dniem wejścia w życie Prawa ochrony środowiska, warunek przeniesienia obowiązków w zakresie jej eksploatacji w drodze aktu notarialnego, o którym mowa w art. 138 ust. 2 Prawa ochrony środowiska, stosuje się od dnia 1 stycznia 2006 r.

Art. 23.

Ustanowione na podstawie dotychczasowych przepisów obszary ograniczonego użytkowania stają się obszarami ograniczonego użytkowania w rozumieniu przepisów Prawa ochrony środowiska.

Art. 24.

1. Utworzone na podstawie dotychczasowych przepisów Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej, powiatowe fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej oraz gminne fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej stają się odpowiednio Narodowym Funduszem Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, wojewódzkimi funduszami ochrony środowiska i gospodarki wodnej, powiatowymi funduszami ochrony środowiska i gospodarki wodnej oraz gminnymi funduszami ochrony środowiska i gospodarki wodnej w rozumieniu Prawa ochrony środowiska.
2. Utworzone na podstawie dotychczasowych przepisów Krajowa Komisja do spraw Ocen Oddziaływania na Środowisko oraz wojewódzkie komisje do spraw ocen oddziaływania na środowisko stają się odpowiednio Krajową Komisją do spraw Ocen Oddziaływania na Środowisko oraz wojewódzkimi komisjami do spraw ocen oddziaływania na środowisko w rozumieniu Prawa ochrony środowiska.

Art. 25.

1. Ustanowione na podstawie dotychczasowych przepisów strefy ochronne źródeł wody oraz strefy ochronne ujęć wody stają się strefami ochronnymi ujęć wody w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 24 października 1974 r. - Prawo wodne (Dz. U. Nr 38, poz. 230, z 1980 r. Nr 3, poz. 6, z 1983 r. Nr 44, poz. 201, z 1989 r. Nr 26, poz. 139 i Nr 35, poz. 192, z 1990 r. Nr 34, poz. 198 i Nr 39, poz. 222, z 1991 r. Nr 32, poz. 131 i Nr 77, poz. 335, z 1993 r. Nr 40, poz. 183, z 1994 r. Nr 27, poz. 96, z 1995 r. Nr 47, poz. 243, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 47, poz. 299, Nr 88, poz. 554 i Nr 133, poz. 885, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 89, poz. 991, Nr 109, poz. 1157 i Nr 120, poz. 1268 oraz z 2001 r. Nr 5, poz. 43 i Nr 72, poz. 747).
2. Umarza się wszczęte przed dniem wejścia w życie ustawy postępowania administracyjne w przedmiocie ustanowienia stref ochronnych źródeł i ujęć wód.

Art. 26.

1. Prowadzący instalację, posiadający decyzje o ustanowieniu stref ochronnych wydane na podstawie ustawy, o której mowa w art. 2 pkt 1, obowiązani są w terminie do dnia 31

grudnia 2005 r. do ograniczenia szkodliwego oddziaływania na środowisko do terenu, do którego posiadają tytuł prawny.

2. Po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1, wojewoda z urzędu stwierdza wygaśnięcie wydanych na podstawie dotychczasowych przepisów decyzji w sprawie stref ochronnych.
3. Jeżeli przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, prowadzący instalację ograniczy szkodliwe oddziaływanie na środowisko w stopniu uzasadniającym zmniejszenie istniejącej strefy ochronnej, wojewoda może, w drodze decyzji, dokonać stosownej korekty strefy.
4. Jeżeli przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, prowadzący instalację ograniczy szkodliwe oddziaływanie na środowisko do terenu, do którego posiada tytuł prawny, wojewoda stwierdzi wygaśnięcie decyzji w sprawie strefy ochronnej.
5. Właściciel nieruchomości położonej w strefie ochronnej może do dnia 31 grudnia 2005 r. żądać wykupu nieruchomości lub jej zamiany na inną, na zasadach określonych w art. 129-134 Prawa ochrony środowiska, jeżeli korzystanie z niej w sposób dotychczasowy byłoby związane z istotnymi ograniczeniami lub utrudnieniami.
6. Jeżeli po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1, prowadzący instalację nie ograniczy szkodliwego oddziaływania na środowisko do terenu, do którego posiada tytuł prawny, wojewódzki inspektor ochrony środowiska, w drodze decyzji, wstrzyma działalność powodującą szkodliwe oddziaływanie na środowisko. W decyzji określa się termin wstrzymania działalności, uwzględniając potrzebę bezpiecznego dla środowiska jej zakończenia i jednocześnie nadaje się jej rygor natychmiastowej wykonalności.

Art. 27.

Do czasu wygaśnięcia decyzji o ustanowieniu stref ochronnych wydanych na podstawie ustawy, o której mowa w art. 2 pkt 1, do stref tych stosuje się przepisy ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. Nr 16, poz. 78, z 1997 r. Nr 60, poz. 370, Nr 80, poz. 505 i Nr 160, poz. 1079, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2000 r. Nr 12, poz. 136 i Nr 120, poz. 1268 oraz z 2001 r. Nr 81, poz. 875) dotyczące obszarów ograniczonego użytkowania.

Art. 28.

Ustanowione na podstawie ustawy, o której mowa w art. 2 pkt 1, parki stają się parkami gminnymi, w rozumieniu ustawy z dnia 16 października 1991 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2001 r. Nr 99, poz. 1079).

Art. 29.

Ilekoć w ustawie Prawo ochrony środowiska jest mowa o raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, rozumie się przez to także raport oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, określony w ustawie, o której mowa w art. 2 pkt 3.

Art. 30.

1. Przepisy wydane na podstawie art. 17 ust. 2 ustawy, o której mowa w art. 2 pkt 2, zachowują swoją moc, o ile nie są sprzeczne z ustawą o odpadach, nie dłużej niż do dnia 30 czerwca 2003 r.
2. Do czasu wydania przez ministra właściwego do spraw środowiska rozporządzeń, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1, art. 65 ust. 18 i art. 68 ust. 3 ustawy o odpadach, zachowują moc dotychczasowe przepisy w sprawie określenia klasyfikacji odpadów i listy odpadów, których przywóz z zagranicy nie wymaga zezwolenia Głównego Inspektora Ochrony Środowiska, oraz w sprawie wzorów dokumentów stosowanych w międzynarodowym obrocie odpadami, nie dłużej niż do dnia 30 czerwca 2002 r. akty wykonawcze

Art. 31.

Krajowy plan gospodarki odpadami, o którym mowa w art. 14 i 15 ustawy o odpadach, zostanie przyjęty nie później niż do dnia 31 października 2002 r.

Art. 32.

1. Wojewoda zobowiąże, w drodze decyzji, zarządzających spalarniami odpadów do przedłożenia przeglądu ekologicznego; przegląd należy przedłożyć do dnia 30 czerwca 2002 r.
2. Jeżeli z przeglądu ekologicznego istniejącej spalarni odpadów wynikać będzie konieczność dostosowania funkcjonowania spalarni odpadów do wymogów ustawy o odpadach, wojewoda może zobowiązać zarządzającego spalarnią odpadów do wystąpienia z wnioskiem o pozwolenie na zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, lub o wydanie pozwolenia na budowę spalarni odpadów, którego przedmiotem będzie przebudowa obiektu, określając jednocześnie termin złożenia tego wniosku.
3. Zarządzający istniejącą spalarnią odpadów jest obowiązany do dostosowania jej funkcjonowania do wymagań określonych w pozwoleniu na zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, lub w pozwoleniu na budowę, o których mowa w ust. 2, w terminie nie później niż do dnia 31 grudnia 2009 r.
4. Jeżeli po dniu 31 grudnia 2009 r. istniejąca spalarnia odpadów będzie eksploatowana niezgodnie z wymaganiami określonymi w pozwoleniu na zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, lub w pozwoleniu na budowę, o których mowa w ust. 2, wojewódzki inspektor ochrony środowiska wyda decyzję o wstrzymaniu działalności związanej z termicznym przekształcaniem odpadów.
5. W decyzji, o której mowa w ust. 4, określa się termin wstrzymania działalności, uwzględniając potrzebę bezpiecznego dla środowiska jej zakończenia.
6. Przepisy ust. 1-4 stosuje się odpowiednio do posiadaczy odpadów, którzy przyjmują odpady do termicznego przekształcania w instalacjach i urządzeniach innych niż spalarnie odpadów.

Art. 33.

1. Organ ochrony środowiska w rozumieniu Prawa ochrony środowiska zobowiąże, w drodze decyzji, zarządzających składowiskami odpadów do przedłożenia przeglądu ekologicznego; przegląd należy przedłożyć do dnia 30 czerwca 2002 r.
2. Jeżeli z przeglądu ekologicznego istniejącego składowiska odpadów wynikać będzie konieczność dostosowania jego funkcjonowania do wymogów ustawy o odpadach, organ ochrony środowiska w rozumieniu Prawa ochrony środowiska może zobowiązać zarządzającego składowiskiem odpadów do wystąpienia z wnioskiem o pozwolenie na zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, lub o wydanie pozwolenia na budowę składowiska odpadów, którego przedmiotem będzie przebudowa obiektu, określając jednocześnie termin złożenia tego wniosku.
3. Zarządzający istniejącym składowiskiem odpadów jest obowiązany do dostosowania jego funkcjonowania do wymagań określonych w pozwoleniu na zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, lub w pozwoleniu na budowę, o których mowa w ust. 2, w terminie nie później niż do dnia 31 grudnia 2009 r.
4. Jeżeli po dniu 31 grudnia 2009 r. istniejące składowisko odpadów będzie eksploatowane niezgodnie z wymaganiami określonymi w pozwoleniu na zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, lub w pozwoleniu na budowę, o których mowa w ust. 2, wojewódzki inspektor ochrony środowiska wyda decyzję o wstrzymaniu korzystania ze składowiska odpadów.
5. W decyzji, o której mowa w ust. 4, określa się termin wstrzymania działalności, uwzględniając potrzebę bezpiecznego dla środowiska jej zakończenia.

Art. 34.

Kierownik istniejącej spalarni odpadów niebezpiecznych, kierownik istniejącej spalarni odpadów innych niż niebezpieczne i komunalne, kierownik istniejącej innej instalacji, do której są przyjmowane odpady niebezpieczne do termicznego przekształcania, i kierownik istniejącego składowiska odpadów mają obowiązek w terminie do dnia 30 czerwca 2004 r. uzyskać świadectwo stwierdzające kwalifikacje określone w art. 49 ust. 1 ustawy o odpadach.

Art. 35.

1. Wytwórcy odpadów, którzy przed dniem wejścia w życie ustawy uzyskali decyzje w zakresie wytwarzania odpadów wydane na podstawie dotychczasowych przepisów, są obowiązani uzyskać odpowiednio pozwolenie na wytwarzanie odpadów lub decyzję zatwierdzającą program gospodarki odpadami niebezpiecznymi albo przedłożyć informację o wytwarzanych odpadach oraz o sposobach gospodarowania wytworzonymi odpadami, o których mowa w ustawie o odpadach, do dnia wygaśnięcia ważności decyzji wydanych na podstawie dotychczasowych przepisów, nie później jednak niż do dnia 30 czerwca 2004 r.
2. Po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1, albo przed tym terminem z dniem uzyskania wymaganej decyzji wygasają decyzje wydane na podstawie dotychczasowych przepisów.

USTAWA

z dnia 27 kwietnia 2001 r.

Prawo ochrony środowiska

(Dz.U.2001.62.627 z dnia 20 czerwca 2001 r.)

Tytuł I Przepisy ogólne

Dział I Zakres obowiązywania ustawy

Art. 1.

Ustawa określa zasady ochrony środowiska oraz warunki korzystania z jego zasobów, z uwzględnieniem wymagań zrównoważonego rozwoju, a w szczególności:

- 1) zasady ustalania:
 - a) warunków ochrony zasobów środowiska,
 - b) warunków wprowadzania substancji lub energii do środowiska,
 - c) kosztów korzystania ze środowiska,
- 2) udostępnianie informacji o środowisku i jego ochronie,
- 3) udział społeczeństwa w postępowaniu w sprawie ochrony środowiska,
- 4) obowiązki organów administracji,
- 5) odpowiedzialność i sankcje.

Art. 2.

1. Przepisów ustawy, z wyjątkiem tytułu I działu IV rozdziału 1 i 2, nie stosuje się do spraw uregulowanych w przepisach prawa atomowego.
2. Przepisów ustawy nie stosuje się także w zakresie:
 - 1) obowiązku posiadania pozwolenia,
 - 2) ponoszenia opłat,
w razie prowadzenia działań ratowniczych.
3. Przepisy ustawy nie naruszają przepisów ustawy z dnia 22 stycznia 1999 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz.U. Nr 11, poz. 95 oraz z 2000 r. Nr 12, poz. 136 i Nr 39, poz. 462).
4. Zasady ochrony morza przed zanieczyszczeniem przez statki oraz organy administracji właściwe w sprawach tej ochrony określają przepisy odrębne.

Dział II Definicje i zasady ogólne

Art. 3.

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) aglomeracji - rozumie się przez to miasto lub kilka miast o wspólnych granicach administracyjnych,
- 2) autostradzie - rozumie się przez to także drogę ekspresową, jeżeli przepisy o autostradach płatnych mają zastosowanie do tej drogi.

- 3) eksploatacji instalacji lub urządzenia - rozumie się przez to użytkowanie instalacji lub urządzenia oraz utrzymywanie ich w sprawności,
- 4) emisji - rozumie się przez to wprowadzane bezpośrednio lub pośrednio, w wyniku działalności człowieka, do powietrza, wody, gleby lub ziemi:
 - a) substancje,
 - b) energie, takie jak ciepło, hałas, wibracje lub pola elektromagnetyczne,
- 5) hałasie - rozumie się przez to dźwięki o częstotliwościach od 16 Hz do 16 000 Hz,
- 6) instalacji - rozumie się przez to:
 - a) stacjonarne urządzenie techniczne,
 - b) zespół stacjonarnych urządzeń technicznych powiązanych technologicznie, do których tytułem prawnym dysponuje ten sam podmiot i położonych na terenie jednego zakładu,
 - c) obiekty budowlane niebędące urządzeniami technicznymi ani ich zespołami, których eksploatacja może spowodować emisję,
- 7) istotnej zmianie instalacji - rozumie się przez to taką zmianę sposobu funkcjonowania instalacji lub jej rozbudowę, która może powodować zwiększenie negatywnego oddziaływania na środowisko,
- 8) kompensacji przyrodniczej - rozumie się przez to zespół działań obejmujących w szczególności roboty budowlane, roboty ziemne, rekultywację gleby, zalesianie, zadrzewianie lub tworzenie skupień roślinności, prowadzących do przywrócenia równowagi przyrodniczej lub tworzenie skupień roślinności, prowadzących do przywrócenia równowagi przyrodniczej na danym terenie, wyrównania szkód dokonanych w środowisku przez realizację przedsięwzięcia i zachowanie walorów krajobrazowych,
- 9) metodyce referencyjnej - rozumie się przez to określoną na podstawie ustawy metodę pomiarów lub badań, która może obejmować w szczególności sposób poboru próbek, sposób interpretacji uzyskanych danych, a także metodyki modelowania rozprzestrzeniania substancji oraz energii w środowisku,
- 10) najlepszej dostępnej technice - rozumie się przez to najbardziej efektywny oraz zaawansowany poziom rozwoju technologii i metod prowadzenia danej działalności, wykorzystywany jako podstawa ustalania granicznych wielkości emisyjnych, mających na celu eliminowanie emisji lub, jeżeli nie jest to praktycznie możliwe, ograniczanie emisji i wpływu na środowisko jako całość, z tym że pojęcie:
 - a) "technika" oznacza zarówno stosowaną technologię, jak i sposób, w jaki dana instalacja jest projektowana, wykonywana, eksploatowana oraz likwidowana,
 - b) "dostępne techniki" oznacza techniki o takim stopniu rozwoju, który umożliwia ich praktyczne zastosowanie w danej dziedzinie przemysłu, z uwzględnieniem warunków ekonomicznych i technicznych oraz rachunku kosztów inwestycyjnych i korzyści dla środowiska, a które to techniki prowadzący daną działalność może uzyskać,
 - c) "najlepsza technika" oznacza najbardziej efektywną technikę w osiąganiu wysokiego ogólnego poziomu ochrony środowiska jako całości,
- 11) oddziaływaniu na środowisko - rozumie się przez to również oddziaływanie na zdrowie ludzi,
- 12) odpadach - rozumie się przez to odpady w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz.U. Nr ..., poz. ...),
- 13) ochronie środowiska - rozumie się przez to podjęcie lub zaniechanie działań, umożliwiających zachowanie lub przywracanie równowagi przyrodniczej; ochrona ta polega w szczególności na:
 - a) racjonalnym kształtowaniu środowiska i gospodarowaniu zasobami środowiska zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju,
 - b) przeciwdziałaniu zanieczyszczeniom,
 - c) przywracaniu elementów przyrodniczych do stanu właściwego,
- 14) organie administracji - rozumie się przez to:
 - a) ministrów, centralne organy administracji rządowej, wojewodów, działające w ich lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej, organy jednostek samorządu terytorialnego,
 - b) inne podmioty, gdy są one powołane z mocy prawa lub na podstawie porozumień do wykonywania zadań publicznych dotyczących środowiska i jego ochrony,
- 15) organie ochrony środowiska - rozumie się przez to organy administracji powołane do wykonywania zadań publicznych z zakresu ochrony środowiska, stosownie do ich właściwości określonej w tytule VII w dziale I,
- 16) organizacji ekologicznej - rozumie się przez to organizacje społeczne, których statutowym celem jest ochrona środowiska,
- 17) PCB - rozumie się przez to polichlorowane difenyle, polichlorowane trifenyle, monometylotetrachlorodifenylometan, monometylodichlorodifenylometan, monometylofibromodifenylometan oraz mieszaniny zawierające jakkolwiek z tych substancji w ilości nowższej 0.005% wagowo łącznie.

- 18) polach elektromagnetycznych - rozumie się przez to pole elektryczne, magnetyczne oraz elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0 Hz do 300 GHz,
- 19) podaniu do publicznej wiadomości - rozumie się przez to ogłoszenie informacji, w sposób zwyczajowo przyjęty, w siedzibie organu właściwego w sprawie oraz poprzez obwieszczenie w pobliżu miejsca planowanego przedsięwzięcia, a w sytuacji gdy siedziba właściwego organu mieści się na terenie innej gminy niż gmina właściwa miejscowo ze względu na przedmiot ogłoszenia - także przez ogłoszenie w prasie lub w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscowości lub miejscowościach właściwych ze względu na przedmiot ogłoszenia,
- 20) podmiocie korzystającym ze środowiska - rozumie się przez to:
- a) przedsiębiorcę w rozumieniu ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. - Prawo działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 101, poz. 1178 oraz z 2000 r. Nr 86, poz. 958 i Nr 114, poz. 1193) oraz osoby prowadzące działalność wytwórczą w rolnictwie w zakresie upraw rolnych, chowu lub hodowli zwierząt, ogrodnictwa, warzywnictwa, leśnictwa i rybactwa śródlądowego, oraz osoby wykonujące zawód medyczny w ramach indywidualnej praktyki lub indywidualnej specjalistycznej praktyki,
- b) jednostkę organizacyjną niebędącą przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy - Prawo działalności gospodarczej,
- c) osobę fizyczną niebędącą podmiotem, o którym mowa w lit. a), korzystającą ze środowiska w zakresie, w jakim korzystanie ze środowiska wymaga pozwolenia,
- 21) pomiarze - rozumie się przez to również obserwacje oraz analizy,
- 22) porze dnia oraz porze nocy - rozumie się przez to przedział czasu odpowiednio od godz. 6 do godz. 22 (pora dnia) i od godz. 22 do godz. 6 (pora nocy),
- 23) poważnej awarii - rozumie się przez to zdarzenie, w szczególności emisję, pożar lub eksplozję, powstałe w trakcie procesu przemysłowego, magazynowania lub transportu, w których występuje jedna lub więcej niebezpiecznych substancji, prowadzące do natychmiastowego powstania zagrożenia życia lub zdrowia ludzi lub środowiska lub powstania takiego zagrożenia z opóźnieniem,
- 24) poważnej awarii przemysłowej - rozumie się przez to poważną awarię w zakładzie,
- 25) powierzchni ziemi - rozumie się przez to naturalne ukształtowanie terenu, głębę oraz znajdującą się pod nią ziemię do głębokości oddziaływania człowieka, z tym że pojęcie "gleba" oznacza górną warstwę litosfery, złożoną z części mineralnych, materii organicznej, wody, powietrza i organizmów, obejmującą wierzchnią warstwę gleby i podglebie,
- 26) powietrzu - rozumie się przez to powietrze znajdujące się w troposferze, z wyłączeniem wnętrza budynków i miejsc pracy,
- 27) poziomie hałasu - rozumie się przez to równoważny poziom dźwięku A wyrażony w decybelach (dB),
- 28) poziomie substancji w powietrzu - rozumie się przez to stężenie substancji w powietrzu w odniesieniu do ustalonego czasu lub opad takiej substancji w odniesieniu do ustalonego czasu i powierzchni,
- 29) pozwoleniu, bez podania jego rodzaju - rozumie się przez to pozwolenie na wprowadzanie do środowiska substancji lub energii, o którym mowa w art. 181 ust. 1,
- 30) produkcie - rozumie się przez to wprowadzaną do obrotu substancję, energię, instalację, urządzenie oraz inny przedmiot lub jego część,
- 31) prowadzącym instalację lub zakład - rozumie się przez to właściciela instalacji lub zakładu albo podmiot, który włada instalacją lub zakładem na podstawie innego tytułu prawnego,
- 32) równowadze przyrodniczej - rozumie się przez to stan, w którym na określonym obszarze istnieje równowaga we wzajemnym oddziaływaniu: człowieka, składników przyrody żywej i układu warunków siedliskowych tworzonych przez składniki przyrody nieożywionej,
- 33) standardach emisyjnych - rozumie się przez to dopuszczalne wielkości emisji,
- 34) standardzie jakości środowiska - rozumie się przez to wymagania, które muszą być spełnione w określonym czasie przez środowisko jako całość lub jego poszczególne elementy przyrodnicze,
- 35) staroście - rozumie się przez to także prezydenta miasta na prawach powiatu,
- 36) substancji - rozumie się przez to pierwiastki chemiczne oraz ich związki, mieszaniny lub roztwory występujące w środowisku lub powstałe w wyniku działalności człowieka,
- 37) substancji niebezpiecznej - rozumie się przez to jedną lub więcej substancji albo mieszaniny substancji, które ze względu na swoje właściwości chemiczne, biologiczne lub promieniotwórcze mogą, w razie nieprawidłowego obchodzenia się z nimi, spowodować zagrożenie życia lub zdrowia ludzi lub środowiska; substancją niebezpieczną może być surowiec, produkt, półprodukt, odpad, a także substancja powstała w wyniku awarii,
- 38) ściekach - rozumie się przez to wprowadzane do wód lub do ziemi:
- a) wody zużyte na cele bytowe lub gospodarcze,
- b) ciepłe odchody zwierzęce, z wiatkiem gnoiołwki i gnoiołwicy przeznaczonych do rolniczego

wykorzystania w sposób i na zasadach określonych w przepisach o nawozach i nawożeniu,

c) wody opadowe lub roztopowe, ujęte w systemy kanalizacyjne, pochodzące z powierzchni zanieczyszczonych, w tym z centrów miast, terenów przemysłowych i składowych, baz transportowych oraz dróg i parkingów o trwałej nawierzchni,

d) wody odciekowe ze składowisk odpadów, wykorzystane solanki, wody lecznicze i termalne,

e) wody pochodzące z odwodnienia zakładów górniczych, z wyjątkiem wód wprowadzanych do górotworu, jeżeli rodzaje i ilość substancji zawartych w wodzie wprowadzanej do górotworu są tożsame z rodzajami i ilością zawartymi w pobranej wodzie,

f) wody wykorzystane, odprowadzane z obiektów gospodarki rybackiej, jeżeli występują w nich nowe substancje lub zwiększone zostaną ilości substancji w stosunku do zawartych w pobranej wodzie,

39) środowisku - rozumie się przez to ogół elementów przyrodniczych, w tym także przekształconych w wyniku działalności człowieka, a w szczególności powierzchnię ziemi, kopaliny, wody, powietrze, zwierzęta i rośliny, krajobraz oraz klimat,

40) terenie zamkniętym - rozumie się przez to teren, a w szczególnych przypadkach obiekt budowlany lub jego część, dostępny wyłącznie dla osób uprawnionych oraz wyznaczony w sposób określony w ustawie z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz.U. z 2000 r. Nr 100, poz. 1086 i Nr 120, poz. 1268), niezbędny do celów obronności lub bezpieczeństwa państwa, będący w dyspozycji jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Obrony Narodowej, ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych, ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych lub Szefowi Urzędu Ochrony Państwa,

41) tytule prawnym - rozumie się przez to prawo własności, użytkowanie wieczyste, trwały zarząd, ograniczone prawo rzeczowe albo stosunek zobowiązaniowy,

42) urządzeniu - rozumie się przez to niestacjonarne urządzenie techniczne, w tym środki transportu,

43) wielkości emisji - rozumie się przez to rodzaj i ilość wprowadzanych substancji lub energii w określonym czasie oraz stężenia lub poziomy substancji lub energii, w szczególności w gazach odlotowych, wprowadzanych ściekach oraz wytwarzanych odpadach,

44) władającym powierzchnią ziemi - rozumie się przez to właściciela nieruchomości, a jeżeli w ewidencji gruntów i budynków prowadzonej na podstawie ustawy - Prawo geodezyjne i kartograficzne ujawniono inny podmiot władający gruntem - podmiot ujawniony jako władający,

45) właściwym organie Państwowej Straży Pożarnej - rozumie się przez to:

a) komendanta powiatowego - w sprawach dotyczących zakładów o zwiększonym ryzyku,

b) komendanta wojewódzkiego - w sprawach dotyczących zakładów o dużym ryzyku,

46) wprowadzaniu ścieków do ziemi - rozumie się przez to także wprowadzanie ścieków do gleby,

47) wykorzystywaniu substancji - rozumie się przez to także ich gromadzenie,

48) zakładzie - rozumie się przez to jedną lub kilka instalacji wraz z terenem, do którego prowadzący instalacje posiada tytuł prawny, oraz znajdującymi się na nim urządzeniami,

49) zanieczyszczeniu - rozumie się przez to emisję, która jest szkodliwa dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska, powoduje szkodę w dobrach materialnych, pogarsza walory estetyczne środowiska lub koliduje z innymi, uzasadnionymi sposobami korzystania ze środowiska,

50) zrównoważonym rozwoju - rozumie się przez to taki rozwój społeczno-gospodarczy, w którym następuje proces integrowania działań politycznych, gospodarczych i społecznych, z zachowaniem równowagi przyrodniczej oraz trwałości podstawowych procesów przyrodniczych, w celu zagwarantowania możliwości zaspokajania podstawowych potrzeb poszczególnych społeczności lub obywateli zarówno współczesnego pokolenia, jak i przyszłych pokoleń.

Art. 4.

1. Powszechne korzystanie ze środowiska przysługuje z mocy ustawy każdemu i obejmuje korzystanie ze środowiska, bez użycia instalacji, w celu zaspokojenia potrzeb osobistych oraz gospodarstwa domowego, w tym wypoczynku oraz uprawiania sportu, w zakresie:

1) wprowadzania do środowiska substancji lub energii,

2) innych niż wymienione w pkt 1 rodzajów powszechnego korzystania z wód w rozumieniu ustawy z dnia 24 października 1974 r. - Prawo wodne (Dz.U. Nr 38, poz. 230, z 1980 r. Nr 3, poz. 6, z 1983 r. Nr 44, poz. 201, z 1989 r. Nr 26, poz. 139 i Nr 35, poz. 192, z 1990 r. Nr 34, poz. 198 i Nr 39, poz. 222, z 1991 r. Nr 32, poz. 131 i Nr 77, poz. 335, z 1993 r. Nr 40, poz. 183, z 1994 r. Nr 27, poz. 96, z 1995 r. Nr 47, poz. 243, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 47, poz. 299, Nr 88, poz. 554 i Nr 133, poz. 885, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 89, poz. 991, Nr 109, poz. 1157 i Nr 120, poz. 1268 oraz z 2001 r. Nr 5, poz. 43).

2. Korzystanie ze środowiska wykraczające poza ramy korzystania powszechnego może być w drodze

ustawy, obwarowane obowiązkiem uzyskania pozwolenia, ustalającego w szczególności zakres i warunki tego korzystania, wydanego przez właściwy organ ochrony środowiska.

3. Zwykłym korzystaniem ze środowiska jest takie korzystanie wykraczające poza ramy korzystania powszechnego, co do którego ustawa nie wprowadza obowiązku uzyskania pozwolenia, oraz zwykle korzystanie z wody w rozumieniu przepisów ustawy - Prawo wodne.

Art. 5.

Ochrona jednego lub kilku elementów przyrodniczych powinna być realizowana z uwzględnieniem ochrony pozostałych elementów.

Art. 6.

1. Kto podejmuje działalność mogącą negatywnie oddziaływać na środowisko, jest obowiązany do zapobiegania temu oddziaływaniu.

2. Kto podejmuje działalność, której negatywne oddziaływanie na środowisko nie jest jeszcze w pełni rozpoznane, jest obowiązany, kierując się przezornością, podjąć wszelkie możliwe środki zapobiegawcze.

Art. 7.

1. Kto powoduje zanieczyszczenie środowiska, ponosi koszty usunięcia skutków tego zanieczyszczenia.

2. Kto może spowodować zanieczyszczenie środowiska, ponosi koszty zapobiegania temu zanieczyszczeniu.

Art. 8.

Polityki, strategie, plany lub programy dotyczące w szczególności przemysłu, energetyki, transportu, telekomunikacji, gospodarki wodnej, gospodarki odpadami, gospodarki przestrzennej, leśnictwa, rolnictwa, rybołówstwa, turystyki i wykorzystywania terenu powinny uwzględniać zasady ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju.

Art. 9.

Każdy ma prawo do informacji o środowisku i jego ochronie na warunkach określonych ustawą.

Art. 10.

Każdy w przypadkach określonych w ustawie ma prawo do uczestniczenia w postępowaniu w sprawie wydania decyzji z zakresu ochrony środowiska lub przyjęcia projektu polityki, strategii, planu lub programu rozwoju i restrukturyzacji oraz projektu studium i planu zagospodarowania przestrzennego.

Art. 11.

Decyzja wydana z naruszeniem przepisów dotyczących ochrony środowiska jest nieważna.

Art. 12.

1. Podmioty korzystające ze środowiska oraz organy ochrony środowiska są obowiązane, z zastrzeżeniem ust. 2, do stosowania metodyk referencyjnych, jeżeli metodyki takie zostały określone na podstawie ustaw.

2. Jeżeli na podstawie ustaw wprowadzono obowiązek korzystania z metodyki referencyjnej, dopuszczalne jest stosowanie innej metodyki pod warunkiem udowodnienia pełnej równoważności uzyskiwanych wyników.

Dział III
Polityka ekologiczna oraz programy ochrony środowiska

Art. 13.

Polityka ekologiczna państwa ma na celu stworzenie warunków niezbędnych do realizacji ochrony środowiska.

Art. 14.

1. Polityka ekologiczna państwa, na podstawie aktualnego stanu środowiska, określa w szczególności:
 - 1) cele ekologiczne,
 - 2) priorytety ekologiczne,
 - 3) rodzaj i harmonogram działań proekologicznych,
 - 4) środki niezbędne do osiągnięcia celów, w tym mechanizmy prawno-ekonomiczne i środki finansowe.
2. Politykę ekologiczną państwa przyjmuje się na 4 lata, z tym że przewidziane w niej działania w perspektywie obejmują kolejne 4 lata.

Art. 15.

1. Politykę ekologiczną państwa uchwała Sejm na wniosek Rady Ministrów.
2. Minister właściwy do spraw środowiska, po zasięgnięciu opinii marszałków województw, opracowuje projekt polityki ekologicznej państwa.

Art. 16.

Rada Ministrów przedkłada Sejmowi co 4 lata raport z realizacji polityki ekologicznej państwa.

Art. 17.

1. Zarząd województwa, powiatu i gminy w celu realizacji polityki ekologicznej państwa, sporządza odpowiednio wojewódzkie, powiatowe i gminne programy ochrony środowiska, uwzględniając wymagania, o których mowa w art. 14.
2. Projekty programów ochrony środowiska są opiniowane odpowiednio przez zarząd jednostki wyższego szczebla lub ministra właściwego do spraw środowiska.
3. W miastach, w których funkcje organów powiatu sprawują organy gminy, program ochrony środowiska obejmuje działania powiatu i gminy.

Art. 18.

1. Programy, o których mowa w art. 17 ust. 1, uchwała odpowiednio sejmik województwa, rada powiatu albo rada gminy.
2. Z wykonania programów zarząd województwa, powiatu i gminy sporządza co 2 lata raporty, które przedstawia się odpowiednio sejmikowi województwa, radzie powiatu lub radzie gminy.

Dział IV
Informacje o środowisku

Rozdział 1
Dostęp do informacji

Art. 19.

1. Organy administracji są obowiązane udostępnić każdemu informacje o środowisku i jego ochronie, znajdujące się w ich posiadaniu.
2. Udostępnieniu, o którym mowa w ust. 1, podlegają:
 - 1) projekty polityk, strategii, planów lub programów, o których mowa w art. 40 ust. 1, przed skierowaniem ich do postępowania z udziałem społeczeństwa oraz uzyskania opinii organu, o którym mowa w art. 45 i 381,
 - 2) polityki, strategii, plany lub programy, o których mowa w art. 40 ust. 1,
 - 3) prognozy oddziaływania na środowisko,
 - 4) wnioski o wydanie decyzji oraz decyzje, o których mowa w art. 46 ust. 4,
 - 5) postanowienia, o których mowa w art. 51 ust. 2,
 - 6) wnioski o udzielenie wskazań lokalizacyjnych oraz wskazania lokalizacyjne, o których mowa w art. 46 ust. 5,
 - 7) raporty o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko,
 - 8) analizy porealizacyjne,
 - 9) dokumenty, o których mowa w art. 66 ust. 1,
 - 10) opracowania ekofizjograficzne,
 - 11) wnioski o wydanie decyzji oraz decyzje, o których mowa w art. 106, a także decyzje, o których mowa w art. 108 ust. 1,
 - 12) zgłoszenia, o których mowa w art. 152 ust. 1,
 - 13) wnioski o wydanie pozwolenia oraz pozwolenia, o których mowa w art. 181 ust. 1,
 - 14) przeglądy ekologiczne,
 - 15) rejestry substancji niebezpiecznych, o których mowa w art. 267 ust. 1,
 - 16) raporty o bezpieczeństwie oraz decyzje, o których mowa w art. 259 ust. 1,
 - 17) projekty zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych przed ich skierowaniem do postępowania z udziałem społeczeństwa i zewnętrzne plany operacyjno-ratownicze po ich przyjęciu,
 - 18) wykazy, o których mowa w art. 286 ust. 1,
 - 19) decyzje o wymiarze, odroczeniu terminu płatności, zmniejszeniu i umorzeniu opłat za korzystanie ze środowiska lub administracyjnych kar pieniężnych,
 - 20) decyzje określające wymiar kary biegnącej,
 - 21) wnioski o ustalenie programu dostosowawczego, o którym mowa w art. 426 ust. 1,
 - 22) dokumentacje mierniczo-geologiczne zlikwidowanych zakładów górniczych,
 - 23) wyniki prac badawczych i studialnych z zakresu ochrony środowiska,
 - 24) z zakresu ustawy z dnia 16 października 1991 r. o ochronie przyrody (Dz.U. Nr 114, poz. 492, z 1992 r. Nr 54, poz. 254, z 1994 r. Nr 89, poz. 415, z 1995 r. Nr 147, poz. 713, z 1996 r. Nr 91, poz. 409, z 1997 r. Nr 14, poz. 72, Nr 43, poz. 272, Nr 54, poz. 349 i Nr 133, poz. 885, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 oraz z 2001 r. Nr 3, poz. 21):
 - a) wnioski o wydanie zezwolenia oraz zezwolenia na usunięcie drzew lub krzewów,
 - b) wnioski o wydanie zezwolenia oraz zezwolenia na zamierzone uwolnienie organizmów genetycznie zmodyfikowanych do środowiska w celach eksperymentalnych lub wprowadzenie do obrotu produktu zawierającego organizmy genetycznie zmodyfikowane lub składającego się z takich organizmów albo ich części,
 - c) decyzje o wymiarze administracyjnych kar pieniężnych za:
 - zniszczenie terenów zieleni, drzew lub krzewów spowodowane niewłaściwym wykonywaniem robót ziemnych, wykorzystaniem sprzętu mechanicznego lub urządzeń technicznych lub zastosowaniem środków chemicznych w sposób szkodliwy dla roślinności,
 - usuwanie drzew lub krzewów bez wymaganego zezwolenia,
 - niszczenie spowodowane niewłaściwą pielęgnacją terenów zieleni, zadrzewień, drzew lub krzewów,
 - 25) z zakresu ustawy o odpadach:
 - a) wnioski o wydanie decyzji o zatwierdzeniu programu gospodarki odpadami niebezpiecznymi oraz decyzja zatwierdzająca ten program, a także informacje o wytwarzanych odpadach oraz o sposobach gospodarowania wytworzonymi odpadami,
 - b) wnioski o wydanie zezwolenia oraz zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie zbierania, transportu, odzysku lub unieszkodliwiania odpadów,
 - c) dokumenty sporządzane na potrzeby ewidencji odpadów,
 - 26) z zakresu ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U. Nr 132, poz. 622, z 1997 r. Nr 60, poz. 369 i Nr 121, poz. 770 oraz z 2000 r. Nr 22, poz. 272) -
 - wnioski o wydanie zezwolenia oraz zezwolenia na prowadzenie działalności polegającej na zbieraniu, transporcie, odzysku lub unieszkodliwianiu odpadów komunalnych,
 - 27) z zakresu ustawy Prawo wodne - wnioski o wydanie pozwolenia oraz pozwolenie wodnoprawne na pobór wód.

28) z zakresu ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz.U. Nr 77, poz. 335, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 121, poz. 770, Nr 133, poz. 885 i Nr 141, poz. 943, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 oraz z 2000 r. Nr 12, poz. 136 i Nr 109, poz. 1157) - rejestry poważnych awarii.

3. Udostępnieniu, o którym mowa w ust. 1, podlegają także inne informacje w postaci dokumentów, danych gromadzonych w szczególności w formie pisemnej, wizualnej, fonicznej lub baz danych na innych nośnikach, dotyczące:

- 1) stanu elementów przyrodniczych i ich wzajemnego oddziaływania,
 - 2) emisji oraz działań i środków wpływających lub mogących wpływać negatywnie na środowisko,
 - 3) wpływu stanu środowiska na zdrowie i warunki życia ludzi oraz na dobra kultury,
 - 4) działań oraz środków w szczególności administracyjnych i ekonomicznych, mających na celu ochronę środowiska,
 - 5) planów, programów oraz analiz finansowych, związanych z podejmowaniem rozstrzygnięć istotnych dla ochrony środowiska.
4. Informacje, o których mowa w ust. 2 i 3, udostępnia się na pisemny wniosek, z zastrzeżeniem ust. 5.
5. Informację niewymagającą wyszukiwania, która może być przekazana w formie ustnej, udostępnia się bez pisemnego wniosku.
6. Organy administracji właściwe w sprawach, o których mowa w ust. 2, są obowiązane do prowadzenia publicznie dostępnych wykazów danych o tych dokumentach oraz mogą zamieszczać w tych wykazach dane o dokumentach, o których mowa w ust. 3.
7. Publicznie dostępne wykazy danych o dokumentach, o których mowa w ust. 2 pkt 7 i 8, prowadzą także organy administracji właściwe do prowadzenia postępowania, w ramach którego lub w wyniku którego sporządzane są te dokumenty.
8. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wzór publicznie dostępnego wykazu, o którym mowa w ust. 6, mając na uwadze zapewnienie przejrzystości wykazu i łatwości wyszukiwania zawartych w nim informacji.
9. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 8, zostaną ustalone:
- 1) zawartość wykazu, zawierającego w szczególności nazwy zamieszczonych w nim dokumentów, miejsca i daty ich wydania, miejsca przechowywania, oraz zastrzeżenia dotyczące udostępniania informacji,
 - 2) forma i układ wykazu.

Art. 20.

1. Organ administracji nie udostępnia informacji, o których mowa w art. 19, jeżeli ich udostępnienie mogłoby naruszyć przepisy o ochronie danych jednostkowych uzyskiwanych w badaniach statystycznych statystyki publicznej, o których mowa w ustawie z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. Nr 88, poz. 439, z 1996 r. Nr 156, poz. 775, z 1997 r. Nr 88, poz. 554 i Nr 121, poz. 769 oraz z 1998 r. Nr 99, poz. 632 i Nr 106, poz. 668), oraz nie udostępnia informacji dotyczących:

- 1) spraw objętych toczącym się postępowaniem sądowym, dyscyplinarnym lub karnym, jeżeli ujawnienie informacji mogłoby zakłócić przebieg postępowania,
- 2) spraw będących przedmiotem praw autorskich oraz patentowych, jeżeli udostępnienie mogłoby naruszyć te prawa,
- 3) dokumentów lub danych dostarczonych przez osoby trzecie, jeżeli nie miały one obowiązku ich dostarczenia i złożyły zastrzeżenie o ich nieudostępnianiu,
- 4) dokumentów lub danych, których ujawnienie mogłoby spowodować zagrożenie środowiska.

2. Organ administracji może:

- 1) odmówić udostępnienia informacji, jeżeli:
 - a) wymagałoby to dostarczenia dokumentów lub danych będących w trakcie opracowywania lub przeznaczonych do wewnętrznego komunikowania się,
 - b) wniosek o udostępnienie informacji jest w sposób oczywisty niemożliwy do zrealizowania lub sformułowany w sposób zbyt ogólny,
- 2) na uzasadniony wniosek przekazującego informacje, o których mowa w art. 19 ust. 2 i 3, wyłączyć z udostępniania dane o wartości handlowej, w tym zwłaszcza dane technologiczne, o ile ich ujawnienie mogłoby pogorszyć jego konkurencyjną pozycję.
3. Przepisu ust. 2 pkt 2 nie stosuje się, jeżeli informacja dotyczy:
 - 1) ilości i rodzajów pyłów lub gazów wprowadzanych do powietrza oraz miejsca ich wprowadzania,
 - 2) stanu, składu i ilości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi oraz miejsca ich wprowadzania,
 - 3) rodzaju i ilości wvtwarzanych odpadów oraz miejsca ich wvtwarzania.

- 4) poziomu emitowanego hałasu,
 - 5) poziomu emitowanych pól elektromagnetycznych.
4. Odmowa udostępnienia informacji następuje w drodze decyzji.

Art. 21.

1. Organ administracji jest obowiązany udostępnić informację bez zbędnej zwłoki, nie później niż w ciągu miesiąca od dnia otrzymania wniosku, z zastrzeżeniem ust. 2.
2. Termin, o którym mowa w ust. 1, może zostać przedłużony do 2 miesięcy ze względu na stopień skomplikowania sprawy; w tym przypadku przepisy art. 36 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.
3. Dokumenty, o których dane zamieszczane są w publicznie dostępnych wykazach, udostępnia się w dniu złożenia wniosku o udostępnienie informacji.
4. W przypadku odmowy udostępnienia informacji ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 22.

Jeżeli jest możliwe oddzielenie części informacji podlegającej wyłączeniu z udostępniania z przyczyn, o których mowa w art. 20 i 21, organ administracji udostępnia pozostałą część informacji.

Art. 23.

Organ administracji, udostępniając informacje przekazane przez osoby trzecie, wskazuje źródło ich pochodzenia.

Art. 24.

1. Wyszukiwanie i przeglądanie w siedzibie organu administracji dokumentów wyszczególnionych w publicznie dostępnym wykazie jest bezpłatne.
2. Za wyszukiwanie informacji, sporządzanie kopii dokumentów lub danych oraz ich przesyłanie organ administracji pobiera opłatę w wysokości odzwierciedlającej związane z tym uzasadnione koszty.
3. Minister właściwy do spraw środowiska, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia, stawki opłat za udostępnianie informacji o środowisku i jego ochronie oraz sposób uiszczania opłat, biorąc pod uwagę, iż opłaty te nie powinny stanowić przeszkody w dostępie do informacji.
4. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 3, zostaną ustalone:
 - 1) wysokość opłat za wyszukiwanie informacji, sporządzanie kopii dokumentów lub danych oraz ich przesyłanie,
 - 2) współczynniki różnicujące wysokość opłat,
 - 3) terminy i sposób uiszczania opłat.

Rozdział 2

Państwowy monitoring środowiska oraz rozpowszechnianie informacji o środowisku

Art. 25.

1. Źródłem informacji o środowisku jest w szczególności państwowy monitoring środowiska.
2. Państwowy monitoring środowiska stanowi system pomiarów, ocen i prognoz stanu środowiska oraz gromadzenia, przetwarzania i rozpowszechniania informacji o środowisku.
3. Państwowy monitoring środowiska wspomaga działania na rzecz ochrony środowiska poprzez systematyczne informowanie organów administracji i społeczeństwa o:
 - 1) jakości elementów przyrodniczych, dotrzymywaniu standardów jakości środowiska określonych przepisami oraz obszarach występowania przekroczeń tych standardów,
 - 2) wstępujących zmianach jakości elementów przyrodniczych i przyczynach tych zmian. w tym

powiązaniach przyczynowo-skutkowych występujących pomiędzy emisjami i stanem elementów przyrodniczych.

Art. 26.

1. Państwowy monitoring środowiska obejmuje, uzyskiwane na podstawie badań monitoringowych, informacje w zakresie:

- 1) jakości powietrza,
 - 2) jakości wód śródlądowych powierzchniowych i podziemnych oraz morskich wód wewnętrznych i wód morza terytorialnego,
 - 3) jakości gleby i ziemi,
 - 4) hałasu,
 - 5) promieniowania jonizującego i pól elektromagnetycznych,
 - 6) stanu zasobów środowiska, w tym lasów,
 - 7) rodzajów i ilości substancji lub energii wprowadzanych do powietrza, wód, gleby i ziemi,
 - 8) wytwarzania i gospodarowania odpadami.
2. Badania monitoringowe przeprowadza się w sposób cykliczny, stosując ujednolicone metody zbierania, gromadzenia i przetwarzania danych.

Art. 27.

1. Państwowy monitoring środowiska zbiera dane na podstawie:

- 1) pomiarów dokonywanych przez organy administracji, obowiązane na podstawie ustawy do wykonywania badań monitoringowych,
 - 2) danych zbieranych w ramach statystyki publicznej, określanych corocznie w programach badań statystycznych statystyki publicznej,
 - 3) informacji udostępnionych przez inne organy administracji,
 - 4) pomiarów stanu środowiska, wielkości i rodzajów emisji, a także ewidencji, do których prowadzenia obowiązane są podmioty z mocy prawa albo na mocy decyzji,
 - 5) innych niż wymienione w pkt 4 informacji, uzyskanych odpłatnie lub nieodpłatnie od podmiotów niebędących organami administracji.
2. Zasady funkcjonowania państwowego monitoringu środowiska oraz zadania organów Inspekcji Ochrony Środowiska w zakresie jego koordynacji określają przepisy ustawy o Inspekcji Ochrony Środowiska.

Art. 28.

Podmioty korzystające ze środowiska, obowiązane z mocy prawa oraz na mocy decyzji do pomiaru poziomu substancji lub energii w środowisku oraz wielkości emisji, gromadzą i przetwarzają dane z zachowaniem zasad określonych w ustawie i nieodpłatnie udostępniają informacje na potrzeby państwowego monitoringu środowiska.

Art. 29.

1. Organy administracji obowiązane do wykonywania badań monitoringowych mają obowiązek wzajemnego, nieodpłatnego udostępniania informacji o środowisku.
2. Inne organy administracji, dysponujące informacjami, które mogą być wykorzystane na potrzeby państwowego monitoringu środowiska, są obowiązane do ich nieodpłatnego udostępniania organom, o których mowa w ust. 1.

Art. 30.

1. Informacje dotyczące:

- 1) klasyfikacji stref, o której mowa w art. 88 ust. 2 i art. 89 ust. 1,
- 2) wyników pomiarów, o których mowa w art. 90 ust. 1,
- 3) obszarów, na których obowiązują ograniczenia wynikające z przepisów wydanych na podstawie art.

- 92 ust. 1,
4) wyników badań, o których mowa w art. 109 ust. 2,
5) terenów, o których mowa w art. 110,
6) wyników pomiarów, o których mowa w art. 118 ust. 1,
7) terenów, o których mowa w art. 118 ust. 6 i art. 119 ust. 1,
8) wyników pomiarów, o których mowa w art. 123 ust. 2,
9) terenów, o których mowa w art. 124,
10) wyników pomiarów, o których mowa w art. 62a ustawy - Prawo wodne,
są umieszczane w szczególności w elektronicznych bazach danych, dostępnych za pośrednictwem publicznych sieci telekomunikacyjnych.
2. Dostępne bazy danych prowadzą:
- 1) wojewoda - w zakresie informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 1-3 i 8-10 oraz, z zastrzeżeniem pkt 2, w zakresie informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 6 i 7,
 - 2) starosta - w zakresie informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 4 i 5 oraz, gdy dotyczy to terenów, o których mowa w art. 117 ust. 2 pkt 1 i ust. 3, w zakresie informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 6 i 7.
3. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, sposób udostępniania informacji, o których mowa w ust. 1.
4. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 3, ustalone zostaną:
- 1) minimalny zakres udostępnianych informacji,
 - 2) forma udostępniania informacji.

Dział V

Udział społeczeństwa w postępowaniu w sprawie ochrony środowiska

Art. 31.

Każdy ma prawo składania uwag i wniosków w postępowaniu prowadzonym z udziałem społeczeństwa.

Art. 32.

1. Przed wydaniem decyzji wymagających udziału społeczeństwa organ administracji właściwy do ich wydania, wszczynając postępowanie:
 - 1) podaje do publicznej wiadomości informację o zamieszczeniu w publicznie dostępnym wykazie danych o wniosku o wydanie decyzji oraz o możliwości składania uwag i wniosków w terminie 21 dni od daty podania do publicznej wiadomości, wskazując jednocześnie miejsce ich składania,
 - 2) może przeprowadzić rozprawę administracyjną, otwartą dla społeczeństwa,
 - 3) rozpatruje zgłoszone uwagi i wnioski.
2. Organ administracji właściwy do wydania decyzji podaje do publicznej wiadomości informację o zamieszczeniu w publicznie dostępnym wykazie danych o decyzjach wymagających udziału społeczeństwa, w trybie określonym w niniejszym dziale.
3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i ust. 2, podanie do publicznej wiadomości powinno nastąpić także poprzez zamieszczenie informacji na stronie internetowej organu właściwego do wydania decyzji, jeśli organ ten prowadzi taką stronę.

Art. 33.

1. Organizacje ekologiczne, które powołując się na miejsce swego działania, zgłoszą chęć uczestniczenia w określonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, uczestniczą w nim na prawach strony; przepisu art. 31 § 4 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.
2. Na postanowienie o odmowie dopuszczenia do udziału w postępowaniu organizacji ekologicznej służy zażalenie.

Art. 34.

1. Organ administracji właściwy do opracowania dokumentów, o których mowa w art. 40 i 265, zapewnia możliwość udziału społeczeństwa poprzedzającego ich przyjęcie: przepis art. 32 ust. 1 pkt

1 i 3 oraz ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. Do dokumentów, o których mowa w ust. 1, załącza się informacje o zgłoszonych uwagach, wnioskach oraz sposobie ich wykorzystania.

Art. 35.

Do prowadzenia postępowań wymagających udziału społeczeństwa przepisy art. 20 stosuje się odpowiednio.

Art. 36.

Do uwag i wniosków zgłaszanych w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego dotyczących skarg i wniosków nie stosuje się.

Art. 37.

Do przedsięwzięcia realizowanego na terenach zamkniętych nie stosuje się przepisów art. 31-36.

Art. 38.

1. Organizacje ekologiczne, jednostki pomocnicze samorządu gminnego, samorząd pracowniczy, jednostki ochotniczych straży pożarnych oraz związki zawodowe mogą współdziałać w dziedzinie ochrony środowiska z organami administracji.

2. Związki zawodowe i samorządy pracownicze mogą powoływać zakładowe komisje ochrony środowiska oraz społecznych inspektorów ochrony środowiska w celu organizowania i przeprowadzania społecznej kontroli ochrony środowiska na terenie zakładu pracy.

3. Organy administracji mogą udzielać pomocy organizacjom ekologicznym w ich działalności w dziedzinie ochrony środowiska.

Art. 39.

Organizacje społeczne mogą występować do właściwych organów administracji o zastosowanie środków zmierzających do zaprzestania reklamy lub innego rodzaju promocji towaru lub usługi, jeśli reklama ta lub inny rodzaj promocji sprzeczne są z art. 80.

Dział VI

Postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko

Rozdział 1

Postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko skutków realizacji planów i programów

Art. 40.

1. Przeprowadzenia postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału, z zastrzeżeniem ust. 3, wymagają:

1) projekt koncepcji polityki przestrzennego zagospodarowania kraju, projekty planów zagospodarowania przestrzennego oraz projekty strategii rozwoju regionalnego,

2) projekty polityk, strategii, planów lub programów w dziedzinie przemysłu, energetyki, transportu, telekomunikacji, gospodarki wodnej, gospodarki odpadami, leśnictwa, rolnictwa, rybołówstwa, turystyki i wykorzystywania terenu, których opracowywanie przez centralne lub wojewódzkie organy administracji przewidziane jest w ustawach.

2. Przeprowadzenie postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału, z zastrzeżeniem ust. 3, wymagane jest też w przypadku wprowadzania zmian do przyjętych dokumentów, o których mowa w ust. 1.

3. Organ administracji opracowujący projekty dokumentów, o których mowa w ust. 1 pkt 2, lub wprowadzający zmiany do tych dokumentów może, w porozumieniu z organem ochrony środowiska

oraz organem, o którym mowa w art. 45, odstąpić od przeprowadzenia określonego w niniejszym rozdziale postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, gdy uzna, biorąc pod uwagę w szczególności charakter działań przewidzianych w tych dokumentach oraz rodzaj i skalę oddziaływania na środowisko, a także cechy obszaru objętego tym oddziaływaniem, iż realizacja tych dokumentów nie spowoduje znaczącego oddziaływania na środowisko.

Art. 41.

1. Organ administracji opracowujący projekt dokumentu lub wprowadzający zmiany do przyjętego już dokumentu, o którym mowa w art. 40 ust. 1, sporządza prognozę oddziaływania na środowisko.
2. Prognoza oddziaływania na środowisko, o której mowa w ust. 1, powinna:
 - 1) zawierać informacje o zawartości, głównych celach projektowanego dokumentu oraz jego powiązaniach z innymi dokumentami,
 - 2) określać, analizować i oceniać istniejący stan środowiska oraz potencjalne zmiany tego stanu w przypadku braku realizacji projektowanego dokumentu,
 - 3) określać, analizować i oceniać stan środowiska na obszarach objętych przewidywanym znaczącym oddziaływaniem,
 - 4) określać, analizować i oceniać istniejące problemy ochrony środowiska istotne z punktu widzenia projektowanego dokumentu, w szczególności dotyczące obszarów chronionych,
 - 5) określać, analizować i oceniać cele ochrony środowiska ustanowione na szczeblu międzynarodowym albo krajowym, istotne z punktu widzenia projektowanego dokumentu oraz sposoby, w jakich te cele i inne problemy środowiska zostały uwzględnione podczas opracowywania dokumentu,
 - 6) określać, analizować i oceniać przewidywane znaczące oddziaływania na środowisko,
 - 7) przedstawiać rozwiązania mające na celu zapobieganie, ograniczanie lub kompensację przyrodniczą negatywnych oddziaływań na środowisko, mogących być rezultatem realizacji projektowanego dokumentu,
 - 8) przedstawiać rozwiązania alternatywne do rozwiązań zawartych w projektowanym dokumencie wraz z uzasadnieniem ich wyboru oraz opis metod dokonania oceny prowadzącej do tego wyboru, w tym także wskazania napotkanych trudności wynikających z niedostatków techniki lub luk we współczesnej wiedzy,
 - 9) zawierać informacje o metodach zastosowanych przy sporządzaniu prognozy,
 - 10) zawierać informacje o przewidywanych metodach analizy realizacji projektowanego dokumentu,
 - 11) zawierać informacje o możliwym transgranicznym oddziaływaniu na środowisko,
 - 12) zawierać streszczenie sporządzone w języku niespecjalistycznym.
3. Minister właściwy do spraw środowiska, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej, kierując się wymaganiami, o których mowa w ust. 2, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki, jakim powinna odpowiadać prognoza oddziaływania na środowisko dotycząca projektów miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.
4. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 3, należy uwzględnić:
 - 1) formę sporządzenia prognozy,
 - 2) zakres zagadnień, które powinny zostać określone i ocenione w prognozie,
 - 3) zakres terytorialny prognozy,
 - 4) rodzaje dokumentów, z których informacje powinny być uwzględnione w prognozie.

Art. 42.

1. Organ administracji opracowujący projekt dokumentu lub wprowadzający zmiany do przyjętego już dokumentu, o którym mowa w art. 40 ust. 1, uzgadnia z organem ochrony środowiska oraz organem, o którym mowa w art. 45, zakres i stopień szczegółowości informacji wymaganych w prognozie oddziaływania na środowisko.
2. Obowiązku, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się do sporządzania prognoz oddziaływania na środowisko projektów miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

Art. 43.

1. Organ administracji opracowujący projekt dokumentu lub wprowadzający zmiany do przyjętego już dokumentu, o którym mowa w art. 40 ust. 1, poddaje go, wraz z prognozą oddziaływania na środowisko, opiniowaniu przez organ ochrony środowiska oraz organ, o którym mowa w art. 45.
2. Organ administracji, z zastrzeżeniem ust. 3, zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu w sprawie oceny oddziaływania na środowisko projektów, o których mowa w art. 40 ust. 1.
3. Zasady wnoszenia uwag i wniosków oraz opiniowania projektów miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego określają przepisy ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139, Nr 41, poz. 412 i Nr 111, poz. 1279, z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 109, poz. 1157 i Nr 120, poz. 1268 oraz z 2001 r. Nr 5, poz. 42 i Nr 14, poz. 124).

Art. 44.

Organ administracji opracowujący projekt dokumentu lub wprowadzający zmiany do przyjętego już dokumentu, o którym mowa w art. 40 ust. 1, bierze pod uwagę ustalenia zawarte w prognozie oddziaływania na środowisko, opinię organu ochrony środowiska oraz organu, o którym mowa w art. 45, a także rozpatruje uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa.

Art. 45.

Jeżeli postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko przeprowadza centralny organ administracji rządowej, organem administracji właściwym do uzgadniania zakresu i szczegółowości wymaganych informacji w prognozie oddziaływania na środowisko oraz opiniowania projektów, o których mowa w art. 40, jest Główny Inspektor Sanitarny.

Rozdział 2

Postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko planowanych przedsięwzięć

Art. 46.

1. Wydanie decyzji w sprawie planowanego przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko wymaga, z zastrzeżeniem ust. 7, przeprowadzenia postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko.
2. Ilekroć w przepisach niniejszego działu jest mowa o przedsięwzięciu, rozumie się przez to inwestycję budowlaną lub inną ingerencję w środowisko, polegającą na przekształceniu lub zmianie sposobu wykorzystania terenu, w tym również na wydobywaniu kopalin, wymagającą decyzji, o której mowa w ust. 4.
3. Postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko stanowi część postępowania zmierzającego do wydania decyzji, o których mowa w ust. 4.
4. Decyzją, o której mowa w ust. 1, jest:
 - 1) decyzja o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu - wydawana na podstawie przepisów ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym.
 - 2) decyzja o pozwoleniu na budowę lub rozbiórkę obiektu budowlanego oraz decyzja o pozwoleniu na zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, wydawana na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz.U. z 2000 r. Nr 106, poz. 1126, Nr 109, poz. 1157 i Nr 120, poz. 1268 oraz z 2001 r. Nr 5, poz. 42),
 - 3) koncesja na poszukiwanie lub rozpoznawanie złóż kopalin, na wydobywanie kopalin ze złóż, na bezbiornikowe magazynowanie substancji oraz składowanie odpadów w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych, wydawana na podstawie ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. - Prawo geologiczne i górnicze (Dz.U. Nr 27, poz. 96, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 88, poz. 554, Nr 111, poz. 726 i Nr 133, poz. 885, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 oraz z 2000 r. Nr 109, poz. 1157 i Nr 120, poz. 1268),
 - 4) pozwolenie wodnoprawne w zakresie:
 - a) wykonywania urządzeń wodnych,
 - b) poboru wód podziemnych,
 - c) rolniczego wykorzystania ścieków,

wydawane na podstawie przepisów ustawy - Prawo wodne,

5) decyzja ustalająca warunki prowadzenia robót polegających na regulacji wód oraz budowie wałów przeciwpowodziowych, a także robót melioracyjnych, odwodnień budowlanych oraz innych robót ziemnych zmieniających stosunki wodne na terenach o szczególnych wartościach przyrodniczych, zwłaszcza na terenach, na których znajdują się skupienia roślinności o szczególnej wartości z punktu widzenia przyrodniczego, terenach o walorach krajobrazowych i ekologicznych, terenach masowych legów ptactwa, występowania skupień gatunków chronionych oraz tarlisk, zimowisk, przepławek i miejsc masowej migracji ryb i innych organizmów wodnych, wydawana na podstawie przepisów ustawy o ochronie przyrody,

6) decyzja zatwierdzająca projekt scalania lub wymiany gruntów, wydawana na podstawie ustawy z dnia 26 marca 1982 r. o scalaniu i wymianie gruntów (Dz.U. z 1989 r. Nr 58, poz. 349, z 1990 r. Nr 34, poz. 198, z 1994 r. Nr 127, poz. 627, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 oraz z 2000 r. Nr 12, poz. 136),

7) decyzja o zmianie lasu na użytek rolny, wydawana na podstawie ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz.U. z 2000 r. Nr 56, poz. 679, Nr 86, poz. 958 i Nr 120, poz. 1268),

8) decyzja o ustaleniu lokalizacji autostrady, wydawana na podstawie ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych (Dz.U. Nr 127, poz. 627, z 1996 r. Nr 106, poz. 496 i Nr 156, poz. 775, z 1997 r. Nr 133, poz. 885, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 oraz z 2000 r. Nr 48, poz. 550, Nr 86, poz. 958 i Nr 109, poz. 1157), gdy decyzja ta dotyczy odcinków, które we wskazaniach lokalizacyjnych zostały wskazane jako newralgiczne z uwagi na uwarunkowania ochrony środowiska lub możliwość wystąpienia konfliktów społecznych.

5. Postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko przeprowadza się także przed udzieleniem wskazań lokalizacyjnych autostrady.

6. Przepisy dotyczące decyzji, o których mowa w ust. 4, stosuje się odpowiednio do wskazań lokalizacyjnych udzielanych na mocy przepisów ustawy o autostradach płatnych. Przepisy dotyczące organów właściwych do wydania tych decyzji stosuje się do organu właściwego do udzielania wskazań lokalizacyjnych.

7. Postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko nie przeprowadza się, jeżeli:

1) wydanie decyzji, o której mowa w ust. 4 pkt 2, dotyczącej tego samego przedsięwzięcia, zostało poprzedzone wydaniem decyzji wymienionej w ust. 4 pkt 4 lub 5,

2) wydanie decyzji, o której mowa w ust. 4 pkt 4, dotyczącej tego samego przedsięwzięcia, zostało poprzedzone wydaniem decyzji wymienionej w ust. 4 pkt 5

i postępowanie to zostało przeprowadzone przed wydaniem tej decyzji.

8. W przypadku, o którym mowa w ust. 7 pkt 1, do postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko poprzedzającego wydanie decyzji, o której mowa w ust. 4 pkt 4 lub 5, stosuje się odpowiednio przepisy art. 51 ust. 6 i art. 52 ust. 4 i 5.

9. Decyzje, o których mowa w ust. 4, wymagają uzasadnienia.

10. Uzasadnienie decyzji, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać informacje o sposobie wykorzystania uwag i wniosków zgłoszonych w związku z udziałem społeczeństwa oraz informacje dotyczące konieczności wykonania analizy porealizacyjnej, o której mowa w art. 56.

Art. 47.

W postępowaniu w sprawie oceny oddziaływania na środowisko określa się, analizuje oraz ocenia:

1) bezpośredni i pośredni wpływ danego przedsięwzięcia na:

a) środowisko oraz zdrowie i warunki życia ludzi,

b) dobra materialne,

c) dobra kultury,

d) wzajemne oddziaływanie między czynnikami, o których mowa w lit. a)-c),

e) dostępność do złóż kopalin,

2) możliwości oraz sposoby zapobiegania i ograniczania negatywnego oddziaływania na środowisko,

3) wymagany zakres monitoringu.

Art. 48.

1. Postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko przeprowadza organ administracji właściwy do wydania decyzji, o których mowa w art. 46 ust. 4.

2. Decyzję, o której mowa w art. 46 ust. 4, wydaje się, z zastrzeżeniem ust. 4, po uzgodnieniu:

1) z organem ochrony środowiska. gdy dotyczy to decyzji, o której mowa w art. 46 ust. 4 pkt 1, 2 i 4-

- 7,
- 2) z organem określonym w art. 57, gdy dotyczy to decyzji, o której mowa w art. 46 ust. 4 pkt 1 i 2.
3. Organ występujący o uzgodnienie przedkłada:
 - 1) wniosek o wydanie decyzji wraz z wymaganą na podstawie przepisów odrębną dokumentacją,
 - 2) raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko albo informacje zawierające dane określone w art. 49 ust. 3, jeżeli sporządzenie raportu nie jest wymagane.
4. W sprawach, o których mowa w art. 46 ust. 4 pkt 2, do przeprowadzenia uzgodnienia z organem ochrony środowiska oraz organem, o którym mowa w art. 57, jest obowiązany wnioskodawca, który przedkłada:
 - 1) projekt budowlany,
 - 2) raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko albo informacje zawierające dane określone w art. 49 ust. 3, jeżeli sporządzenie raportu nie jest wymagane.Uzgodnienie następuje w drodze decyzji.

Art. 49.

1. Wnioskodawca przed wystąpieniem o wydanie decyzji, o których mowa w art. 46 ust. 4, oraz wskazań lokalizacyjnych, o których mowa w art. 46 ust. 5, może zwrócić się z zapytaniem do organu właściwego do wydania decyzji o określenie zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko dla przedsięwzięć, o których mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1.
2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli wydanie decyzji, o której mowa w art. 46 ust. 4 pkt 2, dla tego samego przedsięwzięcia było poprzedzone wydaniem decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.
3. Do zapytania, o którym mowa w ust. 1, należy dołączyć informacje o planowanym przedsięwzięciu, zawierające w szczególności dane o:
 - 1) rodzaju, skali i usytuowaniu przedsięwzięcia,
 - 2) powierzchni zajmowanej nieruchomości, a także obiektu budowlanego oraz dotychczasowym sposobie ich wykorzystywania i pokryciu szatą roślinną,
 - 3) rodzaju technologii,
 - 4) ewentualnych wariantach przedsięwzięcia,
 - 5) przewidywanej ilości wykorzystywanej wody i innych wykorzystywanych surowców, materiałów, paliw oraz energii,
 - 6) rozwiązaniach chroniących środowisko,
 - 7) rodzajach i przewidywanej ilości wprowadzanych do środowiska substancji lub energii przy zastosowaniu rozwiązań chroniących środowisko.
4. Organ, określając zakres raportu, uwzględnia wymagania, o których mowa w art. 52 ust. 1, 2 i 6, w stopniu uzasadnionym rodzajem i usytuowaniem przedsięwzięcia oraz skalą jego oddziaływania na środowisko.
5. Postanowienie ustalające zakres raportu wydaje się po zasięgnięciu opinii wojewody, a w sprawach, o których mowa w art. 46 ust. 5 - ministra właściwego do spraw środowiska oraz Głównego Inspektora Sanitarnego.

Art. 50.

1. Jeżeli wymagane jest sporządzenie raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wnioskodawca dołącza go, z zastrzeżeniem ust. 3, do wniosku o wydanie decyzji, o której mowa w art. 46 ust. 4.
2. W postępowaniu dotyczącym przedsięwzięć określonych w art. 51 ust. 1 pkt 2 do wniosku o wydanie decyzji, o której mowa w art. 46 ust. 4 pkt 1-7, załącza się informacje zawierające dane określone w art. 49 ust. 3.
3. W postępowaniu o wydanie decyzji zatwierdzającej projekt scalania lub wymiany gruntów rolnych i leśnych raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko sporządza organ prowadzący postępowanie.

Art. 51.

1. Sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wymagają:
 - 1) planowane przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko,
 - 2) planowane przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko. dla których obowiązek

jest ustalony na podstawie ust. 2.

2. Obowiązek sporządzenia raportu dla planowanego przedsięwzięcia, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, stwierdza, w drodze postanowienia, organ właściwy do wydania decyzji, o której mowa w art. 46 ust. 4 pkt 1-7, określając jednocześnie zakres raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko; właściwy organ uwzględni łącznie szczegółowe kryteria określone w ust. 8 pkt 2 i ocenia potrzebę sporządzenia raportu dla przedsięwzięć określonych w ust. 8 pkt 1, z zastrzeżeniem ust. 7.

3. Organ właściwy do wydania decyzji stwierdza obowiązek sporządzenia raportu i określa jego zakres po zasięgnięciu opinii:

1) organu ochrony środowiska, gdy dotyczy to decyzji, o której mowa w art. 46 ust. 4 pkt 1, 2 i 4-7,

2) organu określonego w art. 57, gdy dotyczy to decyzji, o której mowa w art. 46 ust. 4 pkt 1 i 2.

4. Organ zasięgający opinii przedkłada wniosek o wydanie decyzji wraz z wymaganą na podstawie przepisów odrębną dokumentacją oraz informacje zawierające dane określone w art. 49 ust. 3.

5. Na postanowienie w sprawie obowiązku sporządzenia i zakresu raportu przysługuje zażalenie.

6. Jeżeli w postępowaniu w przedmiocie wydania decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu stwierdzono obowiązek sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, raport powinien być sporządzony także w postępowaniu o wydanie pozwolenia na budowę, dotyczącym tego samego przedsięwzięcia; gdy wydanie decyzji, o której mowa w art. 46 ust. 4 pkt 2, było poprzedzone wydaniem decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, przepisów ust. 2 i art. 50 ust. 2 nie stosuje się.

7. Obowiązek sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko stwierdza się obligatoryjnie dla przedsięwzięć, o których mowa w ust. 1 pkt 2, jeżeli możliwość realizacji przedsięwzięcia uzależniona jest od ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania.

8. Rada Ministrów, uwzględniając możliwe oddziaływanie na środowisko przedsięwzięć, o których mowa w ust. 1, określi w drodze rozporządzenia:

1) rodzaje przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, wymagających sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko, oraz rodzaje przedsięwzięć, dla których obowiązek sporządzenia raportu może być wymagany, biorąc pod uwagę: rodzaj działalności, wielkość produkcji i inne parametry techniczne,

2) szczegółowe kryteria związane z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu, biorąc pod uwagę charakterystykę przedsięwzięcia, wielkość emisji, usytuowanie oraz rodzaj i skalę jego oddziaływania na środowisko.

Art. 52.

1. Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać:

1) opis planowanego przedsięwzięcia, a w szczególności:

a) charakterystykę całego przedsięwzięcia i warunki wykorzystywania terenu w fazie realizacji i eksploatacji,

b) główne cechy charakterystyczne procesów produkcyjnych,

c) przewidywane wielkości emisji, wynikające z funkcjonowania planowanego przedsięwzięcia,

2) opis elementów przyrodniczych środowiska, objętych zakresem przewidywanego oddziaływania planowanego przedsięwzięcia,

3) opis analizowanych wariantów, w tym wariantu:

a) polegającego na niepodejmowaniu przedsięwzięcia,

b) najkorzystniejszego dla środowiska,

wraz z uzasadnieniem ich wyboru,

4) określenie przewidywanego oddziaływania na środowisko analizowanych wariantów, w tym również w wypadku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej, a także możliwego transgranicznego oddziaływania na środowisko,

5) uzasadnienie wybranego przez wnioskodawcę wariantu, ze wskazaniem jego oddziaływania na środowisko, w szczególności na ludzi, zwierzęta, rośliny, powierzchnię ziemi, wodę, powietrze, klimat, dobra materialne, dobra kultury, krajobraz, oraz wzajemne oddziaływanie między tymi elementami,

6) opis przewidywanych znaczących oddziaływań planowanego przedsięwzięcia na środowisko, obejmujący bezpośrednie, pośrednie, wtórne, skumulowane, krótko-, średnio- i długoterminowe, stałe i chwilowe oddziaływania na środowisko, wynikające z:

a) istnienia przedsięwzięcia,

b) wykorzystywania zasobów środowiska.

- c) emisji,
oraz opis metod prognozowania, zastosowanych przez wnioskodawcę,
- 7) opis przewidywanych działań mających na celu zapobieganie, ograniczanie lub kompensację przyrodniczą negatywnych oddziaływań na środowisko,
 - 8) jeżeli planowane przedsięwzięcie jest związane z użyciem instalacji, porównanie, z zastrzeżeniem ust. 2, proponowanej technologii z technologią spełniającą wymagania, o których mowa w art. 143,
 - 9) wskazanie, czy dla planowanego przedsięwzięcia konieczne jest ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania oraz określenie granic takiego obszaru, ograniczeń w zakresie przeznaczenia terenu, wymagań technicznych dotyczących obiektów budowlanych i sposobów korzystania z nich,
 - 10) przedstawienie zagadnień w formie graficznej,
 - 11) analizę możliwych konfliktów społecznych związanych z planowanym przedsięwzięciem,
 - 12) przedstawienie propozycji monitoringu oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na etapie jego budowy i eksploatacji,
 - 13) wskazanie trudności wynikających z niedostatków techniki lub luk we współczesnej wiedzy, jakie napotkano, opracowując raport,
 - 14) streszczenie w języku niespecjalistycznym informacji zawartych w raporcie,
 - 15) nazwisko osoby lub osób sporządzających raport,
 - 16) źródła informacji stanowiące podstawę do sporządzenia raportu.
2. Jeżeli planowane przedsięwzięcie jest związane z użyciem instalacji objętej obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego, raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać porównanie proponowanej techniki z najlepszą dostępną techniką.
3. Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien uwzględniać oddziaływanie przedsięwzięcia na etapach jego realizacji, eksploatacji oraz likwidacji.
4. Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko sporządzany w postępowaniu o wydanie pozwolenia na budowę powinien:
- 1) zawierać informacje, o których mowa w ust. 1, ze szczegółowością i dokładnością odpowiednią do posiadanych danych wynikających z projektu budowlanego i innych informacji uzyskanych po wydaniu decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu oraz decyzji o ustaleniu lokalizacji autostrady,
 - 2) określać stopień i sposób uwzględnienia wymagań dotyczących ochrony środowiska, zawartych w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu oraz w innych decyzjach dotyczących ochrony środowiska.
5. Zakres raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko określony w postępowaniu o wydanie decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu uwzględnia się w postępowaniu o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę dla tego samego przedsięwzięcia.
6. Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko sporządzony przed udzieleniem wskazań lokalizacyjnych wydawanych na podstawie przepisów ustawy o autostradach płatnych, oprócz informacji, o których mowa w ust. 1 i 3, powinien wskazywać także propozycję określenia odcinków niewrażliwych z uwagi na uwarunkowania ochrony środowiska lub możliwość wystąpienia konfliktów społecznych, dla których na etapie wydawania decyzji o ustaleniu lokalizacji autostrady, konieczne będzie przeprowadzenie kolejnego postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko.
7. Raport, o którym mowa w ust. 6, w zakresie, w jakim dotyczy on zidentyfikowania istniejących w sąsiedztwie lub bezpośrednim zasięgu oddziaływania autostrady dóbr kultury oraz ustalenia wpływu na te dobra, sporządza biegły z listy rzeczoznawców ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.
8. Minister właściwy do spraw środowiska oraz minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, określą, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymagania, jakie powinien spełniać raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko dla autostrady, biorąc pod uwagę konieczność identyfikacji istniejących w sąsiedztwie lub bezpośrednim zasięgu oddziaływania planowanej autostrady zasobów środowiska, dóbr kultury oraz ustalenie wpływu na te zasoby i dobra.
9. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 8, ustalone zostaną:
- 1) formy sporządzania raportu,
 - 2) zakresy zagadnień, które powinny zostać w raporcie określone i ocenione,
 - 3) zakresy terytorialne raportu,
 - 4) rodzaje dokumentów, z których informacje powinny być uwzględnione w raporcie.

Art. 53.

Organ właściwy do wydania decyzji, o której mowa w art. 46 ust. 4, zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego sporządzany jest raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko.

Art. 54.

Z uwagi na uwarunkowania ochrony środowiska lub możliwość wystąpienia konfliktów społecznych organ właściwy do udzielenia wskazań lokalizacyjnych na podstawie przepisów ustawy o autostradach płatnych wskazuje w nich odcinki newralgiczne, dla których na etapie wydawania decyzji o ustaleniu lokalizacji autostrady konieczne będzie przeprowadzenie kolejnego postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko.

Art. 55.

Jeżeli z postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w wariantcie innym niż proponowany, organ administracji, za zgodą wnioskodawcy, wskazuje w decyzji, o której mowa w art. 46 ust. 4 pkt 1 i 3-8, wariant dopuszczony do realizacji lub, w razie braku zgody wnioskodawcy, odmówi zgody na realizację przedsięwzięcia.

Art. 56.

1. Organ administracji może:

1) decyzją, o której mowa w art. 46 ust. 4, nałożyć obowiązki dotyczące zapobiegania, ograniczania oraz monitorowania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko,
2) decyzją, o której mowa w art. 46 ust. 4 pkt 2, dla przedsięwzięć, dla których sporządza się raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, nałożyć na wnioskodawcę obowiązek przedłożenia analizy porealizacyjnej, określając zakres oraz termin jej przedłożenia.

2. W analizie porealizacyjnej, o której mowa w ust. 1 pkt 2, dokonuje się porównania ustaleń zawartych w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i w decyzji, o której mowa w art. 46 ust. 4 pkt 2, z rzeczywistym oddziaływaniem przedsięwzięcia na środowisko i działaniami podjętymi w celu jego ograniczenia.

Art. 57.

1. Organem właściwym do dokonania uzgodnienia przed wydaniem decyzji, o której mowa w art. 46 ust. 4 pkt 1 i 2, oraz wydawania opinii odpowiednio w sprawie obowiązku sporządzania raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko lub jego zakresu jest w odniesieniu do przedsięwzięć, o których mowa w art. 51 ust. 1 pkt 2, powiatowy inspektor sanitarny.

2. Organem właściwym w sprawach, o których mowa w art. 46 ust. 5, jest Główny Inspektor Sanitarny.

Rozdział 3

Postępowanie dotyczące transgranicznego oddziaływania na środowisko

Art. 58.

W razie stwierdzenia możliwości transgranicznego oddziaływania na środowisko, pochodzącego z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na skutek:

1) realizacji planowanych przedsięwzięć objętych decyzjami, o których mowa w art. 46 ust. 4,
2) realizacji projektów polityk, strategii, planów lub programów, o których mowa w art. 40 ust. 1 pkt 2,

przeprowadza się postępowanie dotyczące transgranicznego oddziaływania na środowisko.

Art. 59.

Postępowanie dotyczące transgranicznego oddziaływania na środowisko przeprowadza się także w przypadku, gdy możliwe oddziaływanie pochodzące spoza granic Rzeczypospolitej Polskiej mogłoby ujawnić się na jej terytorium.

Art. 60.

1. Organ administracji przeprowadzający postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko w przypadku stwierdzenia możliwości transgranicznego oddziaływania na środowisko na skutek realizacji planowanego przedsięwzięcia:

- 1) wydaje postanowienie o przeprowadzeniu postępowania dotyczącego transgranicznego oddziaływania na środowisko, w którym określa obowiązek sporządzenia przez wnioskodawcę dokumentacji niezbędnej do przeprowadzenia tego postępowania w języku państwa, na którego terytorium może oddziaływać przedsięwzięcie, oraz zakres tej dokumentacji,
- 2) niezwłocznie informuje ministra właściwego do spraw środowiska o możliwości transgranicznego oddziaływania na środowisko planowanego przedsięwzięcia i przekazuje dokumentację potrzebną do podjęcia działań, o których mowa w art. 61.

2. Na postanowienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, przysługuje zażalenie.

Art. 61.

1. Minister właściwy do spraw środowiska po uzyskaniu informacji o możliwym transgranicznym oddziaływaniu na środowisko planowanego przedsięwzięcia niezwłocznie powiadamia o tym państwo, na którego terytorium przedsięwzięcie to może oddziaływać, oraz proponuje termin na odpowiedź, czy państwo to jest zainteresowane uczestnictwem w postępowaniu w sprawie oceny oddziaływania na środowisko.

2. Minister właściwy do spraw środowiska załącza do powiadomienia dane, o których mowa w art. 49 ust. 3.

Art. 62.

Jeżeli państwo, o którym mowa w art. 61 ust. 1, powiadomi, iż jest zainteresowane uczestnictwem w postępowaniu w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, minister właściwy do spraw środowiska, w porozumieniu z organem administracji przeprowadzającym postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, uzgadnia z tym państwem terminy etapów postępowania.

Art. 63.

1. Minister właściwy do spraw środowiska po uzyskaniu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko przekazuje go niezwłocznie państwu uczestniczającemu w postępowaniu w sprawie oceny oddziaływania na środowisko.

2. Organ administracji przeprowadzający postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko prowadzi, za pośrednictwem ministra właściwego do spraw środowiska, konsultacje z państwem, na którego terytorium może oddziaływać przedsięwzięcie, w sprawie środków eliminowania lub ograniczania transgranicznego oddziaływania na środowisko.

3. Minister właściwy do spraw środowiska może przejąć prowadzenie konsultacji, o których mowa w ust. 2, jeżeli uzna to za celowe ze względu na wagę lub zawłość sprawy.

4. W konsultacjach, o których mowa w ust. 2, uczestniczy minister właściwy do spraw środowiska, a w konsultacjach, o których mowa w ust. 3, organ administracji przeprowadzający postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko.

Art. 64.

1. Uwagi i wnioski złożone przez państwo uczestniczące w postępowaniu w sprawie oceny oddziaływania na środowisko oraz wyniki konsultacji, o których mowa w art. 63, rozstrzygnięte są przez

wydawaniu decyzji, o których mowa w art. 46 ust. 4, oraz przy wydawaniu postanowienia w sprawie ustalenia zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko.

2. Wydanie decyzji, o których mowa w art. 46 ust. 4, nie powinno nastąpić przed zakończeniem postępowania dotyczącego transgranicznego oddziaływania na środowisko.

Art. 65.

Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje państwu uczestniczącemu w postępowaniu w sprawie oceny oddziaływania na środowisko decyzje, o których mowa w art. 46 ust. 4.

Art. 66.

1. Minister właściwy do spraw środowiska po otrzymaniu dokumentów zawierających informacje o przedsięwzięciu podejmowanym poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, które może oddziaływać na środowisko na jej terytorium, niezwłocznie przekazuje je wojewodzie właściwemu ze względu na obszar możliwego transgranicznego oddziaływania na środowisko.

2. Wojewoda w zakresie, w jakim jest to niezbędne do analizy oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, wykląda do wglądu w języku polskim dokumenty, o których mowa w ust. 1; przepis art. 32 ust. 1 pkt 1 stosuje się odpowiednio.

3. Wojewoda przedkłada ministrowi właściwemu do spraw środowiska projekt stanowiska dotyczącego przedsięwzięcia mogącego oddziaływać na środowisko na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

4. Minister właściwy do spraw środowiska powiadamia państwo podejmujące przedsięwzięcie, które może oddziaływać na środowisko na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o stanowisku dotyczącym tego przedsięwzięcia.

Art. 67.

Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio w przypadku uchylecia, zmiany oraz stwierdzenia nieważności decyzji, o których mowa w art. 46 ust. 4.

Art. 68.

Do postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko projektów polityk, strategii, planów lub programów, o których mowa w art. 40 ust. 1 pkt 2, których realizacja może spowodować transgraniczne oddziaływanie na środowisko; przepisy art. 61-66 stosuje się odpowiednio.

Art. 69.

Do postępowania dotyczącego transgranicznego oddziaływania na środowisko przepisy art. 20 i 21 stosuje się odpowiednio.

Art. 70.

Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się, o ile umowy międzynarodowe nie przewidują innego trybu postępowania dotyczącego transgranicznego oddziaływania na środowisko.

Dział VII Ochrona środowiska w zagospodarowaniu przestrzennym i przy realizacji inwestycji

Art. 71.

1. Zasady zrównoważonego rozwoju i ochrony środowiska stanowią podstawę do sporządzania i aktualizacji koncepcji polityki przestrzennego zagospodarowania kraju, strategii rozwoju województw, planów zagospodarowania przestrzennego województw, studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin oraz miejscowych planów zagospodarowania

przestrzennego.

2. W koncepcji, strategiach, planach i studiach, o których mowa w ust. 1, w szczególności:

1) określa się rozwiązania niezbędne do zapobiegania powstawaniu zanieczyszczeń, zapewnienia ochrony przed powstającymi zanieczyszczeniami oraz przywracania środowiska do właściwego stanu,

2) ustala się warunki realizacji przedsięwzięć, umożliwiające uzyskanie optymalnych efektów w zakresie ochrony środowiska.

3. Przeznaczenie i sposób zagospodarowania terenu powinny w jak największym stopniu zapewniać zachowanie jego walorów krajobrazowych.

Art. 72.

1. W studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin oraz miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego zapewnia się warunki utrzymania równowagi przyrodniczej i racjonalną gospodarkę zasobami środowiska, w szczególności przez:

1) ustalanie programów racjonalnego wykorzystania powierzchni ziemi, w tym na terenach eksploatacji złóż kopaliny, i racjonalnego gospodarowania gruntami,

2) uwzględnianie obszarów występowania złóż kopaliny oraz obecnych i przyszłych potrzeb eksploatacji tych złóż,

3) zapewnianie kompleksowego rozwiązania problemów zabudowy miast i wsi, ze szczególnym uwzględnieniem gospodarki wodnej, odprowadzania ścieków, gospodarki odpadami, systemów transportowych i komunikacji publicznej oraz urządzania i kształtowania terenów zieleni,

4) uwzględnianie konieczności ochrony wód, gleby i ziemi przed zanieczyszczeniem w związku z prowadzeniem gospodarki rolnej,

5) zapewnianie ochrony walorów krajobrazowych środowiska i warunków klimatycznych,

6) uwzględnianie innych potrzeb w zakresie ochrony powietrza, wód, gleby, ziemi, ochrony przed hałasem, wibracjami i polami elektromagnetycznymi.

2. W studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin oraz w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego przy przeznaczaniu terenów na poszczególne cele oraz przy określaniu zadań związanych z ich zagospodarowaniem w strukturze wykorzystania terenu, ustala się proporcje pozwalające na zachowanie lub przywrócenie na nich równowagi przyrodniczej i prawidłowych warunków życia.

3. W studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin oraz w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego określa się także sposób zagospodarowania obszarów zdegradowanych w wyniku działalności człowieka oraz klęsk żywiołowych.

4. Wymagania, o których mowa w ust. 1-3, określa się na podstawie opracowań ekofizjograficznych, stosownie do rodzaju planu, cech poszczególnych elementów przyrodniczych i ich wzajemnych powiązań.

5. Przez opracowanie ekofizjograficzne rozumie się dokumentację sporządzaną na potrzeby planów zagospodarowania przestrzennego, charakteryzującą poszczególne elementy przyrodnicze na obszarze objętym planem i ich wzajemne powiązania.

6. Minister właściwy do spraw środowiska, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej, określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje i zakres opracowań ekofizjograficznych, o których mowa w ust. 4.

7. Przepisy ust. 1 pkt 2 stosuje się odpowiednio do planu zagospodarowania przestrzennego województwa.

Art. 73.

1. W miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego oraz w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu uwzględnia się w szczególności ograniczenia wynikające z:

1) ustanowienia w trybie przepisów ustawy o ochronie przyrody parku narodowego, rezerwatu przyrody, parku krajobrazowego, obszaru chronionego krajobrazu, zespołu przyrodniczo-krajobrazowego, użytku ekologicznego, stanowiska dokumentacyjnego, pomników przyrody oraz ich otulin,

2) utworzenia obszarów ograniczonego użytkowania,

3) ustalenia w trybie przepisów ustawy - Prawo wodne warunków korzystania z wód dorzecza oraz ustanowienia stref ochronnych ujęć wód, a także obszarów ochronnych zbiorników wód podziemnych.

2. Linie komunikacyjne, napowietrzne i podziemne rurociągi, linie kablowe oraz inne obiekty liniowe nienależące do sieci i wykonanie w sposób zapewniający ograniczenie ich oddziaływania na środowisko.

w tym:

- 1) ochronę walorów krajobrazowych,
- 2) możliwość przemieszczania się dziko żyjących zwierząt.
3. W granicach administracyjnych miast oraz w obrębie zwartej zabudowy wsi jest zabroniona budowa zakładów stwarzających zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi, a w szczególności zagrożenie wystąpienia poważnych awarii. Rozbudowa takich zakładów jest dopuszczalna pod warunkiem, że doprowadzi ona do ograniczenia zagrożenia dla zdrowia ludzi, w tym wystąpienia poważnych awarii.
4. Zakłady stwarzające zagrożenie wystąpienia poważnych awarii powinny być lokalizowane w bezpiecznej odległości od siebie, od osiedli mieszkaniowych, od obiektów użyteczności publicznej, budynków zamieszkania zbiorowego i obszarów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3.

Art. 74.

1. W trakcie przygotowywania i realizacji inwestycji należy zapewnić oszczędne korzystanie z terenu.
2. Wymóg, o którym mowa w ust. 1, uwzględniają w szczególności projektanci oraz organy administracji ustalające warunki zabudowy i zagospodarowania terenu oraz organy administracji właściwe do spraw wywłaszczania nieruchomości.

Art. 75.

1. W trakcie prac budowlanych inwestor realizujący przedsięwzięcie jest obowiązany uwzględnić ochronę środowiska na obszarze prowadzenia prac, a w szczególności ochronę gleby, zieleni, naturalnego ukształtowania terenu i stosunków wodnych.
2. Przy prowadzeniu prac budowlanych dopuszcza się wykorzystywanie i przekształcanie elementów przyrodniczych wyłącznie w takim zakresie, w jakim jest to konieczne w związku z realizacją konkretnej inwestycji.
3. Jeżeli ochrona elementów przyrodniczych nie jest możliwa, należy podejmować działania mające na celu naprawienie wyrządzonych szkód, w szczególności przez kompensację przyrodniczą.
4. Właściwy organ administracji w pozwoleniu na budowę szczegółowo określa zakres obowiązków, o których mowa w ust. 1 i 3.

Art. 76.

1. Nowo zbudowany lub zmodernizowany obiekt budowlany, zespół obiektów lub instalacja nie mogą być oddane do użytku, jeżeli nie spełniają wymagań ochrony środowiska, o których mowa w ust. 2.
2. Wymaganiami ochrony środowiska dla nowo zbudowanego lub zmodernizowanego obiektu budowlanego, zespołu obiektów lub instalacji są:
 - 1) wykonanie wymaganych przepisami lub określonych w decyzjach administracyjnych środków technicznych chroniących środowisko,
 - 2) zastosowanie odpowiednich rozwiązań technologicznych, wynikających z ustaw lub decyzji,
 - 3) uzyskanie wymaganych decyzji określających zakres i warunki korzystania ze środowiska,
 - 4) dotrzymanie na etapie wymaganych prawem badań i sprawdzeń, wynikających z mocy prawa standardów emisyjnych oraz określonych w pozwoleniu warunków emisji.
3. Nowo zbudowany lub zmodernizowany obiekt budowlany, zespół obiektów lub instalacja nie mogą być eksploatowane, jeżeli w okresie 30 dni od zakończenia rozruchu nie są dotrzymane wynikające z mocy prawa standardy emisyjne albo określone w pozwoleniu warunki emisji, ustalone dla fazy po zakończeniu rozruchu.
4. Na 30 dni przed terminem oddania do użytku nowo zbudowanego lub zmodernizowanego obiektu budowlanego, zespołu obiektów lub instalacji realizowanych jako przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ust. 1, inwestor jest obowiązany poinformować wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o planowanym terminie:
 - 1) oddania do użytku nowo zbudowanego lub zmodernizowanego obiektu budowlanego, zespołu obiektów lub instalacji,
 - 2) zakończenia rozruchu instalacji, jeżeli jest on przewidywany.

Edukacja ekologiczna, badania z zakresu ochrony środowiska oraz reklama

Art. 77.

1. Problematykę ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju uwzględnia się w podstawach programowych kształcenia ogólnego dla wszystkich typów szkół.
2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, obejmuje również organizatorów kursów prowadzących do uzyskania kwalifikacji zawodowych.

Art. 78.

Środki masowego przekazu są obowiązane kształtować pozytywny stosunek społeczeństwa do ochrony środowiska oraz popularyzować zasady tej ochrony w publikacjach i audycjach.

Art. 79.

Organy administracji, instytucje koordynujące oraz kierujące działalnością naukową i naukowo-badawczą, a także szkoły wyższe, placówki naukowe i naukowo-badawcze, obejmujące swym zakresem działania dziedzinę nauki lub dyscypliny naukowe wiążące się z ochroną środowiska, są obowiązane uwzględniać w ustalanych programach oraz w swej działalności badania dotyczące zagadnień ochrony środowiska i badania te rozwijać.

Art. 80.

Reklama lub inny rodzaj promocji towaru lub usługi nie powinny zawierać treści propagujących model konsumpcji sprzeczny z zasadami ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju, a w szczególności wykorzystywać obrazu dzikiej przyrody do promowania produktów i usług negatywnie wpływających na środowisko przyrodnicze.

[ciąg dalszy ustawy](#)

Dz. U. z 2001r. Nr 62, poz. 628

USTAWA
z dnia 27 kwietnia 2001 r.

o odpadach

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Art. 1.

1. Ustawa określa zasady postępowania z odpadami w sposób zapewniający ochronę życia i zdrowia ludzi oraz ochronę środowiska zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju, a w szczególności zasady zapobiegania powstawaniu odpadów lub ograniczania ilości odpadów i ich negatywnego oddziaływania na środowisko, a także odzysku lub unieszkodliwiania odpadów.
2. Przepisy ustawy nie naruszają postanowień działu II w tytule I ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz.U. Nr ..., poz. ...).

Art. 2.

1. Przepisy ustawy stosuje się także do postępowania z masami ziemnymi lub skalnymi, jeżeli są usuwane albo przemieszczane w związku z realizacją inwestycji lub prowadzeniem eksploatacji kopalni.
2. Przepisów ustawy nie stosuje się do:
 - 1) mas ziemnych lub skalnych usuwanych albo przemieszczanych w związku z realizacją inwestycji lub prowadzeniem eksploatacji kopalni wraz z ich przerabianiem, jeżeli miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, decyzja o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu lub o pozwoleniu na budowę określają warunki i sposób ich zagospodarowania,
 - 2) mas ziemnych pochodzących z pogłębiania akwenów morskich w związku z utrzymaniem infrastruktury zapewniającej dostęp do portów, a także z pogłębiania zbiorników wodnych, stawów, cieków naturalnych, kanałów i rowów w związku z utrzymaniem i regulacją wód, stanowiących niezanieczyszczony urobek, jeżeli miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, decyzja o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu lub pozwolenie wodno prawne określają warunki i sposób ich zagospodarowania,
 - 3) odpadów promieniotwórczych w rozumieniu przepisów prawa atomowego,
 - 4) gazów i pyłów wprowadzanych do powietrza,
 - 5) ścieków w rozumieniu przepisów o ochronie środowiska,
 - 6) odchodów zwierząt, obornika, gnojówki i gnojowicy przeznaczonych do

rolniczego wykorzystania w sposób i na zasadach określonych w przepisach o nawozach i nawożeniu,
7) substancji wykorzystywanych jako czynniki chłodnicze przeznaczone do regeneracji.

3. Przepisy ustawy nie naruszają przepisów ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. - Prawo geologiczne i górnicze (Dz.U. Nr 27, poz. 96, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 88, poz. 554, Nr 111, poz. 726 i Nr 133, poz. 885 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2000 r. Nr 109, poz. 1157 i Nr 120, poz. 1268), ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz.U. z 1999 r. Nr 66, poz. 752, z 2001 r. Nr 29, poz. 320) oraz ustawy z dnia 16 marca 1995 r. o zapobieganiu zanieczyszczeniu morza przez statki (Dz.U. Nr 47, poz. 243, z 2000 r. Nr 109, poz. 1156).

Art. 3.

1. Odpady oznaczają każdą substancję lub przedmiot należący do jednej z kategorii, określonych w załączniku nr 1 do ustawy, których posiadacz pozbywa się, zamierza pozbyć się lub do ich pozbycia się jest obowiązany.
2. Odpady niebezpieczne są to odpady:
 - 1) należące do kategorii lub rodzajów odpadów określonych na liście A załącznika nr 2 do ustawy oraz posiadające co najmniej jedną z właściwości wymienionych w załączniku nr 4 do ustawy lub
 - 2) należące do kategorii lub rodzajów odpadów określonych na liście B załącznika nr 2 do ustawy i zawierające którykolwiek ze składników wymienionych w załączniku nr 3 do ustawy oraz posiadające co najmniej jedną z właściwości wymienionych w załączniku nr 4 do ustawy.
3. Ilekroć w ustawie jest mowa o:
 - 1) gospodarowaniu odpadami - rozumie się przez to zbieranie, transport, odzysk i unieszkodliwianie odpadów, w tym również nadzór nad takimi działaniami oraz nad miejscami unieszkodliwiania odpadów,
 - 2) komunalnych osadach ściekowych - rozumie się przez to pochodzący z oczyszczalni ścieków osad z komór fermentacyjnych oraz innych instalacji służących do oczyszczania ścieków komunalnych oraz innych ścieków o składzie zbliżonym do składu ścieków komunalnych,
 - 3) magazynowaniu odpadów - rozumie się przez to czasowe przetrzymywanie lub gromadzenie odpadów przed ich transportem, odzyskiem lub unieszkodliwianiem,
 - 4) odpadach komunalnych - rozumie się przez to odpady powstające w gospodarstwach domowych, a także odpady niezawierające odpadów niebezpiecznych pochodzące od innych wytwórców odpadów, które ze względu na swój charakter lub skład są podobne do odpadów powstających w gospodarstwach domowych,
 - 5) odpadach medycznych - rozumie się przez to odpady powstające w związku z udzielaniem świadczeń zdrowotnych oraz prowadzeniem badań i doświadczeń naukowych w zakresie medycyny,
 - 6) odpadach obojętnych - rozumie się przez to odpady, które nie ulegają istotnym przemianom fizycznym, chemicznym lub biologicznym; są nierozpuszczalne, nie wchodzą w reakcje fizyczne ani chemiczne, nie

powodują zanieczyszczenia środowiska lub zagrożenia dla zdrowia ludzi, nie

ulegają biodegradacji i nie wpływają niekorzystnie na materię, z którą się

kontaktują; ogólna zawartość zanieczyszczeń w tych odpadach oraz zdolność

do ich wymywania, a także negatywne oddziaływanie na środowisko odcieku

muszą być nieznaczne, a w szczególności nie powinny stanowić zagrożenia

dla jakości wód powierzchniowych, wód podziemnych, gleby i ziemi,

7) odpadach ulegających biodegradacji - rozumie się przez to odpady, które

ulegają rozkładowi tlenowemu lub beztlenowemu przy udziale mikroorganizmów,

8) odpadach weterynaryjnych - rozumie się przez to odpady powstające w związku z badaniem, leczeniem zwierząt lub świadczeniem usług weterynaryjnych, a także w związku z prowadzeniem badań naukowych i doświadczeń na zwierzętach,

9) odzysku - rozumie się przez to wszelkie działania, nie stwarzające zagrożenia dla życia, zdrowia ludzi lub dla środowiska, polegające na wykorzystaniu odpadów w całości lub w części, lub prowadzące do

odzyskania

z odpadów substancji, materiałów lub energii i ich wykorzystania, określone w załączniku nr 5 do ustawy,

10) odzysku energii - rozumie się przez to termiczne przekształcanie odpadów

w celu odzyskania energii,

11) olejach odpadowych - rozumie się przez to wszelkie oleje smarowe lub przemysłowe, które nie nadają się już do zastosowania, do którego były

pierwotnie przeznaczone, a w szczególności zużyte oleje z silników spalinowych i oleje przekładniowe, a także oleje smarowe, oleje do turbin

i oleje hydrauliczne,

12) PCB - rozumie się przez to polichlorowane difenyle, polichlorowane trifenyle, monometylotetrachlorodifenyloetan, monometylodichlorodifenyloetan, monometylodibromodifenyloetan oraz mieszaniny zawierające jakkolwiek z tych substancji w ilości powyżej 0,005% wagowo łącznie,

13) posiadaczu odpadów - rozumie się przez to każdego, kto faktycznie włada

odpadami (wytwórcę odpadów, inną osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną); domniemywa się, że władający powierzchnią ziemi

jest posiadaczem odpadów znajdujących się na nieruchomości,

14) recyklingu - rozumie się przez to taki odzysk, który polega na powtórnym

przetwarzaniu substancji lub materiałów zawartych w odpadach w procesie

produkcyjnym w celu uzyskania substancji lub materiału o przeznaczeniu

pierwotnym lub o innym przeznaczeniu, w tym też recykling organiczny, z

wyjątkiem odzysku energii,

15) recyklingu organicznym - rozumie się przez to obróbkę tlenową, w tym kompostowanie, lub beztlenową odpadów, które ulegają rozkładowi biologicznemu w kontrolowanych warunkach przy wykorzystaniu mikroorganizmów, w wyniku której powstaje materia organiczna lub metan;

składowanie na składowisku odpadów nie jest traktowane jako recykling

- organiczny,
- 16) składowisku odpadów - rozumie się przez to obiekt budowlany przeznaczony do składowania odpadów,
- 17) spalarni odpadów - rozumie się przez to instalację, w której zachodzi termiczne przekształcanie odpadów w celu ich unieszkodliwienia,
- 18) staroście - rozumie się przez to także prezydenta miasta na prawach powiatu,
- 19) stosowaniu komunalnych osadów ściekowych - rozumie się przez to rozprowadzanie na powierzchni ziemi lub wprowadzanie komunalnych osadów ściekowych do gleby w celu ich wykorzystywania,
- 20) termicznym przekształcaniu odpadów - rozumie się przez to procesy utleniania odpadów, w tym spalania, zgazowywania, lub rozkładu odpadów, w tym rozkładu pirolitycznego, prowadzone w przeznaczonych do tego instalacjach lub urządzeniach na zasadach określonych w przepisach szczegółowych,
- 21) unieszkodliwianiu odpadów - rozumie się przez to poddanie odpadów procesom przekształceń biologicznych, fizycznych lub chemicznych określonym w załączniku nr 6 do ustawy w celu doprowadzenia ich do stanu, który nie stwarza zagrożenia dla życia, zdrowia ludzi lub dla środowiska,
- 22) wytwórcy odpadów - rozumie się przez to każdego, którego działalność lub bytowanie powoduje powstawanie odpadów oraz każdego, kto przeprowadza wstępne przetwarzanie, mieszanie lub inne działania powodujące zmianę charakteru lub składu tych odpadów,
- 23) zbieraniu odpadów - rozumie się przez to każde działanie, w szczególności umieszczanie w pojemnikach, segregowanie i magazynowanie odpadów, które ma na celu przygotowanie ich do transportu do miejsc odzysku lub unieszkodliwiania,

Art. 4.

1. Minister właściwy do spraw środowiska, kierując się kategoriami oraz rodzajami odpadów wymienionymi w załącznikach nr 1 i 2, składnikami odpadów wymienionymi w załączniku nr 3 oraz właściwościami odpadów wymienionymi w załączniku nr 4, określi w drodze rozporządzenia:
- 1) katalog odpadów z podziałem na grupy, podgrupy i rodzaje, uwzględniający źródła powstawania odpadów, wraz z listą odpadów niebezpiecznych oraz ze sposobem klasyfikowania odpadów,
- 2) metodykę referencyjną badań odpadów wymienionych na liście odpadów niebezpiecznych pozwalającą na stwierdzenie, że nie posiadają one właściwości lub składników i właściwości, które powodują, że odpady te stanowią odpady niebezpieczne.
2. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje oraz stężenia substancji, które powodują, że urobek pochodzący z pogłębiania akwenów morskich w związku z utrzymaniem infrastruktury zapewniającej dostęp do portów, a także z pogłębianiem zbiorników wodnych, stawów, cieków

naturalnych, kanałów i rowów w związku z utrzymaniem i regulacją wód, jest zanieczyszczony, kierując się właściwościami substancji, które mogą zanieczyścić ten urobek.

Rozdział 2 Zasady gospodarowania odpadami

Art. 5.

Kto podejmuje działania powodujące lub mogące powodować powstawanie odpadów, powinien takie działania planować, projektować i prowadzić, tak aby:

- 1) zapobiegać powstawaniu odpadów lub ograniczać ilość odpadów i ich negatywne oddziaływanie na środowisko przy wytwarzaniu produktów, podczas i po zakończeniu ich użytkowania,
- 2) zapewniać zgodny z zasadami ochrony środowiska odzysk, jeżeli nie udało się zapobiec ich powstaniu,
- 3) zapewniać zgodne z zasadami ochrony środowiska unieszkodliwienie odpadów, których powstaniu nie udało się zapobiec lub których nie udało się poddać odzyskowi.

Art. 6.

Wytwórca odpadów jest obowiązany do stosowania takich sposobów produkcji lub form usług oraz surowców i materiałów, które zapobiegają powstawaniu odpadów lub pozwalają utrzymać na możliwie najniższym poziomie ich ilość, a także ograniczają negatywne oddziaływanie na środowisko lub zagrożenie życia lub zdrowia ludzi.

Art. 7.

1. Posiadacz odpadów jest obowiązany do postępowania z odpadami w sposób zgodny z zasadami gospodarowania odpadami, wymaganiami ochrony środowiska oraz planami gospodarki odpadami.
2. Posiadacz odpadów jest obowiązany w pierwszej kolejności do poddania ich odzyskowi, a jeżeli z przyczyn technologicznych jest on niemożliwy lub nie jest uzasadniony z przyczyn ekologicznych lub ekonomicznych, to odpady te należy unieszkodliwiać w sposób zgodny z wymaganiami ochrony środowiska oraz planami gospodarki odpadami.
3. Odpady, których nie udało się poddać odzyskowi, powinny być tak unieszkodliwiane, aby składowane były wyłącznie te odpady, których unieszkodliwienie w inny sposób było niemożliwe z przyczyn technologicznych lub nieuzasadnione z przyczyn ekologicznych lub ekonomicznych.
4. Ministrowie właściwi do spraw gospodarki, zdrowia, rolnictwa, administracji publicznej, w zakresie swoich kompetencji, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska mogą określić, w drodze rozporządzeń, szczegółowy sposób postępowania z niektórymi rodzajami odpadów, kierując się potrzebą stworzenia schematów postępowania z tymi odpadami przez ich posiadaczy.

Art. 8.

Zakazuje się postępowania z odpadami w sposób sprzeczny z przepisami ustawy oraz przepisami o ochronie środowiska.

Art. 9.

1. Odpady powinny być w pierwszej kolejności poddawane odzyskowi lub unieszkodliwiane w miejscu ich powstawania.
2. Odpady, które nie mogą być poddane odzyskowi lub unieszkodliwiane w miejscu ich powstawania, powinny być, uwzględniając najlepszą dostępną technikę lub technologię, o której mowa w art. 143 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, przekazywane do najbliższej położonych miejsc, w których mogą być poddane odzyskowi lub unieszkodliwione.

Art. 10.

Odpady powinny być zbierane w sposób selektywny.

Art. 11.

1. Zakazuje się mieszania odpadów niebezpiecznych różnych rodzajów oraz mieszania odpadów niebezpiecznych z odpadami innymi niż niebezpieczne, z zastrzeżeniem ust. 2.
2. Dopuszcza się mieszanie odpadów niebezpiecznych różnych rodzajów oraz mieszanie odpadów niebezpiecznych z odpadami innymi niż niebezpieczne, w celu poprawy bezpieczeństwa procesów odzysku lub unieszkodliwiania odpadów powstałych po zmieszaniu, jeżeli w wyniku prowadzenia tych procesów nie nastąpi wzrost zagrożenia dla życia i zdrowia ludzi lub środowiska.
3. W przypadku gdy odpady niebezpieczne uległy zmieszaniu z innymi odpadami, substancjami lub przedmiotami to powinny być one rozdzielone, jeżeli zostaną spełnione łącznie następujące warunki:
 - 1) w procesie odzysku lub unieszkodliwiania odpadów powstałych po rozdzieleniu nastąpi ograniczenie zagrożenia dla życia i zdrowia ludzi lub środowiska,
 - 2) jest to technicznie możliwe i ekonomicznie uzasadnione.
4. Transport odpadów niebezpiecznych z miejsc ich powstawania do miejsc odzysku lub unieszkodliwiania odpadów odbywa się z zachowaniem przepisów obowiązujących przy transporcie materiałów niebezpiecznych.
5. Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, kierując się koniecznością ograniczania negatywnego oddziaływania na środowisko wynikającego z transportowania odpadów niebezpiecznych, określi w drodze rozporządzenia, zakres i sposób stosowania przepisów o transporcie materiałów niebezpiecznych do transportu odpadów niebezpiecznych.

Art. 12.

Unieszkodliwianiu poddaje się te odpady, z których uprzednio wysegregowano odpady nadające się do odzysku.

Art. 13.

1. Odzysk lub unieszkodliwianie odpadów może odbywać się tylko w miejscu wyznaczonym w trybie przepisów o zagospodarowaniu przestrzennym w instalacjach lub urządzeniach, które spełniają określone wymagania, z

- zastrzeżeniem ust. 2-4.
2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do:
 - 1) posiadaczy odpadów prowadzących odzysk za pomocą działań określonych jako
 - R10 w załączniku nr 5 do ustawy,
 - 2) osób fizycznych prowadzących kompostowanie na potrzeby własne.
 3. Dopuszcza się spalanie pozostałości roślinnych, poza instalacjami i urządzeniami, jeżeli spalanie to nie narusza odrębnych przepisów.
 4. Jeżeli spalanie odpadów ze względów bezpieczeństwa jest niemożliwe w instalacjach lub urządzeniach przeznaczonych do tego celu, wojewoda może zezwolić na spalanie poza instalacjami lub urządzeniami, określając w drodze decyzji miejsce spalania, ilość odpadów, warunki spalania danego rodzaju odpadu oraz czas obowiązywania tej decyzji.
 5. Instalacje oraz urządzenia do odzysku lub unieszkodliwiania odpadów mogą być eksploatowane tylko wówczas, gdy:
 - 1) nie zostaną przekroczone standardy emisyjne, określone na podstawie odrębnych przepisów,
 - 2) pozostałości powstające w wyniku działalności związanej z odzyskiem lub unieszkodliwianiem będą poddawane odzyskowi lub unieszkodliwiane z zachowaniem wymagań określonych w ustawie.
 6. W razie niedopełnienia przez posiadacza odpadów prowadzącego odzysk lub unieszkodliwianie odpadów, obowiązków, o których mowa w ust. 1 i 5 oraz w art. 11, art. 12 i art. 25 ust. 2, wojewódzki inspektor ochrony środowiska może wydać decyzję o wstrzymaniu tej działalności. Posiadacz odpadów pomimo wstrzymania prowadzonej działalności jest obowiązany do usunięcia jej skutków na własny koszt.
 7. Postępowanie w sprawie wydania decyzji o wstrzymaniu działalności wszczynają się z urzędu.
 8. W przypadkach określonych w ust. 6, na wniosek posiadacza odpadów, wojewódzki inspektor ochrony środowiska może ustalić termin do usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości, a w razie nieusunięcia ich w tym terminie - wstrzyma działalność związaną z odzyskiem lub unieszkodliwianiem odpadów.
 9. W decyzji, o której mowa w ust. 6 i 8, określa się termin wstrzymania działalności uwzględniając potrzebę bezpiecznego dla środowiska jej zakończenia.

Rozdział 3 Plany gospodarki odpadami

Art. 14.

1. Dla osiągnięcia celów założonych w polityce ekologicznej państwa oraz realizacji zasad, o których mowa w art. 5, a także stworzenia w kraju zintegrowanej i wystarczającej sieci instalacji i urządzeń do odzysku i unieszkodliwiania odpadów, spełniających wymagania określone w przepisach o ochronie środowiska, opracowywane są plany gospodarki odpadami.
2. Plany te określają:
 - 1) aktualny stan gospodarki odpadami,
 - 2) prognozowane zmiany w zakresie gospodarki odpadami,
 - 3) działania zmierzające do poprawy sytuacji w zakresie gospodarowania odpadami,

- 4) instrumenty finansowe służące realizacji zamierzonych celów,
- 5) system monitoringu i oceny realizacji zamierzonych celów.
3. Plany są opracowywane na szczeblu krajowym, wojewódzkim, powiatowym i gminnym.
4. Krajowy plan gospodarki odpadami jest opracowywany przez ministra właściwego do spraw środowiska, a uchwalany przez Radę Ministrów.
5. Projekt wojewódzkiego, powiatowego lub gminnego planu gospodarki odpadami opracowują odpowiednio: zarząd województwa, zarząd powiatu lub zarząd gminy.
6. Wojewódzki, powiatowy i gminny plan gospodarki odpadami stanowi część odpowiedniego programu ochrony środowiska i jest tworzony w trybie i na zasadach określonych w przepisach o ochronie środowiska.
7. Projekty planów podlegają zaopiniowaniu:
 - 1) projekt planu krajowego - przez zarządy województw,
 - 2) projekt planu wojewódzkiego - przez ministra właściwego do spraw środowiska, zarządy powiatów i gmin z terenu województwa,
 - 3) projekt planu powiatowego - przez zarząd województwa oraz przez zarządy gmin z terenu powiatu,
 - 4) projekt planu gminnego - przez zarząd województwa oraz zarząd powiatu.
8. Organy, o których mowa w ust. 7, udzielają opinii w terminie nie dłuższym niż 2 miesiące od dnia otrzymania projektu. Nieudzielenie opinii w tym terminie uznaje się za opinię pozytywną.
9. W miastach, w których funkcje organów powiatu sprawują organy gminy, plan gospodarki odpadami obejmuje zadania planu powiatowego i gminnego. Projekt planu jest opiniowany przez zarząd województwa.
10. Dla obszaru miasta stołecznego Warszawy zarząd powiatu warszawskiego opracowuje projekt wspólnego planu gospodarki odpadami, obejmujący zadania planu powiatowego i gminnego, który jest opiniowany przez zarząd województwa mazowieckiego oraz zarządy gmin z terenu powiatu warszawskiego; plan ten uchwała rada powiatu warszawskiego.
11. Zarządy gmin, będących członkami związków międzygminnych, mogą opracować jeden projekt wspólnego planu gospodarki odpadami, obejmujący zadania gminnego planu gospodarki odpadami. Projekt planu jest opiniowany przez zarządy województw i powiatów, na których terenie położone są gminy.
12. Zarządy powiatów, będących członkami związków powiatów, mogą opracować jeden projekt wspólnego planu gospodarki odpadami, obejmujący zadania powiatowego planu gospodarki odpadami. Projekt planu jest opiniowany przez zarządy województw, na terenie których położone są powiaty oraz zarządy gmin z terenu tych powiatów.
13. Minister właściwy do spraw środowiska, zarząd województwa, zarząd powiatu i zarząd gminy składają co 2 lata, odpowiednio Radzie Ministrów, sejmikowi województwa, radzie powiatu i radzie gminy, sprawozdanie z realizacji planu gospodarki odpadami.
14. Plany gospodarki odpadami podlegają aktualizacji nie rzadziej niż co 4 lata.

Art. 15.

1. Plany gospodarki odpadami powinny być opracowywane zgodnie z polityką ekologiczną państwa.
2. Wojewódzki, powiatowy lub gminny plan gospodarki odpadami powinien być opracowywany zgodnie z planami wyższego szczebla.
3. Krajowy, wojewódzki, powiatowy lub gminny plan gospodarki odpadami określa w szczególności:
 - 1) rodzaj, ilość i źródło pochodzenia odpadów, które mają być poddane procesom odzysku lub unieszkodliwiania,
 - 2) rozmieszczenie istniejących instalacji i urządzeń do odzysku lub unieszkodliwiania odpadów wraz z wykazem podmiotów prowadzących działalność w tym zakresie,
 - 3) działania zmierzające do zapobiegania powstawaniu odpadów lub ograniczania ilości odpadów i ich negatywnego oddziaływania na środowisko oraz prawidłowego postępowania z nimi, w tym ograniczenia ilości odpadów ulegających biodegradacji zawartych w odpadach komunalnych kierowanych na składowiska,
 - 4) projektowany system gospodarowania odpadami.
4. Gminny plan gospodarki odpadami określa ponadto:
 - 1) rodzaj i harmonogram realizacji przedsięwzięć,
 - 2) harmonogram uruchamiania środków finansowych i ich źródła.
5. Krajowy plan gospodarki odpadami może określać przedsięwzięcia priorytetowe o charakterze ponadwojewódzkim, niezbędne do utworzenia i utrzymania w kraju zintegrowanej i wystarczającej sieci instalacji i urządzeń do unieszkodliwiania odpadów.
6. Rada Ministrów może określić, w drodze rozporządzenia, zasady oraz sposób finansowania przedsięwzięć priorytetowych o charakterze ponadwojewódzkim, o których mowa w ust. 5, kierując się potrzebą utworzenia i utrzymania w kraju zintegrowanej i wystarczającej sieci instalacji i urządzeń do unieszkodliwiania odpadów
7. Krajowy, wojewódzki, powiatowy lub gminny plan gospodarki odpadami obejmuje wszystkie rodzaje odpadów powstających na terenie danej jednostki administracyjnej oraz przywożonych na jej teren, a w szczególności odpady komunalne z uwzględnieniem odpadów ulegających biodegradacji, odpady opakowaniowe, odpady budowlane, wraki samochodowe, opony oraz odpady niebezpieczne, w tym odpady medyczne i weterynaryjne, oleje odpadowe, baterie i akumulatory.
8. Minister właściwy do spraw środowiska może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres, sposób i formę sporządzania wojewódzkiego, powiatowego i gminnego planu gospodarki odpadami, kierując się potrzebą ujednoczenia sposobu przygotowania planów i zapewnienia ich spójności.

Art. 16.

Przedsięwzięcia związane z unieszkodliwianiem odpadów mogą być realizowane z udziałem środków z funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej, o ile przedsięwzięcia te zostały ujęte w planie gospodarki odpadami.

Rozdział 4
Obowiązki posiadaczy odpadów

Art. 17.

1. Wytwórca odpadów prowadzący instalację jest obowiązany do:
 - 1) uzyskania pozwolenia na wytwarzanie odpadów, jeżeli wytwarza powyżej 1 tony odpadów niebezpiecznych rocznie lub powyżej 5 tysięcy ton rocznie odpadów innych niż niebezpieczne,
 - 2) uzyskania decyzji zatwierdzającej program gospodarki odpadami niebezpiecznymi, jeżeli wytwarza do 1 tony odpadów niebezpiecznych rocznie,
 - 3) przedłożenia informacji o wytwarzanych odpadach oraz o sposobach gospodarowania wytworzonymi odpadami, jeżeli wytwarza od 5 do 5 tysięcy ton rocznie odpadów innych niż niebezpieczne.
2. Wytwórca odpadów nieprowadzący instalacji jest obowiązany do:
 - 1) uzyskania decyzji zatwierdzającej program gospodarki odpadami niebezpiecznymi, jeżeli wytwarza odpady niebezpieczne w ilości powyżej 100 kg rocznie,
 - 2) przedłożenia informacji o wytwarzanych odpadach oraz o sposobach gospodarowania wytworzonymi odpadami, jeżeli wytwarza odpady niebezpieczne w ilości do 100 kg rocznie albo powyżej 5 ton rocznie odpadów innych niż niebezpieczne,
3. Rada gminy może podjąć uchwałę o obowiązku złożenia informacji o wytwarzanych odpadach oraz o sposobach gospodarowania wytworzonymi odpadami przez wytwórców odpadów, o których mowa w ust 1 i 2, wytwarzających odpady inne niż niebezpieczne w ilości do 5 ton rocznie.
4. Wymóg uzyskania decyzji, o których mowa w ust. 1, a także przedłożenia informacji o wytwarzanych odpadach oraz o sposobach gospodarowania wytworzonymi odpadami nie dotyczy wytwórcy odpadów prowadzącego instalację, na której prowadzenie wymagane jest pozwolenie zintegrowane, o którym mowa w przepisach o ochronie środowiska.
5. Przepisów ust. 1-4 nie stosuje się do odpadów komunalnych.

Art.18

1. Wniosek o wydanie pozwolenia na wytwarzanie odpadów powinien spełniać wymagania określone w przepisach o ochronie środowiska oraz dodatkowo zawierać następujące informacje:
 - 1) wyszczególnienie rodzajów odpadów przewidzianych do wytwarzania, z uwzględnieniem ich podstawowego składu chemicznego i właściwości,
 - 2) określenie ilości odpadów poszczególnych rodzajów przewidzianych do wytwarzania w ciągu roku,
 - 3) wskazanie sposobów zapobiegania powstawaniu odpadów lub ograniczania ilości odpadów i ich negatywnego oddziaływania na środowisko,
 - 4) szczegółowy opis sposobów gospodarowania odpadami z uwzględnieniem zbierania, transportu, odzysku i unieszkodliwiania odpadów,
 - 5) wskazanie miejsca i sposobu magazynowania odpadów.
2. Pozwolenie na wytwarzanie odpadów powinno spełniać wymagania określone w przepisach o ochronie środowiska oraz dodatkowo określać:
 - 1) ilość odpadów poszczególnych rodzajów dopuszczonych do wytworzenia w ciągu roku,
 - 2) sposoby gospodarowania odpadami,

- 3) miejsce i sposób magazynowania odpadów.
3. Właściwy organ odmawia wydania pozwolenia na wytwarzanie odpadów w przypadkach określonych w przepisach o ochronie środowiska lub jeżeli zamierzony sposób gospodarki odpadami:
 - 1) mógłby powodować zagrożenia dla zdrowia, życia ludzi lub dla środowiska,
 - 2) jest niezgodny z planami gospodarki odpadami, o których mowa w rozdziale 3.
4. Kopię wydanej decyzji wojewoda lub starosta przekazuje właściwemu marszałkowi województwa oraz wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta.

Art. 19.

1. Wniosek o zatwierdzenie programu gospodarki odpadami niebezpiecznymi, do którego dołącza się ten program, wytwórca odpadów niebezpiecznych obowiązany jest przedłożyć właściwemu organowi na dwa miesiące przed rozpoczęciem działalności powodującej powstawanie odpadów niebezpiecznych lub zmianą tej działalności wpływającą na rodzaj, ilość wytwarzanych odpadów niebezpiecznych lub sposób gospodarowania nimi.
2. Program gospodarki odpadami niebezpiecznymi jest zatwierdzany w drodze decyzji przez właściwy organ, którym jest:
 - 1) wojewoda - dla przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których obowiązek sporządzania raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wynika z przepisów o ochronie środowiska oraz gdy dotyczy eksploatacji instalacji na terenach zakładów zaliczanych do tych przedsięwzięć,
 - 2) starosta - dla pozostałych przedsięwzięć.
3. Właściwość miejscową organu, o którym mowa w ust. 2, ustala się według miejsca wytwarzania odpadów niebezpiecznych.
4. Wojewoda zatwierdza program gospodarki odpadami niebezpiecznymi po zasięgnięciu opinii wójta, burmistrza lub prezydenta miasta, właściwego ze względu na miejsce wytwarzania odpadów niebezpiecznych.
5. Starosta zatwierdza program gospodarki odpadami niebezpiecznymi po zasięgnięciu opinii wójta, burmistrza lub prezydenta miasta oraz powiatowego inspektora sanitarnego, właściwych ze względu na miejsce wytwarzania odpadów niebezpiecznych; wymóg zasięgnięcia opinii prezydenta miasta nie dotyczy prezydenta miasta na prawach powiatu.
6. Kopię wydanej decyzji wojewoda lub starosta przekazuje właściwemu marszałkowi województwa oraz wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta.

Art. 20.

1. Program gospodarki odpadami niebezpiecznymi, dołączany do wniosku o wydanie decyzji zatwierdzającej program gospodarki odpadami niebezpiecznymi, powinien zawierać:
 - 1) wyszczególnienie rodzajów odpadów niebezpiecznych przewidzianych do wytwarzania, a w przypadkach, gdy określenie rodzaju nie jest wystarczające do ustalenia zagrożeń jakie mogą powodować odpady niebezpieczne, właściwy organ może wezwać wnioskodawcę do podania podstawowego składu chemicznego i właściwości odpadów,

- 2) określenie ilości odpadów niebezpiecznych poszczególnych rodzajów przewidzianych do wytwarzania w ciągu roku,
 - 3) informacje wskazujące na sposoby zapobiegania powstawaniu odpadów niebezpiecznych lub ograniczania ilości odpadów i ich negatywnego oddziaływania na środowisko,
 - 4) szczegółowy opis sposobów gospodarowania odpadami z uwzględnieniem zbierania, transportu, odzysku lub unieszkodliwiania odpadów niebezpiecznych,
 - 5) wskazanie miejsca i sposobu magazynowania odpadów.
2. We wniosku o zatwierdzenie programu gospodarki odpadami niebezpiecznymi, wytwórca odpadów określa czas prowadzenia działalności związanej z wytwarzaniem odpadów.

Art. 21.

W decyzji zatwierdzającej program gospodarki odpadami niebezpiecznymi określa się:

- 1) ilość odpadów niebezpiecznych poszczególnych rodzajów dopuszczonych do wytworzenia w ciągu roku,
- 2) sposoby gospodarowania odpadami niebezpiecznymi,
- 3) miejsce i sposób magazynowania odpadów niebezpiecznych,
- 4) termin obowiązywania decyzji, wydawanej na czas oznaczony nie dłuższy niż 10 lat.

Art. 22.

1. Właściwy organ odmawia wydania decyzji zatwierdzającej program gospodarki

odpadami niebezpiecznymi, jeżeli:

- 1) zamierzony sposób gospodarki odpadami niebezpiecznymi mógłby powodować zagrożenia dla zdrowia, życia ludzi lub dla środowiska,
- 2) zamierzony sposób gospodarki odpadami niebezpiecznymi jest niezgodny z planami gospodarki odpadami.

2. Kopię wydanej decyzji wojewoda lub starosta przekazuje właściwemu wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta.

Art. 23.

1. Jeżeli wytwórca odpadów niebezpiecznych narusza przepisy ustawy lub działa

niezgodnie z decyzją zatwierdzającą program gospodarki odpadami niebezpiecznymi, właściwy organ wzywa go do niezwłocznego zaniechania naruszeń.

2. Jeżeli wytwórca odpadów niebezpiecznych mimo wezwania, o którym mowa w ust. 1, nadal narusza przepisy ustawy lub działa niezgodnie z decyzją zatwierdzającą program gospodarki odpadami niebezpiecznymi, właściwy organ

wstrzymuje, w drodze decyzji, działalność wytwórcy odpadów w zakresie objętym programem gospodarki odpadami niebezpiecznymi.

3. Decyzji, o której mowa w ust. 2, właściwy organ nadaje rygor natychmiastowej

wykonalności, uwzględniając potrzebę bezpiecznego dla środowiska zakończenia

działalności wytwórcy odpadów w zakresie objętym programem gospodarki odpadami niebezpiecznymi.

4. Wstrzymanie działalności nie powoduje wygaśnięcia obowiązku usunięcia skutków prowadzonej działalności na koszt wytwórcy odpadów niebezpiecznych.

5. Postępowanie w sprawie wydania decyzji, o której mowa w ust. 2, wszczyna się z urzędu.

Art. 24.

1. Informację o wytwarzanych odpadach oraz o sposobach gospodarowania wytworzonymi odpadami przedkłada się właściwemu organowi na dwa miesiące przed rozpoczęciem działalności powodującej powstawanie odpadów lub zmianą tej działalności wpływającą, na rodzaj lub ilość wytwarzanych odpadów lub

sposób gospodarowania nimi.

2. Właściwym organem, o którym mowa w ust. 1, jest:

1) wojewoda - dla przedsiębiorstw mogących znacząco oddziaływać na środowisko,

dla których obowiązek sporządzania raportu o oddziaływaniu przedsiębiorstwa

na środowisko wynika z przepisów o ochronie środowiska oraz gdy dotyczy

eksploatacji instalacji na terenach zakładów zaliczanych do tych przedsiębiorstw,

2) starosta - dla pozostałych przedsiębiorstw.

3. Właściwość miejscową organów określonych w ust. 2 ustala się według miejsca

wytwarzania odpadów.

4. Informacja, o której mowa w ust. 1, powinna zawierać:

1) wyszczególnienie rodzajów odpadów przewidzianych do wytwarzania, a w przypadkach, gdy określenie rodzaju nie jest wystarczające do ustalenia

zagrożeń jakie te odpady mogą powodować, właściwy organ może wezwać wnioskodawcę do podania podstawowego składu chemicznego i właściwości odpadów,

2) określenie ilości odpadów poszczególnych rodzajów przewidzianych do wytwarzania w ciągu roku,

3) informacje wskazujące na sposoby zapobiegania powstawaniu odpadów lub ograniczania ilości odpadów i ich negatywnego oddziaływania na

środowisko,

4) szczegółowy opis sposobów gospodarowania odpadami z uwzględnieniem zbierania, transportu, odzysku i unieszkodliwiania odpadów,

5) wskazanie miejsca i sposobu magazynowania odpadów.

5. Do rozpoczęcia działalności powodującej powstawanie odpadów można przystąpić, jeżeli organ właściwy do przyjęcia informacji, o której mowa

w ust. 1, w terminie 30 dni od dnia złożenia informacji nie wniesie sprzeciwu w

drodze decyzji.

6. W przypadku stwierdzenia przez organ na podstawie złożonej informacji, o której mowa w ust. 1, lub własnych ustaleń, że odpady niebezpieczne wytworzone w ilości do 100 kg rocznie mogą powodować, ze względu na ich ilość

lub rodzaj, zagrożenie dla życia, zdrowia ludzi lub środowiska, organ w terminie miesiąca od otrzymania informacji zobowiązuje, w drodze decyzji,

wytwórcę odpadów do przedłożenia wniosku o zatwierdzenie programu gospodarki

odpadami niebezpiecznymi.

7. W przypadku gdy wytwórca odpadów narusza przepisy ustawy lub działa w sposób

niezgodny ze złożoną informacją, organ, któremu należało przedłożyć informację, wzywa go do niezwłocznego zaniechania naruszeń.

8. Jeżeli wytwórca odpadów mimo wezwania, o którym mowa w ust. 7, nadal narusza przepisy ustawy lub działa w sposób niezgodny ze złożoną informacją, organ właściwy do otrzymania informacji wstrzymuje w drodze decyzji działalność powodującą wytwarzanie odpadów, uwzględniając potrzebę bezpiecznego dla środowiska zakończenia tej działalności. W takim przypadku wytwórca odpadów zobowiązany jest do usunięcia skutków prowadzonej działalności na własny koszt.
9. Kopię informacji o wytwarzanych odpadach oraz sposobach gospodarowania wytworzonymi odpadami, a także decyzji, o których mowa w ust. 5, 6 i ust. 8, wojewoda lub starosta przekazuje właściwemu marszałkowi województwa oraz wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta.

Art. 25.

1. Wytwórca odpadów może zlecić wykonanie obowiązku gospodarowania odpadami innemu posiadaczowi odpadów.
2. Posiadacz odpadów może je przekazywać wyłącznie podmiotom, które uzyskały zezwolenie właściwego organu na prowadzenie działalności w zakresie gospodarki odpadami, chyba że działalność taka nie wymaga uzyskania zezwolenia.
3. Jeżeli posiadacz odpadów, w tym wytwórca odpadów, przekazuje odpady następnemu posiadaczowi odpadów, który ma zezwolenie właściwego organu na prowadzenie działalności w zakresie gospodarowania tymi odpadami, odpowiedzialność za działania objęte tym zezwoleniem przenosi się na tego następnego posiadacza odpadów.

Art. 26.

1. Posiadacz odpadów, który prowadzi działalność w zakresie odzysku lub unieszkodliwiania odpadów obowiązany jest do uzyskania zezwolenia na prowadzenie tej działalności, z zastrzeżeniem art. 31 ust. 1, art. 33 ust. 2 i 4 oraz art. 43 ust. 5.
2. Zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie odzysku lub unieszkodliwiania odpadów jest wydawane, w drodze decyzji, przez właściwy organ, na czas oznaczony nie dłuższy niż 10 lat.
3. Właściwym organem, o którym mowa w ust. 2, jest:
 - 1) wojewoda - dla przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których obowiązek sporządzania raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wynika z przepisów o ochronie środowiska oraz gdy dotyczy eksploatacji instalacji na terenach zakładów zaliczanych do tych przedsięwzięć,
 - 2) starosta - dla pozostałych przedsięwzięć.
4. Właściwość miejscową organu, o którym mowa w ust. 3, ustala się według miejsca prowadzenia działalności w zakresie odzysku lub unieszkodliwiania odpadów.
5. Wojewoda wydaje zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie odzysku lub unieszkodliwiania odpadów, po zasięgnięciu opinii wójta, burmistrza lub

prezydenta miasta, właściwego ze względu na miejsce prowadzenia działalności

w zakresie odzysku lub unieszkodliwiania odpadów.

6. Starosta wydaje zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie odzysku

lub unieszkodliwiania odpadów, po zasięgnięciu opinii wójta, burmistrza lub

prezydenta miasta oraz powiatowego inspektora sanitarnego, właściwych ze względu na miejsce prowadzenia działalności w zakresie odzysku lub unieszkodliwiania odpadów; wymóg zasięgnięcia opinii prezydenta miasta nie dotyczy prezydenta miasta na prawach powiatu.

7. Kopię wydanej decyzji wojewoda lub starosta przekazuje właściwemu marszałkowi województwa oraz wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta.

8. Wymóg uzyskania decyzji, o której mowa w ust. 1, nie dotyczy posiadacza odpadów prowadzącego działalność w zakresie odzysku lub unieszkodliwiania

odpadów w instalacji, na której prowadzenie wymagane jest pozwolenie zintegrowane, o którym mowa w przepisach o ochronie środowiska.

9. Przepisów ust. 1-8 nie stosuje się do odpadów komunalnych.

Art. 27.

1. Zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie odzysku lub unieszkodliwiania odpadów, wydaje się na wniosek, który powinien zawierać:

1) wyszczególnienie rodzajów odpadów przewidywanych do odzysku lub unieszkodliwiania; w przypadku gdy określenie rodzaju jest niewystarczające do ustalenia zagrożeń jakie te odpady mogą powodować dla

środowiska, właściwy organ może wezwać wnioskodawcę do podania podstawowego składu chemicznego i właściwości odpadów,

2) określenie ilości odpadów poszczególnych rodzajów poddawanych odzyskowi

lub unieszkodliwianiu w okresie roku,

3) oznaczenie miejsca prowadzenia działalności w zakresie odzysku lub unieszkodliwiania odpadów,

4) wskazanie sposobu i środków transportu odpadów,

5) wskazanie miejsca i sposobu magazynowania odpadów,

6) szczegółowy opis stosowanych metod odzysku lub unieszkodliwiania odpadów,

7) przedstawienie możliwości technicznych i organizacyjnych pozwalających

należycie wykonywać działalność w zakresie odzysku lub unieszkodliwiania

odpadów, ze szczególnym uwzględnieniem kwalifikacji zawodowych lub przeszkolenia pracowników oraz liczby i jakości posiadanych

instalacji i

urządzeń odpowiadających wymaganiom ochrony środowiska,

8) przewidywany okres wykonywania działalności w zakresie odzysku lub unieszkodliwiania odpadów.

2. W zezwoleniu na prowadzenie działalności w zakresie odzysku lub unieszkodliwiania odpadów, określa się:

1) rodzaj i ilość odpadów przewidywanych do odzysku lub unieszkodliwiania w okresie roku,

2) miejsce i dopuszczone metody odzysku lub unieszkodliwiania odpadów,

3) dodatkowe warunki prowadzenia działalności w zakresie odzysku lub unieszkodliwiania odpadów, jeżeli wymaga tego specyfika odpadów, w szczególności niebezpiecznych, lub potrzeba zachowania wymagań

ochrony

życia, zdrowia ludzi lub ochrony środowiska,

- 4) miejsce i sposób magazynowania odpadów,
 - 5) warunki transportu odpadów,
 - 6) czas obowiązywania zezwolenia.
3. Zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie unieszkodliwiania odpadów niebezpiecznych może być wydane po sprawdzeniu przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska funkcjonowania instalacji i urządzeń służących do unieszkodliwiania oraz po uzyskaniu wymaganego pozwolenia na użytkowanie obiektu w rozumieniu przepisów prawa budowlanego.

Art. 28.

1. Posiadacz odpadów, który prowadzi działalność w zakresie zbierania lub transportu odpadów, jest obowiązany uzyskać zezwolenie na prowadzenie tej działalności, z zastrzeżeniem art. 32 ust. 1.
2. Zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie zbierania lub transportu odpadów wydaje starosta po zasięgnięciu opinii właściwego wójta, burmistrza lub prezydenta miasta oraz powiatowego inspektora sanitarnego; wymóg zasięgnięcia opinii prezydenta miasta nie dotyczy prezydenta miasta na prawach powiatu.
3. Właściwym starostą, o którym mowa w ust. 2, jest:
 - 1) do wydania zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie zbierania odpadów - starosta właściwy ze względu na miejsce zbierania odpadów,
 - 2) do wydania zezwolenia na transport odpadów - starosta właściwy ze względu na miejsce siedziby lub zamieszkania posiadacza odpadów.
4. Zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie zbierania lub transportu odpadów, wydaje się w drodze decyzji na wniosek, który powinien odpowiednio zawierać:
 - 1) wyszczególnienie rodzajów odpadów przewidywanych do zbierania lub transportu; w przypadku gdy określenie rodzaju jest niewystarczające do ustalenia zagrożeń jakie te odpady mogą powodować dla środowiska, właściwy organ może wezwać wnioskodawcę do podania podstawowego składu chemicznego i właściwości odpadów,
 - 2) oznaczenie obszaru prowadzenia działalności,
 - 3) wskazanie miejsca i sposobu magazynowania odpadów,
 - 4) wskazanie sposobu i środków transportu odpadów,
 - 5) przedstawienie możliwości technicznych i organizacyjnych pozwalających należycie wykonywać działalność w zakresie zbierania lub transportu odpadów,
 - 6) przewidywany okres wykonywania działalności w zakresie zbierania lub transportu odpadów.
5. W zezwoleniu na prowadzenie działalności w zakresie zbierania lub transportu odpadów, określa się odpowiednio:
 - 1) rodzaje odpadów przewidywanych do zbierania lub transportu,
 - 2) oznaczenie obszaru prowadzenia działalności,
 - 3) miejsce i sposób magazynowania odpadów,
 - 4) sposób i środki transportu odpadów,
 - 5) dodatkowe warunki prowadzenia działalności w zakresie zbierania lub

transportu odpadów, jeżeli wymaga tego specyfika odpadów, w szczególności
niebezpiecznych, lub potrzeba zachowania wymagań ochrony życia,
zdrowia

ludzi lub ochrony środowiska,

6) czas obowiązywania zezwolenia.

6. Zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie zbierania lub transportu

odpadów jest wydawane w drodze decyzji, przez właściwy, organ na czas oznaczony nie dłuższy niż 10 lat.

7. Kopię wydanej decyzji starosta przekazuje właściwemu marszałkowi województwa.

8. Przepisów ust. 1-7 nie stosuje się do odpadów komunalnych.

Art. 29.

1. Właściwy organ odmówi wydania zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie odzysku, unieszkodliwia

USTAWA

z dnia 11 maja 2001 r.

O obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej i opłacie depozytowej

(Dz. U. z 2001r. Nr 63, poz. 639)

Rozdział 1 Przepisy ogólne

Art. 1.

1. Ustawa określa obowiązki importerów oraz wytwórców produktów, zwanych dalej "przedsiębiorcami", związane z wprowadzaniem na rynek krajowy produktów w opakowaniach, których rodzaje określa załącznik nr 1 do ustawy i produktów wymienionych w załącznikach nr 2 i 3 do ustawy, oraz określa zasady ustalania i pobierania opłaty produktowej i opłaty depozytowej.
2. Przez przedsiębiorcę wprowadzającego na rynek krajowy produkty w opakowaniach wymienionych w załączniku nr 1 do ustawy rozumie się także przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego o powierzchni handlowej powyżej 500 m², sprzedającego produkty tam pakowane.
3. Przepisy ustawy stosuje się również do przedsiębiorcy wprowadzającego na rynek krajowy w drodze importu towary, których częściami składowymi są produkty wymienione w załącznikach nr 2 i 3 do ustawy.
4. W sprawach dotyczących gospodarowania odpadami opakowaniowymi i odpadami użytkowymi, nieuregulowanych ustawą, stosuje się przepisy o odpadach.
5. Przepisy ustawy nie naruszają postanowień działu II w tytule I ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz.U. Nr ... poz. ...).

Art. 2.

Ilekróć w ustawie jest mowa o:

1. akumulatorze ołowiowym (kwasowym) - rozumie się przez to akumulator rozruchowy lub pojedyncze ogniwo akumulatora przemysłowego,
2. eksporcie produktów - rozumie się przez to objęcie produktów procedurą wywozu, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. - Kodeks celny (Dz.U. Nr 23, poz. 117, Nr 64, poz. 407, Nr 121, poz. 770, Nr 157, poz. 1026 i Nr 160, poz. 1084, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 160, poz. 1063, z 1999 r. Nr 40, poz. 402 i Nr 72, poz. 802, z 2000 r. Nr 22, poz. 269, Nr 119, poz. 1250 i Nr 120, poz. 1268 oraz z 2001 r. Nr 12, poz. 92 i Nr 29, poz. 320),
3. imporcie produktów - rozumie się przez to objęcie produktu procedurą dopuszczenia do obrotu, w rozumieniu przepisów ustawy Kodeks celny,
4. Narodowym Funduszu - rozumie się przez to Narodowy Fundusz Ochrony środowiska i Gospodarki Wodnej w rozumieniu przepisów o ochronie środowiska,
5. odpadzie opakowaniowym - rozumie się przez to odpady w rozumieniu przepisów o opakowaniach i odpadach opakowaniowych powstające z opakowań, których rodzaje wymienione są w załączniku nr 1 do ustawy,

6. odpadzie poużytkowym - rozumie się przez to odpady powstające z produktów wymienionych w załącznikach nr 2 i 3 do ustawy,
7. odzysku - rozumie się przez to odzysk w rozumieniu przepisów o odpadach,
8. opłacie depozytowej - rozumie się przez to opłatę pobieraną przy sprzedaży detalicznej akumulatorów ołowiowych (kwasowych) jako osobnych produktów, której zwrot następuje po przekazaniu zużytego akumulatora sprzedawcy detalicznemu tych akumulatorów lub do punktu systemu zbiórki zużytych akumulatorów zorganizowanego przez przedsiębiorcę,
9. opłacie produktowej - rozumie się przez to opłatę obliczaną i wpłacaną za opakowania w przypadku sprzedaży produktów w tych opakowaniach, a także opłatę obliczaną i wpłacaną w przypadku sprzedaży akumulatorów niklowo- kadmowych, ogniwi i baterii galwanicznych, opon, lamp wyładowczych, olejów smarowych oraz urządzeń chłodniczych i klimatyzacyjnych, wymienionych w załącznikach nr 1-3 do ustawy,
10. recyklingu - rozumie się przez to recykling w rozumieniu przepisów o odpadach,
11. regeneracji olejów odpadowych - rozumie się przez to regenerację w rozumieniu przepisów o odpadach.
12. wojewódzkich funduszach - rozumie się przez to wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej w rozumieniu przepisów o ochronie środowiska,
13. zużytym akumulatorze - rozumie się przez to odpad poużytkowy powstały z akumulatora ołowiowego (kwasowego), zachowujący podstawowe elementy konstrukcyjne.

Rozdział 2 Obowiązki przedsiębiorców

Art. 3.

1. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 1, ma obowiązek zapewnienia odzysku, a w szczególności recyklingu odpadów opakowaniowych i poużytkowych.
2. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, obowiązany jest do dnia 31 grudnia 2007 r. osiągnąć docelowy poziom odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych i poużytkowych, co najmniej w wysokości określonej w załączniku nr 4 do ustawy.
3. Poziom odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych i poużytkowych stanowi wyrażona w procentach wartość ilorazu masy lub ilości odpadów opakowaniowych i poużytkowych poddanych odpowiednio odzyskowi lub recyklingowi oraz masy lub ilości wprowadzonych na rynek opakowań lub produktów, w określonym czasie.
4. Masę i ilość opakowań wprowadzanych na rynek ustala się w oparciu o ewidencję prowadzoną zgodnie z art. 11.
5. Wprowadzenie na rynek opakowań lub produktów następuje z zastrzeżeniem ust. 6 w dacie ich wydania z magazynu w celu ostatecznego wprowadzenia do obrotu.
6. W przypadku importu produktów w opakowaniach uważa się, iż importer wprowadza na rynek opakowania w dacie ich dopuszczenia do obrotu w kraju.
7. Opakowania lub produkt uważa się za wprowadzone do obrotu tylko raz.
8. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia ogłoszonego na 6 miesięcy przed dniem jego wejścia w życie, roczne poziomy odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych i poużytkowych, w poszczególnych latach do końca 2007r., uwzględniając:
 - I. potrzebę stopniowego tworzenia krajowego systemu odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych i poużytkowych oraz zwiększanie jego efektywności,
 - II. działania na rzecz konkurencyjności polskiej gospodarki,
 - III. konieczność realizacji zobowiązań międzynarodowych.
9. Przy obliczaniu osiągniętych poziomów odzysku przez danego przedsiębiorcę do masy odpadów opakowaniowych i poużytkowych poddanych odzyskowi dodaje się:
 - I. masę opakowań wielokrotnego użytku użytych powtórnie,
 - II. masę opon zebranych i zregenerowanych (bieżnikowanych) w kraju,
 - III. masę olejów bazowych pochodzących z regeneracji krajowych olejów odpadowych, zużytych do wytworzenia wprowadzonych na rynek krajowy olejów smarowych, z zastrzeżeniem spełnienia warunków określonych w ust. 12 i 13.
10. Przy obliczaniu osiągniętych poziomów recyklingu przez danego przedsiębiorcę do masy olejów odpadowych poddanych recyklingowi dodaje się masę olejów bazowych pochodzących z regeneracji krajowych olejów odpadowych, zużytych do wytworzenia wprowadzonych na rynek krajowy olejów smarowych, z zastrzeżeniem spełnienia warunków określonych w ust. 12 i 13.
11. Przy obliczaniu poziomu odzysku i recyklingu nie uwzględnia się produktów, które są częściami składowymi wyeksportowanych towarów.

12. Przedsiębiorca produkujący w kraju oleje smarowe z udziałem wytworzonych w kraju olejów bazowych pochodzących z regeneracji może je włączyć do rzeczywiście uzyskanego poziomu recyklingu, jeżeli:
 - I. posiada specjalistyczną instalację umożliwiającą prowadzenie procesu regeneracji,
 - II. posiada zezwolenie wymagane przepisami o ochronie środowiska,
 - III. uzyskane produkty spełniają normy określone w przepisach odrębnych.
13. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki, jakie powinien spełnić przedsiębiorca produkujący w kraju oleje smarowe z udziałem wytworzonych w kraju olejów bazowych pochodzących z regeneracji, w celu włączenia ich do rzeczywiście uzyskanego poziomu recyklingu, uwzględniając w nim:
 - I. potrzebę bezpiecznego dla środowiska wykorzystania olejów odpadowych,
 - II. wymagane instalacje służące regeneracji olejów odpadowych,
 - III. spełnienie wymagań wynikających z przepisów o odpadach.

Art. 4.

1. Obowiązek, o którym mowa w art. 3 ust. 1, może być realizowany przez przedsiębiorcę:
 - I. samodzielnie, albo
 - II. za pośrednictwem organizacji odzysku, zwanej dalej "organizacją".
2. Organizacja przejmuje od przedsiębiorcy obciążające go obowiązki na podstawie umowy.
3. Przedsiębiorca lub organizacja może zlecić wykonanie poszczególnych czynności związanych z odzyskiem i recyklingiem osobom trzecim.

Art. 5.

1. Organizacja może prowadzić działalność wyłącznie w formie spółki akcyjnej.
2. Przedmiotem działania organizacji może być wyłącznie działalność związana z organizowaniem, zarządzaniem lub prowadzeniem przedsięwzięć związanych z odzyskiem, a w szczególności z recyklingiem odpadów, a także edukacja ekologiczna.
3. Firma organizacji zawiera oznaczenie "organizacja odzysku".
4. Do używania oznaczenia wskazanego w ust. 3 są uprawnione wyłącznie organizacje utworzone zgodnie z niniejszą ustawą.

Art. 6.

1. Kapitał zakładowy organizacji powinien wynosić co najmniej 1 000 000 złotych, a ponadto nie może być zebrany w drodze publicznej subskrypcji, z zastrzeżeniem art. 43.
2. Kapitał zakładowy organizacji powinien być pokryty w całości wkładem pieniężnym i wpłacony w całości przed złożeniem wniosku o zarejestrowanie organizacji.
3. Kapitał zakładowy organizacji nie może pochodzić z pożyczki lub kredytu ani być obciążony w jakikolwiek sposób.
4. Organizacja ma obowiązek utrzymywania kapitałów własnych w wysokości co najmniej połowy minimalnego kapitału zakładowego określonego w ust. 1.
5. Akcje organizacji mogą być wyłącznie akcjami imiennymi i nie mogą być zamienione na akcje na okaziciela.
6. Organizacja nie może wydawać akcji o szczególnych uprawnieniach.

Art. 7.

Organizacja jest obowiązana złożyć marszałkowi województwa w terminie dwóch tygodni po jej zarejestrowaniu, odpis statutu i wypis z rejestru sądowego lub postanowienie o wpisie do rejestru sądowego oraz w tym samym terminie odpis wszelkich zmian dokonanych w statucie lub rejestrze sądowym.

Art. 8.

Organizacja jest zobowiązana do zachowania w tajemnicy wszelkich danych przekazanych jej przez przedsiębiorców. Obowiązek zachowania tajemnicy nie dotyczy obowiązków informacyjnych wynikających z niniejszej ustawy oraz przypadków, w których przepisy prawa nakazują ujawnienie tajemnicy.

Art. 9.

1. Przedsiębiorca rozpoczynający działalność polegającą na wytwarzaniu lub imporcie produktów w opakowaniach, o których mowa w załączniku nr 1 do ustawy lub produktów, o których mowa w załącznikach nr 2 i 3 do ustawy, jest obowiązany bez wezwania złożyć zawiadomienie o tym fakcie marszałkowi województwa, w terminie 30 dni od dnia rozpoczęcia działalności.
2. Za dzień rozpoczęcia działalności, o której mowa w ust. 1, uważa się datę pierwszej sprzedaży lub powstania pierwszego długu celnego dla produktu w opakowaniu wymienionym w załączniku nr 1 do ustawy lub produktu wymienionego w załącznikach nr 2 lub 3 do ustawy.
3. Przedsiębiorca jest obowiązany w terminie 14 dni złożyć zawiadomienie marszałkowi województwa o fakcie likwidacji działalności, o której mowa w ust. 1.
4. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1 i 3, powinno zawierać:
 - I. nazwę i siedzibę lub imię i nazwisko oraz adres przedsiębiorcy,
 - II. datę rozpoczęcia lub likwidacji działalności, o której mowa w ust. 1,
 - III. określenie rodzaju działalności,
 - IV. wskazanie sposobu wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1.
5. Jeżeli dane, o których mowa w ust. 4, ulegną zmianie, przedsiębiorca jest obowiązany zgłosić ją marszałkowi województwa nie później niż do końca miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiła zmiana.
6. Minister właściwy do spraw środowiska może określić, w drodze rozporządzenia, wzór zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1 i 3, kierując się potrzebą ujednolicenia zawiadomień.

Art. 10.

1. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1, jest obowiązany do złożenia sprawozdania rocznego, zawierającego informacje o:
 - I. nazwie i siedzibie lub imieniu i nazwisku oraz adresie przedsiębiorcy,
 - II. odpowiednio masie lub ilości opakowań, wymienionych w załączniku nr 1 do ustawy, w których sprzedał produkty, lub sprzedanych produktów wymienionych w załącznikach nr 2 i 3 do ustawy, z podziałem na poszczególne ich rodzaje,
 - III. odpowiednio masie lub ilości odzyskanych i poddanych recyklingowi odpadów opakowaniowych i użytkowych, z podziałem na poszczególne ich rodzaje,
 - IV. osiągniętych poziomach odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych i użytkowych, z podziałem na poszczególne ich rodzaje.
2. Organizacja jest obowiązana do złożenia sprawozdania rocznego, zawierającego informacje o:
 - I. nazwie i siedzibie oraz adresie organizacji,
 - II. wykazie przedsiębiorców, w imieniu których działała,
 - III. odpowiednio masie lub ilości opakowań, wymienionych w załączniku nr 1 do ustawy, w których przedsiębiorcy wymienieni w wykazie sprzedali produkty, lub sprzedanych przez przedsiębiorców produktów, wymienionych w załącznikach nr 2 i 3 do ustawy, z podziałem na poszczególne ich rodzaje,
 - IV. odpowiednio masie lub ilości odzyskanych i poddanych recyklingowi odpadów opakowaniowych i użytkowych, z podziałem na poszczególne ich rodzaje,
 - V. osiągniętych poziomach odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych i użytkowych, z podziałem na poszczególne ich rodzaje.
3. Sprawozdania roczne, o których mowa w ust. 1 i 2, składane są marszałkowi województwa w terminie do dnia 31 marca następnego roku.

Art. 11.

1. Przedsiębiorca i organizacja obowiązani są do prowadzenia dodatkowej ewidencji uwzględniając także wymagania wynikające z odrębnych przepisów, w sposób umożliwiający ustalenie uzyskanych poziomów odzysku i recyklingu oraz obliczenie opłaty produktowej.
2. Przedsiębiorca i organizacja są obowiązani do przechowywania dodatkowej ewidencji, o której mowa w ust. 1, oraz innych dokumentów, o których mowa w art. 10 i 15, przez 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, którego dotyczą.

Rozdział 3 Opłata produktowa

Art. 12.

1. Rozliczenie wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 3, następuje na koniec roku kalendarzowego.
2. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 albo organizacja, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2, którzy nie wykonali obowiązku, o którym mowa w art. 3, są obowiązani do wpłacania opłaty produktowej, obliczonej oddzielnie w przypadku nie osiągnięci wymaganego poziomu:
 - I. odzysku,
 - II. recyklingu.
3. Opłatę produktową oblicza się jako iloczyn stawki opłaty i różnicy pomiędzy wymaganym a osiągniętym poziomem odzysku (recyklingu) przeliczonej na wielkość wyrażoną w masie albo ilości produktów lub opakowań, z wyłączeniem przedsiębiorcy wprowadzającego na rynek krajowy, w drodze sprzedaży lub importu, akumulatory ołowiowe (kwasowe).
4. Opłatę produktową oblicza się oddzielnie dla każdego rodzaju opakowań wymienionych w załączniku nr 1 do ustawy i produktów wymienionych w załączniku nr 2 do ustawy (z wyłączeniem produktów określonych w poz. 4) oraz w załączniku nr 3 do ustawy.

Art. 13.

Podstawę obliczenia opłaty produktowej stanowi:

1. masa w kilogramach - dla opakowań wymienionych w załączniku nr 1 do ustawy oraz produktów wymienionych w poz. 1 i 3 w załączniku nr 3 do ustawy,
2. ilość w sztukach - dla produktów wymienionych w załączniku nr 2 do ustawy oraz dla produktów wymienionych w poz. 2 w załączniku nr 3 do ustawy.

Art. 14.

1. Maksymalna stawka opłaty produktowej wynosi:
 - I. dla opakowań wymienionych w załączniku nr 1 do ustawy - 3 zł za 1 kg,
 - II. dla produktów wymienionych w poz. 1-3 w załączniku nr 2 do ustawy - 150 zł za sztukę,
 - III. dla produktów wymienionych w poz. 5 w załączniku nr 2 do ustawy - 50 zł za sztukę,
 - IV. dla produktów wymienionych w poz. 6 w załączniku nr 2 do ustawy - 5 zł za sztukę,
 - V. dla produktów wymienionych w poz. 1 w załączniku nr 3 do ustawy - 2 zł za 1 kg,
 - VI. dla produktów wymienionych w poz. 2 w załączniku nr 3 do ustawy - 3 zł za sztukę,
 - VII. dla produktów wymienionych w poz. 3 w załączniku nr 3 do ustawy - 2 zł za 1 kg dla opony nowej i używanej regenerowanej (bieżnikowanej) oraz 8 zł za 1 kg dla opony używanej nieregenerowanej (niebieżnikowanej).
2. Stawki opłat, określone w ust. 1, podlegają z dniem 1 stycznia każdego roku kalendarzowego podwyższeniu w stopniu odpowiadającym średniorocznemu wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, przyjętemu w ustawie budżetowej za rok poprzedni.
3. Minister właściwy do spraw środowiska, nie później niż w terminie do dnia 30 września każdego roku, ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", wysokość maksymalnych stawek opłat produktowych na następny rok.
4. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, ustali szczegółowe stawki opłat produktowych dla poszczególnych opakowań lub produktów, o których mowa w ust. 1, kierując się negatywnym oddziaływaniem na środowisko odpadów opakowaniowych oraz odpadów użytkowych z tych produktów, a także kosztami ich zagospodarowania.

Art. 15.

1. Przedsiębiorca i organizacja, o których mowa w art. 12 ust. 2, są obowiązani do złożenia marszałkowi województwa rocznego sprawozdania o wysokości należnej opłaty

produktowej, z podziałem na poszczególne rodzaje opakowań lub produktów i określeniem odpowiednio ich masy lub ilości, w terminie do dnia 31 marca roku kalendarzowego następującego po roku, którego opłata dotyczy.

2. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, kierując się potrzebą ujednoczenia sprawozdań.

Art. 16.

1. Obowiązek wpłacenia opłaty produktowej, obliczonej w sposób określony w art. 12, powstaje na koniec roku kalendarzowego.
2. Opłata produktowa jest wpłacana na odrębny rachunek bankowy urzędu marszałkowskiego do dnia 31 marca roku kalendarzowego następującego po roku, którego opłata dotyczy.

Art. 17.

1. W razie stwierdzenia, że przedsiębiorca lub organizacja, pomimo ciążącego obowiązku, nie dokonała wpłaty opłaty produktowej lub dokonała wpłaty w wysokości niższej od należnej, marszałek województwa wydaje decyzję, w której określa wysokość zaległości z tytułu opłaty produktowej wraz z odsetkami za zwłokę naliczonymi od następnego dnia po upływie terminu płatności.
2. W przypadku niewykonania decyzji określonej w ust. 1 marszałek województwa ustala, w drodze decyzji, dodatkową opłatę produktową w wysokości odpowiadającej 50% kwoty niewpłaconej opłaty produktowej.
3. Termin płatności opłat, o których mowa w ust. 1 i 2, wynosi 14 dni od dnia w którym decyzja ustalająca wysokość opłaty stała się ostateczna.

Art. 18.

1. W razie nieterminowego uiszczenia opłat produktowych lub uiszczenia ich w wysokości niższej od kwoty należnej naliczane są odsetki za zwłokę w wysokości i na zasadach określonych w przepisach działu III ustawy - Ordynacja podatkowa.
2. Do opłat produktowych stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.
3. Obowiązek wpłacenia opłaty produktowej przedawnia się z upływem 5 lat licząc od końca roku kalendarzowego, w którym wpłata powinna nastąpić.

Art. 19.

Do ponoszenia opłat produktowych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy - Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują marszałkowi województwa.

Rozdział 4 Opłata depozytowa

Art. 20.

1. Sprzedawca detaliczny akumulatora ołowiowego (kwasowego) jest obowiązany przy jego sprzedaży do przyjęcia zużytego akumulatora.
2. Sprzedawca detaliczny jest obowiązany do pobrania opłaty depozytowej jeżeli przy sprzedaży akumulatora ołowiowego (kwasowego) kupujący nie przekazał mu zużytego akumulatora.
3. Stawka opłaty depozytowej wynosi 30 zł za sztukę.
4. Sprzedawca detaliczny, o którym mowa w ust. 1, przy sprzedaży akumulatora ołowiowego (kwasowego) potwierdza na fakturze VAT lub paragonie fiskalnym wysokość pobranej opłaty depozytowej.

Art. 21.

1. Sprzedawca detaliczny, który pobrał opłatę depozytową, jest obowiązany, w terminie 30 dni od daty sprzedaży akumulatora ołowiowego (kwasowego), przyjąć zużyty akumulator i

zwrócić opłatę depozytową. Sprzedawca detaliczny potwierdza zwrot opłaty depozytywnej na fakturze VAT lub paragonie fiskalnym.

2. Sprzedawca detaliczny, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany do umieszczenia w punkcie sprzedaży akumulatora ołowiowego (kwasowego), w widocznym miejscu, wywieszki informującej o:
 - I. warunkach i trybie zwrotu zużytego akumulatora i odbioru opłaty depozytywnej w punkcie sprzedaży detalicznej i punktach systemu zbiórki zużytych akumulatorów, stworzonych przez przedsiębiorców, których akumulatory ołowiowe (kwasowe) sprzedaje,
 - II. określonym w przepisach o Inspekcji Handlowej, prawie składania skarg i wniosków, dotyczących nieprawidłowości w realizacji zobowiązań wynikających z ustawy przez sprzedawcę detalicznego,
 - III. instytucji, do której należy składać skargi i wnioski dotyczące nieprawidłowości w realizacji przez sprzedawcę zobowiązań wynikających z ustawy.

Art. 22.

Sposób magazynowania zużytych akumulatorów przez sprzedawcę detalicznego nie może naruszać przepisów szczególnych o zasadach odzysku, unieszkodliwiania, zbierania i transportu odpadów niebezpiecznych.

Art. 23.

4. Przedsiębiorca wytwarzający lub importujący akumulatory ołowiowe (kwasowe) jest obowiązany dołączyć do produktu informację o warunkach i trybie zwrotu zużytego akumulatora oraz o własnych punktach systemu zbiórki tego odpadu.
 5. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany do odebrania na własny koszt od sprzedawcy detalicznego, o którym mowa w art. 20 ust. 1 i art. 21 ust. 1, zużytych akumulatorów i przekazania ich do recyklingu na zasadach określonych w przepisach odrębnych.
 6. W przypadku gdy zwrot pobranej opłaty depozytywnej przez punkt sprzedaży detalicznej jest niemożliwy z powodu jego likwidacji lub przerwy w działalności, przedsiębiorca wytwarzający lub importujący akumulatory ołowiowe (kwasowe) jest obowiązany poprzez własne punkty systemu zbiórki, do przyjęcia zużytego akumulatora wprowadzonego przez niego do obrotu i zwrotu opłaty depozytywnej, w terminie 45 dni od daty sprzedaży produktu.
 7. Zwrot opłaty depozytywnej w przypadku określonym w ust. 3 następuje za potwierdzeniem na fakturze VAT lub paragonie fiskalnym, o którym mowa w art. 20 ust. 4.
 8. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany na własny koszt odebrać wszystkie zużyte akumulatory z innych miejsc niż punkty sprzedaży detalicznej i przekazać je do recyklingu.

Rozdział 5 Obowiązki organów administracji publicznej

Art. 24.

9. Marszałek województwa jest obowiązany do przesyłania ministrowi właściwemu do spraw środowiska oraz Narodowemu Funduszowi sprawozdania zawierającego informację o:
 - I. wielkościach wprowadzonych na rynek krajowy opakowań i produktów, z podziałem na poszczególne rodzaje opakowań i produktów, z wyszczególnieniem odpowiednio masy lub ilości,
 - II. osiągniętych wielkościach odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych i użytkowych, z wyszczególnieniem odpowiednio masy lub ilości,
 - III. wpływach z opłat produktowych wraz z odsetkami, z podziałem na poszczególne rodzaje opakowań i produktów w terminie do dnia 30 kwietnia roku kalendarzowego następującego po roku, którego dotyczy sprawozdanie.
10. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wzór sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, kierując się potrzebą ujednocnienia sprawozdań.

Art. 25.

Przez marszałka województwa oraz urząd marszałkowski rozumie się marszałka województwa lub urząd marszałkowski właściwy ze względu na siedzibę lub miejsce zamieszkania przedsiębiorcy wprowadzającego na rynek krajowy produkty w opakowaniach wymienionych w załączniku nr 1 do ustawy lub produkty wymienione w załącznikach nr 2 i 3 do ustawy, oraz organizacji, a w przypadku braku siedziby lub miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej - Marszałka Województwa Mazowieckiego lub Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego.

Art. 26.

Nadzór nad wykonaniem przez sprzedawców detalicznych i przedsiębiorców obowiązków wynikających z rozdziału IV ustawy sprawuje Inspekcja Handlowa.

Rozdział 6 Zasady gospodarowania środkami pochodzącymi z opłaty produktowej

Art. 27.

11. Urzędy marszałkowskie prowadzą odrębne rachunki bankowe w celu gromadzenia i odpowiedniego przekazywania wpływów z opłaty produktowej.
12. Wpływy z tytułu opłaty produktowej powiększone o przychody z oprocentowania rachunków bankowych i pomniejszone o dochody urzędów marszałkowskich, o których mowa w ust. 3, urzędy marszałkowskie przekazują w terminie 5 dni po upływie terminu, o którym mowa w art. 16 ust. 2, na odrębny rachunek bankowy Narodowego Funduszu.
13. Wpływy z opłat produktowych w wysokości 0,5% stanowią dochody budżetu województwa samorządowego z przeznaczeniem na koszty egzekucji należności z tytułu opłat produktowych i obsługę administracyjną systemu opłat produktowych.

Art. 28.

14. Wpływy pochodzące z dodatkowej opłaty produktowej, określonej w art. 17 ust. 2 są przekazywane na rachunek Narodowego Funduszu, w terminie 10 dni od ich wpływu na rachunek urzędu marszałkowskiego.
15. Środki, o których mowa w ust. 1, przeznaczone są na cele określone w art.29 ust. 5.

Art. 29.

16. Wpływy z tytułu opłaty produktowej od sprzedaży produktów w opakowaniach, wymienionych w załączniku nr 1 do ustawy, są gromadzone na odrębnym rachunku bankowym Narodowego Funduszu.
17. W terminie do dnia 30 kwietnia roku kalendarzowego następującego po roku, którego opłata dotyczy, Narodowy Fundusz przekazuje 70% zgromadzonych środków wojewódzkim funduszom na zasadach określonych w ust. 4.
18. Wojewódzkie fundusze, w terminie do dnia 31 maja, przekazują gminom (związkom gmin) środki, o których mowa w ust. 2, na zasadach określonych w ust. 4.
19. Środki pochodzące z opłat produktowych za opakowania, powiększone o przychody z oprocentowania, przekazywane są wojewódzkim funduszom, a następnie gminom (związkom gmin), proporcjonalnie do ilości odpadów opakowaniowych przekazanych do odzysku i recyklingu, wykazanych w sprawozdaniach, o których mowa w art. 35 ust. 1 i 4, na cele, o których mowa w ust. 5.
20. Pozostałe środki zgromadzone na rachunku bankowym Narodowy Fundusz przeznaczają na finansowanie działań w zakresie:
 - I. odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych,
 - II. edukacji ekologicznej dotyczącej selektywnej zbiórki i recyklingu odpadów opakowaniowych.

Art. 30.

21. Wpływy z tytułu opłaty produktowej od sprzedaży produktów wymienionych w poz. 5 i 6 w załączniku nr 2 do ustawy są gromadzone na odrębnym rachunku bankowym Narodowego Funduszu.

22. Środki, o których mowa w ust. 1, Narodowy Fundusz przeznacza na finansowanie działań w zakresie:

- I. odzysku i recyklingu odpadów użytkowych powstałych z akumulatorów niklowo-kadmowych oraz baterii i ogniw galwanicznych,
- II. edukacji ekologicznej dotyczącej selektywnej zbiórki i recyklingu odpadów użytkowych z akumulatorów niklowo-kadmowych oraz baterii i ogniw galwanicznych.

Art. 31.

23. Wpływy z tytułu opłaty produktowej od sprzedaży produktów wymienionych w poz. 1-3 w załączniku nr 2 do ustawy są gromadzone na odrębnym rachunku bankowym Narodowego Funduszu.

24. Środki, o których mowa w ust. 1, Narodowy Fundusz przeznacza na finansowanie działań w zakresie:

- I. odzysku i recyklingu odpadów użytkowych powstałych z urządzeń chłodniczych i klimatyzacyjnych,
- II. przedsięwzięć, w tym edukacji ekologicznej, prowadzących do ograniczenia użycia substancji zubożających warstwę ozonową w urządzeniach chłodniczych i klimatyzacyjnych.

Art. 32.

25. Wpływy z tytułu opłaty produktowej od sprzedaży produktów wymienionych w poz. 3 w załączniku nr 3 do ustawy są gromadzone na odrębnym rachunku bankowym Narodowego Funduszu.

26. Środki, o których mowa w ust. 1, Narodowy Fundusz przeznacza na finansowanie przedsięwzięć, w tym edukacji ekologicznej, prowadzących do odzysku, recyklingu i unieszkodliwiania odpadów użytkowych z opon.

Art. 33.

27. Wpływy z tytułu opłaty produktowej od sprzedaży produktów, wymienionych w poz. 1 w załączniku nr 3 do ustawy są gromadzone na odrębnym rachunku bankowym Narodowego Funduszu.

28. Środki, o których mowa w ust. 1, Narodowy Fundusz przeznacza na finansowanie zbierania i regeneracji odpadów użytkowych z olejów smarowych oraz na edukację ekologiczną w tym zakresie.

Art. 34.

29. Wpływy z tytułu opłaty produktowej od sprzedaży produktów, wymienionych w poz. 2 w załączniku nr 3 do ustawy są gromadzone na odrębnym rachunku bankowym Narodowego Funduszu.

30. Środki, o których mowa w ust. 1, Narodowy Fundusz przeznacza na finansowanie działań w zakresie:

- I. odzysku, recyklingu i unieszkodliwiania odpadów użytkowych z lamp wyładowczych,
- II. edukacji ekologicznej dotyczącej selektywnej zbiórki i recyklingu odpadów użytkowych z lamp wyładowczych.

Art. 35.

31. Zarząd gminy (zarząd związku gmin) jest obowiązany do sporządzenia rocznego sprawozdania zawierającego informacje o:

- I. rodzaju i ilości odpadów opakowaniowych zebranych przez gminę (związek gmin) lub podmiot działający w ich imieniu,

- II. rodzaju i ilości odpadów opakowaniowych przekazanych przez gminę (związek gmin) lub podmiot działający w ich imieniu do odzysku i recyklingu,
 - III. wydatkach poniesionych na działania określone w pkt 1 i 2.
32. Zarząd gminy (zarząd związku gmin) jest obowiązany przechowywać przez 5 lat dokumenty potwierdzające przekazanie odpadów opakowaniowych do odzysku i recyklingu.
33. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, zarząd gminy (zarząd związku gmin) przekazuje, w terminie do dnia 15 lutego roku kalendarzowego następującego po roku, którego dotyczy sprawozdanie, marszałkowi województwa i wojewódzkiemu funduszowi, właściwemu ze względu na siedzibę gminy (związku gmin).
34. Wojewódzkie fundusze są obowiązane przekazać ministrowi właściwemu do spraw środowiska oraz Narodowemu Funduszowi zbiorczą informację o rodzaju i ilości odpadów opakowaniowych zebranych przez gminy na terenie danego województwa oraz przekazanych do odzysku i recyklingu w terminie do dnia 31 marca roku kalendarzowego następującego po roku, którego dotyczy informacja, a w terminie do dnia 30 czerwca - informację o przekazanych gminom (związkom gmin) środkach pochodzących z opłat produktowych za opakowania.

Art. 36.

Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki i ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i kryteria gospodarowania środkami z opłat produktowych, kierując się koniecznością uproszczenia procedur przyznawania środków i ułatwienia korzystania z nich.

Rozdział 7 Przepisy karne

Art. 37.

Kto, będąc przedsiębiorcą prowadzącym organizację odzysku lub działalność polegającą na wytwarzaniu lub imporcie produktów w opakowaniach lub produktów, określonych w załącznikach nr 1-3 do ustawy:

35. nie składa zawiadomienia o rozpoczęciu lub likwidacji tej działalności marszałkowi województwa, lub nie zawiadamia o zmianach w działalności, lub składa zawiadomienia nierzetelne, lub
36. nie składa sprawozdań o opakowaniach lub produktach, osiągniętych poziomach odzysku lub recyklingu oraz o należnej opłacie produktowej lub składa sprawozdania nierzetelne podlega karze grzywny.

Art. 38.

Sprzedawca detaliczny akumulatorów ołowiowych (kwasowych), który:

37. nie przyjmuje zużytego akumulatora lub nie zwraca opłaty depozytowej, lub
38. nie umieszcza w punkcie sprzedaży informacji o systemie zbiórki zużytych akumulatorów podlega karze grzywny.

Art. 39.

Przedsiębiorca lub importer wprowadzający do obrotu akumulatory ołowiowe (kwasowe), który:

39. nie dołącza do akumulatorów ołowiowych (kwasowych) informacji o warunkach i trybie zwrotu zużytych akumulatorów oraz o punktach systemu zbiórki odpadu,

40. nie odbiera od sprzedawców detalicznych lub z innych miejsc niż punkty sprzedaży detalicznej zużytych akumulatorów podlega karze grzywny.

Art. 40.

Orzekanie w sprawach, o czyny określone w art. 37-39, następuje w trybie przepisów o postępowaniu w sprawach o wykroczenia.

Rozdział 8 Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 41.

W ustawie z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 11, poz. 50, Nr 28, poz. 127 i Nr 129, poz. 599, z 1994 r. Nr 132, poz. 670, z 1995 r. Nr 44, poz. 231 i Nr 142, poz. 702 i 703, z 1996 r. Nr 137, poz. 640, z 1997 r. Nr 111, poz. 722, Nr 123, poz. 776 i 780, Nr 137, poz. 926, Nr 141, poz. 943 i Nr 162, poz. 1104, z 1998 r. Nr 139, poz. 905 i Nr 161, poz. 1076, z 1999 r. Nr 50, poz. 499, Nr 57, poz. 596, Nr 95, poz. 1100, z 2000 r. Nr 68, poz. 805 i Nr 105, poz. 1107 oraz z 2001 r. Nr 12, poz. 92) w załączniku nr 6 Wykaz wyrobów akcyzowych skreśla się poz. 20 "Opakowania z tworzyw sztucznych, w tym również zastosowane do towarów w nich importowanych".

Art. 42.

W ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz.U. Nr 77, poz. 335, z 1996 r. Nr 121, poz. 770, Nr 133, poz. 885 i Nr 141, poz. 943, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2000 r. Nr 12, poz. 136 i Nr 109, poz. 1157 oraz z 2001 r. Nr 38, poz. 452) w art. 2 w ust. 1 w pkt 11 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje pkt 12 w brzmieniu:

- o "12) kontrola przestrzegania przepisów o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej i opłacie depozytowej."

Art. 43.

Do dnia 1 stycznia 2003 r. kapitał zakładowy spółek akcyjnych-organizacji odzysku może wynosić 500 tys. zł.

Art. 44.

42. Przedsiębiorca, który w dniu wejścia w życie ustawy wprowadza na rynek krajowy produkty w opakowaniach, wymienionych w załączniku nr 1 do ustawy lub produkty wymienione w załącznikach nr 2 i 3 do ustawy, jest obowiązany bez wezwania zgłosić ten fakt marszałkowi województwa, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy.
43. Do przedsiębiorcy, o którym mowa w ust. 1, stosuje się przepisy art. 9 ust.4.

Art. 45.

44. Przepisów ustawy nie stosuje się do dnia 1 stycznia 2004 r. w stosunku do przedsiębiorców, którzy w 2000 r. spełnili łącznie następujące warunki:
- I. osiągnęli przychód netto ze sprzedaży towarów, wyrobów i usług oraz operacji finansowych poniżej 500 tys. zł,
 - II. nie dokonywali do dnia 31 grudnia 2000 r. importu towarów używanych lub odpadów, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.
45. Przedsiębiorca, który osiągnie w 2001 r. przychód netto ze sprzedaży towarów, wyrobów i usług oraz operacji finansowych ponad 500 tys. zł lub dokona w tym

czasie importu towarów używanych lub odpadów, stosuje przepisy ustawy od dnia 1 stycznia 2002 r.

46. Przedsiębiorca, który osiągnie w 2002 r. przychód netto ze sprzedaży towarów, wyrobów i usług oraz operacji finansowych ponad 500 tys. zł lub dokona w tym czasie importu towarów używanych lub odpadów, stosuje przepisy ustawy od dnia 1 stycznia 2003 r.

Art. 46.

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2002 r.

Załączniki do ustawy z dnia 11 maja 2001 r.

Załącznik Nr 1

Poz	Symbol PKWiU	Rodzaje opakowań Rodzaje opakowań (jednostkowych, transportowych i zbiorczych)
1	25.22 17.40.21-50 17.40.21-73 17.40.21-75	opakowania z tworzyw sztucznych
2	28.72.12	opakowania z aluminium, o pojemności mniejszej od 300 l.
3	28.72.11	opakowania z blachy białej i lekkiej innej niż aluminiowa
4	21.21.12 21.21.13 21.21.14 21.21.15-30	opakowania z papieru i tektury
5	26.13.11	opakowania ze szkła gospodarczego, poza ampułkami
6	bez względu na symbol PKWiU	opakowania z materiałów naturalnych (drewna i tekstyliów)
7	bez względu na symbol PKWiU	opakowania wielomateriałowe

Załącznik Nr 2

Poz.	Symbol PKWiU	Rodzaje produktów Rodzaj produktu
1	29.23.12	urządzenia klimatyzacyjne zawierające substancje zubożające warstwę ozonową (CFC i HCFC)
2	29.23.13	urządzenia chłodnicze i zamrażające oraz pompy ciepła

		poza urządzeniami dla gospodarstw domowych
	zawierające	substancje zubożające warstwę ozonową (CFC i
	HCFC)*	
3	29.71.11	chłodziarki i zamrażarki typu domowego
	zawierające	substancje zubożające warstwę ozonową (CFC i
	HCFC)*	
4	31.40.21	akumulatory ołowiowe (kwasowe)
	31.40.22	
5	31.40.23	akumulatory niklowo - kadmowe:
		- wielkogabarytowe
		- małogabarytowe (wraz z pakietami)
6	31.40.1,	ogniwa i baterie galwaniczne, bez ich części:
	z wyłączeniem	- guzikowe
	31.40.13	- baterie pierwotne
		- pozostałe baterie wtórne
	*dotyczy również	substancji zubożających warstwę ozonową,
	stosowanych jako	
	czynniki spieniające w izolacji	

Załącznik

Nr 3

Rodzaje pozostałych produktów

Poz	Symbol PKWiU	Rodzaj produktu
1	23.20.18 z wyłączeniem 23.20.18-01, 23.20.18-09.10	oleje smarowe, z wyłączeniem: - oleje bazowe, - oleje przepracowane.
2	bez względu na symbol PKWiU	lampy wyładowcze, z wyłączeniem świetlówek kompaktowych
3	25.11.11 25.11.13-55 25.11.13-57 25.11.14-04 25.11.14-05 25.11.20 25.12.10-30.00 25.12.10-50 25.12.10-90	opony nowe, używane regenerowane (bieżnikowane), używane nieregenerowane (niebieżnikowane)

Załącznik nr 4

Docelowe procentowe poziomy odzysku i recyklingu dla odpadów opakowaniowych i użytkowych w stosunku do masy lub ilości wprowadzonych na rynek krajowy, w drodze sprzedaży lub importu, opakowań i produktów

Poz.	Rodzaj produktów	Odpad powstały z: Symbol PKWiU	Poziom odzysku	Poziom recyklingu
1	opakowania razem1)	bez względu na	50	25

		symbol PKWiU		
2	opakowania z tworzyw sztucznych	25.22, 17.40.21-50, 17.40.21-73, 17.40.21-75	-	25
3	opakowania z aluminium, o pojemności mniejszej od 300 l	28.72.12	-	40
4	opakowania z blachy białej i lekkiej innej niż aluminiowa	28.72.11	-	20
5	opakowania z papieru i tektury	21.21.12, 21.21.13, 21.21.14, 21.21.15-30	-	48
6	opakowania ze szkła gospodarczego, poza ampułkami	26.13.11	-	40
7	opakowania z materiałów naturalnych (drewna i tekstyliów)	bez względu na symbol PKWiU	-	15
8	opakowania wielomateriałowe	bez względu na symbol PKWiU	-	25
9	urządzenia klimatyzacyjne zawierające substancje zubożające warstwę ozonową (CFC i HCFC)	29.23.12	50	50
10	urządzenia chłodnicze i zamrażające oraz pompy ciepła poza urządzeniami dla gospodarstw domowych zawierające substancje zubożające warstwę ozonową (CFC i HCFC){2}}	29.23.13	70	70
11	chłodziarki i zamrażarki typu domowego zawierające substancje zubożające warstwę ozonową (CFC i HCFC)2)	29.71.11	50	50
12	akumulatory ołowiowe (kwasowe)	31.40.21 31.40.22	wszystkie zgłoszone	wszystkie zebrane
13	akumulatory niklowo - kadmowe wielkogabarytowe	31.40.23	70	70
14	akumulatory niklowo - kadmowe małogabarytowe (wraz z pakietami)	31.40.23	50	50
15	ogniwa i baterie galwaniczne, bez ich części: - guzikowe, - baterie pierwotne, - pozostałe baterie	31.40.1, z wyłączeniem 31.40.13	50	50{3}}

	wtórne			
16	oleje smarowe, z wyłączeniem: - oleje bazowe, - oleje przepracowane	23.20.18, z wyłączeniem: 23.20.18-01, 23.20.18-09.10	50	25{4}
17	lampy wyładowcze, z wyłączeniem świelłówek kompaktowych	bez względu na symbol PKWiU,	40	40
18	opony nowe, używane regenerowane (bieżnikowane), używane nieregenerowane (niebieżnikowane)	25.11.11 25.11.13-55 25.11.13-57 25.11.14-04 25.11.14-05 25.11.20 25.12.10-30.00 25.12.10-50 25.12.10-90	75	nie dotyczy

{1}) poziom odzysku i recyklingu do uzyskania w skali kraju (nie dotyczy przedsiębiorców)

{2}) dotyczy również substancji zubożających warstwę ozonową, stosowanych jako czynniki spieniające w izolacji

{3}) nie dotyczy ogniw cynkowo-węglowych i alkalicznych

{4}) dotyczy olejów przepracowanych poddanych regeneracji

USTAWA
Z dnia 11 maja 2001r.

O opakowaniach i odpadach opakowaniowych

ROZDZIAŁ 1
PRZEPISY OGÓLNE

Art. 1.

1. Ustawa określa wymagania, jakim muszą odpowiadać opakowania ze względu na zasady ochrony środowiska oraz sposoby postępowania z opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, zapewniające ochronę życia i zdrowia ludzi oraz ochronę środowiska, zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju.
2. W sprawach dotyczących postępowania z odpadami opakowaniowymi w zakresie nieuregulowanym w ustawie stosuje się przepisy o odpadach.
3. Przepisy ustawy nie naruszają postanowień działu II w tytule I ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz.U. Nr ..., poz. ...).

Art. 2.

Przepisy ustawy stosuje się do opakowań wprowadzanych na polski obszar celny w ramach procedury dopuszczenia do obrotu, opakowań będących przedmiotem działalności gospodarczej na terenie kraju oraz wszystkich powstałych z nich odpadów opakowaniowych.

Art. 3.

1. Opakowaniami w rozumieniu ustawy są wprowadzone do obrotu wyroby wykonane z jakichkolwiek materiałów, przeznaczone do przechowywania, ochrony, przewozu, dostarczania lub prezentacji wszelkich produktów, od surowców do towarów przetworzonych.
2. Opakowania obejmują:
- 1) opakowania jednostkowe, służące do przekazywania produktu użytkownikowi w miejscu zakupu, w tym przeznaczone do konsumpcji produktów naczynia jednorazowego użytku,
 - 2) opakowania zbiorcze, zawierające wielokrotność opakowań jednostkowych produktów, niezależnie od tego, czy są one przekazywane użytkownikowi, czy też służą zaopatrywaniu punktów sprzedaży i które można zdjąć z produktu bez naruszenia jego cech,
 - 3) opakowania transportowe, służące do transportu produktów w opakowaniach jednostkowych lub zbiorczych w celu zapobiegania ich uszkodzeniom, z wyłączeniem kontenerów do transportu drogowego, kolejowego, wodnego lub

lotniczego.

3. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) odpadach opakowaniowych - rozumie się przez to wszystkie opakowania, w tym opakowania wielokrotnego użytku wycofane z ponownego użycia, stanowiące odpady w rozumieniu przepisów o odpadach, z wyjątkiem odpadów powstających w procesie produkcji opakowań,
- 2) odzysku - rozumie się przez to odzysk w rozumieniu przepisów o odpadach,
- 3) recyklingu - rozumie się przez to recykling w rozumieniu przepisów o odpadach,
- 4) wielokrotnym użytku - rozumie się przez to każde działanie, w trakcie którego opakowanie przeznaczone i zaprojektowane do co najmniej dwukrotnego zastosowania jest powtórnie wykorzystywane do tego samego celu, do którego było pierwotnie przeznaczone.

Art. 4.

Przepisy ustawy nie naruszają wymagań przewidzianych dla opakowań w przepisach odrębnych.

Art. 5.

1. Producent i importer opakowań powinni ograniczać ilość i negatywne oddziaływanie na środowisko substancji stosowanych do produkcji opakowań oraz wytwarzanych odpadów opakowaniowych w taki sposób, aby:
 - 1) objętość i masa opakowań były ograniczone do niezbędnego minimum wymaganego do spełnienia ich funkcji, biorąc pod uwagę oczekiwania użytkownika,
 - 2) opakowania były projektowane i wykonane w sposób umożliwiający ich wielokrotny użytek i późniejszy recykling, a jeśli nie jest to możliwe, to przynajmniej recykling, a jeżeli nie jest on możliwy to inną formę odzysku,
 - 3) opakowania zawierały możliwie najmniejszą ilość substancji stwarzających zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi lub dla środowiska,
 - 4) maksymalna suma zawartości ołowiu, kadmu, rtęci i chromu sześciowartościowego w opakowaniu nie przekraczała 100 mg/kg, z zastrzeżeniem ust. 3.
2. Minister właściwy do spraw środowiska, kierując się potrzebą uzyskania wiarygodnych i powtarzalnych wyników, określi, w drodze rozporządzenia, metodyki referencyjne oznaczania sumy zawartości ołowiu, kadmu, rtęci i chromu sześciowartościowego w opakowaniach.
3. Minister właściwy do spraw środowiska, kierując się właściwościami fizycznymi i składem chemicznym opakowań, a także ryzykiem powstania zagrożeń dla życia lub zdrowia ludzi lub dla środowiska, określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje opakowań zwolnionych z wymagań określonych w ust. 1 pkt 4 oraz rodzaje opakowań, dla których maksymalna suma zawartości ołowiu, kadmu, rtęci i chromu sześciowartościowego może być wyższa niż określona w ust. 1 pkt 4, czas trwania oraz szczegółowe warunki zwolnienia lub podwyższenia zawartości.

4. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, kierując się właściwościami fizycznymi i składem chemicznym opakowań i odpadów opakowaniowych oraz ich podatnością na rozkład

biologiczny, może określić, w drodze rozporządzenia:

- 1) wymagania dotyczące opakowań ze względu na zalecaną metodę odzysku,
- 2) wymagania dotyczące opakowań wielokrotnego użytku.

5. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym

do spraw gospodarki, kierując się dostępnymi możliwościami technologicznymi i

wymaganiami ochrony środowiska może, w drodze rozporządzenia, ustanowić ograniczenia lub zakazy stosowania określonych substancji używanych do produkcji opakowań, niespełniających wymagań określonych w ust. 1.

Art. 6.

1. Producent i importer opakowań mają obowiązek ich oznakowania, chyba że rodzaj opakowania tego nie wymaga.

2. Oznakowanie powinno określać:

- 1) rodzaj materiałów wykorzystanych do produkcji opakowania,
- 2) możliwość wielokrotnego użytku opakowania,
- 3) przydatność opakowania do recyklingu.

3. Oznakowanie umieszcza się na opakowaniu lub na naklejonej na nim etykiecie,

a jeśli rozmiary opakowania na to nie pozwalają, na dołączonej do niego informacji.

4. Oznakowanie powinno być wyraźne, widoczne i czytelne oraz powinno zachowywać

trwałość również po otwarciu opakowania.

5. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje opakowań podlegających oznakowaniu,
- 2) wzory oznaczeń opakowań

- kierując się potrzebą stworzenia jednolitego systemu oznakowania.

Art. 7.

1. Producent, importer i eksporter opakowań są obowiązani do składania właściwemu marszałkowi województwa rocznego sprawozdania o masie wytworzonych, przywiezionych z zagranicy oraz wywiezionych za granicę opakowań, według rodzaju materiałów, z jakich zostały wykonane, z wyszczególnieniem opakowań wielokrotnego użytku oraz o przestrzeganiu ograniczeń wynikających z art. 5 ust. 1 pkt 4, w terminie do dnia 31 marca za

poprzedni rok kalendarzowy.

2. Minister właściwy do spraw środowiska, kierując się potrzebą ujednolicenia

sprawozdań, o których mowa w ust. 1, określi, w drodze rozporządzenia, wzory

formularzy służących do składania sprawozdań, uwzględniając specyfikę małych

i średnich przedsiębiorstw.

3. Dokumenty, na podstawie których sporządza się sprawozdanie, powinny być przechowywane przez 5 lat.

4. Marszałek województwa, któremu przedstawiane jest sprawozdanie może, w drodze decyzji, zobowiązać producenta, importera lub eksportera opakowań do

przedłożenia dokumentów, o których mowa w ust. 3.

5. Właściwość miejscową marszałka województwa ustala się według siedziby lub

miejsca zamieszkania producenta, importera lub eksportera opakowań, a w

przypadku braku siedziby lub miejsca zamieszkania producenta, importera lub eksportera opakowań na terenie kraju właściwy miejscowo jest Marszałek Województwa Mazowieckiego.

Art. 8.

Do producenta i importera produktów w opakowaniach przepisy art. 5 ust. 1 i art. 6 ust. 1-4 stosuje się odpowiednio.

Art. 9.

1. Obowiązki producenta i importera produktów w opakowaniach, w zakresie osiągania poziomów odzysku i recyklingu określają przepisy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej i opłacie depozytowej.
2. Obowiązki producenta i importera produktów w opakowaniach w zakresie sprawozdawczości o ilości i rodzajach stosowanych opakowań określają przepisy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej i opłacie depozytowej.
3. Eksporter produktów w opakowaniach jest obowiązany do składania właściwemu marszałkowi województwa rocznego sprawozdania o masie wywiezionych za granicę opakowań, według rodzaju materiału, z jakich zostały wykonane, z wyszczególnieniem opakowań wielokrotnego użytku zastosowanych do opakowań eksportowanych produktów, w terminie do dnia 31 marca za poprzedni rok kalendarzowy. Przepis art. 7 ust. 5 stosuje się odpowiednio.
4. Minister właściwy do spraw środowiska, kierując się potrzebą ujednolicenia sprawozdań, o których mowa w ust. 3, określi, w drodze rozporządzenia, wzory formularzy służących do składania sprawozdań, uwzględniając specyfikę małych i średnich przedsiębiorstw.
5. Dokumenty, na podstawie których sporządza się sprawozdanie, o którym mowa w ust. 3 powinny być przechowywane przez 5 lat. Przepis art. 7 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 10.

1. Producent i importer substancji chemicznych bardzo toksycznych, toksycznych, rakotwórczych, mutagennych lub niebezpiecznych dla środowiska, określonych w przepisach o substancjach i preparatach chemicznych, są obowiązani ustalić wysokość kaucji na opakowania jednostkowe tych substancji, nie niższą od 10% i nie wyższą od 30% ceny substancji chemicznej zawartej w takim opakowaniu.
2. Producent i importer substancji chemicznych, o których mowa w ust. 1, są obowiązani odebrać na własny koszt od sprzedawcy, opakowania wielokrotnego

użytku i odpady opakowaniowe po tych substancjach.

3. Jeżeli zwrot pobranej kaucji przez sprzedawcę jest niemożliwy z powodu przerwy lub zakończenia działalności, producent lub importer substancji chemicznych, o których mowa w ust. 1, jest obowiązany przyjmować od użytkowników opakowania wielokrotnego użytku i odpady opakowaniowe po substancjach chemicznych. Przyjmując opakowania wielokrotnego użytku i odpady

opakowaniowe po tych substancjach, producent lub importer jest obowiązany

zwrócić pobraną kaucję.

4. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do

spraw środowiska może określić, w drodze rozporządzenia, rodzaje opakowań dla

określonych rodzajów substancji chemicznych, wobec których stosuje się inną

wysokość kaucji, niż określona w ust. 1, ze względu na specyfikę tych opakowań lub tych substancji.

Art. 11.

Producent i importer, o których mowa w art. 10 ust. 1, są obowiązani do posiadania zezwolenia, na prowadzenie działalności w zakresie zbierania, transportu, odzysku lub unieszkodliwiania odpadów opakowaniowych po substancjach

chemicznych bardzo toksycznych, toksycznych, rakotwórczych, mutagennych lub niebezpiecznych dla środowiska, o którym mowa w przepisach o odpadach.

Art. 12.

Sprzedawca produktów w opakowaniach jest obowiązany do przekazywania użytkownikom tych produktów informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych

w zakresie:

- 1) dostępnych systemów zwrotu, zbiórki i odzysku, w tym recyklingu,
- 2) właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi,
- 3) znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach

- co najmniej przez wywieszenie odpowiedniej informacji w miejscu sprzedaży.

Art. 13.

1. Jednostki handlu detalicznego o powierzchni handlowej powyżej 25 m² sprzedające napoje w opakowaniach jednorazowych, są obowiązane do posiadania

w ofercie handlowej podobnych produktów dostępnych w opakowaniach wielokrotnego użytku.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym

do spraw środowiska, uwzględniając możliwości stosowania opakowań wielokrotnego użytku, określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje napojów, których nie dotyczą obowiązki, o których mowa w ust. 1.

Art. 14.

Jednostki handlu detalicznego są obowiązane do przyjmowania zwracanych i na wymianę opakowań wielokrotnego użytku po produktach w takich opakowaniach, które

znajdują się w ich ofercie handlowej.

Art. 15.

Jednostki handlu detalicznego o powierzchni handlowej powyżej 2 000 m² są

obowiązane do prowadzenia na własny koszt selektywnej zbiórki odpadów opakowaniowych po produktach w opakowaniach, które znajdują się w ich ofercie handlowej, według rodzajów odpadów określonych w przepisach o odpadach.

Art. 16.

1. Sprzedawca substancji chemicznych, o których mowa w art. 10 ust. 1, jest obowiązany pobrać kaucję za opakowania jednostkowe tych substancji w wysokości ustalonej przez ich producenta lub importera.
2. Sprzedawca, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany przyjmować od użytkowników opakowania wielokrotnego użytku i odpady opakowaniowe po substancjach, o których mowa w art. 10 ust. 1, w celu ich przekazania producentowi lub importerowi. Przyjmując opakowania wielokrotnego użytku i odpady opakowaniowe po tych substancjach, sprzedawca jest obowiązany zwrócić pobraną kaucję.
3. Sprzedawca, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany do posiadania zezwolenia, na prowadzenie działalności w zakresie zbierania lub transportu odpadów opakowaniowych po substancjach chemicznych bardzo toksycznych, toksycznych, rakotwórczych, mutagennych lub niebezpiecznych dla środowiska, o którym mowa w przepisach o odpadach.

Art. 17.

Użytkownik substancji chemicznych, o których mowa w art. 10 ust. 1, jest obowiązany zwrócić sprzedawcy opakowania wielokrotnego użytku i odpady opakowaniowe po tych substancjach.

Art. 18.

Nadzór nad przestrzeganiem przepisów art. 10, art. 12-14 oraz art. 16 ust. 1 i 2 sprawuje Inspekcja Handlowa, działająca na podstawie przepisów odrębnych.

Art. 19.

1. Na podstawie sprawozdań, o których mowa w art. 7 ust. 1 oraz w art. 9 ust. 3, marszałek województwa sporządza raport wojewódzki zawierający:
 - 1) imię i nazwisko, adres zamieszkania lub nazwę i adres siedziby producenta, importera i eksportera opakowań oraz eksportera produktów w opakowaniach,
 - 2) masę wytworzonych, przywiezionych z zagranicy lub wywiezionych za granicę opakowań, według rodzaju materiału z jakiego zostały wykonane, z wyszczególnieniem opakowań wielokrotnego użytku,
 - 3) informację o realizacji przez producentów i importerów opakowań ograniczeń wynikających z art. 5 ust. 1 pkt 4.
2. Raport, o którym mowa w ust. 1, marszałek województwa przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska do dnia 15 maja za poprzedni rok kalendarzowy.
3. Minister właściwy do spraw środowiska, kierując się potrzebą stworzenia ujednoczonego systemu zbierania i przetwarzania danych, o których mowa w ust. 1, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady składania raportów wojewódzkich oraz wzór formularza.

Art. 20.

Minister właściwy do spraw środowiska prowadzi bazę danych, dotyczących gospodarki opakowaniami i odpadami opakowaniowymi na podstawie raportów wojewódzkich, o których mowa w art. 19 ust. 1, oraz sprawozdań i zbiorczych informacji, o których mowa w przepisach o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej i opłacie depozytowej.

Art. 21.

Kto, produkując, importując, lub wprowadzając do obrotu opakowania lub produkty w opakowaniach:

- 1) przekracza maksymalną sumę zawartości ołowiu, kadmu, rtęci i chromu sześciowartościowego w opakowaniu lub
- 2) nie znakuje opakowań zgodnie z wymogami podlega karze grzywny.

Art. 22.

1. Kto, produkując, importując lub eksportując opakowania nie składa marszałkowi województwa sprawozdań o opakowaniach lub składa sprawozdanie niezgodne z dokumentami, niekompletne lub nieterminowo podlega karze grzywny.
2. Tej samej karze podlega eksporter produktów w opakowaniu, który nie składa marszałkowi województwa sprawozdania o wywiezionych za granicę opakowaniach.

Art. 23.

Kto, produkując lub importując substancje chemiczne bardzo toksyczne, toksyczne, rakotwórcze, mutagenne lub niebezpieczne dla środowiska:

- 1) nie ustala wysokości kaucji na opakowanie tej substancji lub ustala ją w wysokości niezgodnej z przepisami, lub
- 2) nie odbiera na własny koszt opakowań po tych substancjach podlega karze grzywny.

Art. 24.

Kto, sprzedając substancje chemiczne bardzo toksyczne, toksyczne, rakotwórcze, mutagenne lub niebezpieczne dla środowiska:

- 1) nie pobiera od użytkownika substancji kaucji albo pobiera w wysokości niezgodnej z przepisami, lub
- 2) nie zwraca użytkownikowi substancji kaucji lub nie przyjmuje od użytkownika opakowania wielokrotnego użytku i odpadów opakowaniowych po tej substancji podlega karze grzywny.

Art. 25.

Kto, będąc użytkownikiem substancji chemicznej bardzo toksycznej, toksycznej, rakotwórczej, mutagennej lub niebezpiecznej dla środowiska nie zwraca sprzedawcy opakowania wielokrotnego użytku i odpadów opakowaniowych po tej substancji podlega karze grzywny.

Art. 26.

Kto, sprzedając produkty w opakowaniach, nie wywiesza w miejscu sprzedaży informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie:

- 1) dostępnych systemów zwrotu, zbiórki i odzysku, w tym recyklingu,
 - 2) właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi,
 - 3) znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach
- podlega karze grzywny.

Art. 27.

Kto, zarządzając jednostką handlu detalicznego nie przyjmuje zwracanych i na

wymianę opakowań wielokrotnego użytku po produktach będących w ofercie handlowej

w tej jednostce

podlega karze grzywny.

Art. 28.

Kto, zarządzając jednostką handlu detalicznego o powierzchni handlowej powyżej

2000 m² nie prowadzi selektywnej zbiórki opakowań po produktach będących w ofercie handlowej w tej jednostce

podlega karze grzywny.

Art. 29.

Orzekanie w sprawach o czyny określone w art. 21-28 następuje w trybie przepisów

o postępowaniu w sprawach o wykroczenia.

Art. 30.

W ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz.U. Nr 77,

poz. 335, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 121, poz. 770, Nr 133, poz. 885

i Nr 141, poz. 943, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2000 r. Nr 12, poz. 136 i Nr

109, poz. 1157 oraz z 2001 r. Nr 38, poz. 452) w art. 2 w ust. 1 w pkt 10 kropkę

zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 11 w brzmieniu:

"11) kontrola przestrzegania przepisów o opakowaniach i odpadach opakowaniowych."

Art. 31.

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2002 r., z wyjątkiem art. 5 ust. 1 pkt 4,

który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2003 r.
